

מאת מחברת רב המכר 'הצוואה'

קריסטל אש חלומות מתוקים

ספר מסדרת 'הרי קולורדו'

קריסטן אשלי

חלומות מתוקים

ספר שני בסדרת הרי קולורדו

מאנגלית: דינה עזריאל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

קריסטן אשלי
חלומות מתוקים

Kristen Ashley
Sweet Dreams
Colorado Mountains Book 2

Copyright © 2011 by Kristen Ashley

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל
גלי אבני
עורכת: ורד רווה שמואל
עורכת לשונית: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה-שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
עימוד: גרינהויז – הרצליה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר (לרבות צילום, הקלטה, אינטרנט ודואר אלקטרוני), כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2020 כל הזכויות שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

www.ahavot.com

נרפס בישראל, תש"ף
© 2020 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 978-965-7029-17-6

Printed in Israel 2020

All rights reserved

אצל בבא

ישבתי במכונית שלי, שחנתה מחוץ לבר. זה נראה כמו בר, וזה יכול היה להיות כל בר בכל מקום – בעיירה קטנה, בעיר גדולה, לא משנה. זה היה סתם בר. הבר של בבא, כנראה, כי בחלקו העליון של שלט ענק, שהיה תלוי על המבנה, היה כתוב באותיות כחולות על רקע שחור: "אצל בבא".

הסתכלתי החוצה דרך החלון לצד שמאל. שני אופנועי הארלי דייווידסון חנו שם.

הסתכלתי שוב על הבר, שנראה, כך נדמה, קצת כמו בר של אופנוענים.

הסתכלתי החוצה דרך החלון לצד ימין. טנדר שברולט כחול, חבוט וישן חנה בקצה מגרש החנייה.

הפניתי שוב מבט לעבר הבר, שעל פניו לא נראה על רמה או מתוחכם. הנחתי שאין להם אפילו כוסות מרטיני.

העפתי מבט בחלון של הבר. בחלקו הפנימי היה שלט שכתוב עליו: "דרושים עובדים." במרווח הלבן הקטן בתחתית השלט היה רשום, "מלצרית".

שאפתי אוויר דרך האף. ואז נשפתי, יצאתי מהמכונית והלכתי ישר אל הדלת, עברתי דרכה ונכנסתי אל תוך הבר.

צדקתי. שום דבר מיוחד. שום דבר על רמה או מתוחכם. זה יכול היה להיות כל בר בכל מקום.

גבר ישב על שרפרף בפינת דלפק הבר הארוך בחלק האחורי של החדר. הוא חבש כובע בייסבול. שני גברים נוספים שיחקו סנוקר ליד אחד מארבעת שולחנות הסנוקר שהיו מסודרים שניים משמאל, שניים מימין; הגברים היו ליד אחד השולחנות משמאל. מסתבר שאופנוענים משחקים סנוקר. אישה עמדה מאחורי הבר. היה לה שיער שופע בצבע בלונד פלטינה. היה לה גם חזה שופע. יכולתי לראות את זה, כי הוא פרץ מתוך החלק העליון של גופיית ההארלי שלה, ובנוסף גם מתח את הבר.

היא הפנתה עיניים אל הדלת ברגע שנכנסתי, והן לא עזבו אותי בזמן שהלכתי לעבר דלפק הבר.

"היי, פתחתי."

"שנטל נמצאת בערך שלושים קילומטר מכאן בהמשך הכביש," קטעה אותי הבלונדינית. "פשוט תיקחי ימינה כשאת יוצאת מהחנייה ותמשיכי ישר."

"סליחה?" שאלתי והרגשתי את הגבר עם כובע הבייסבול מסתובב ומסתכל עליי.

"את מחפשת את שנטל?" שאלה הבלונדינית.

"לא, אני –"

"גנואר-בואון?" שאלה.

"גנואר-בואון?" חזרתי אחריה.

"גנואר-בואון. לא מאוד רחוק משנטל," היא אמרה. "זה מה שאת מחפשת?"

לא ידעתי מה לומר. אז שאלתי, "את מתכוונת שגנואר-בואון זה שם של עיר?"

היא לא ענתה. היא הסתכלה על האיש בעל כובע הבייסבול. גם אני הסתכלתי עליו. כשעשיתי זאת, הבחנתי, קודם כול, שהקסקט שלו ראה ללא ספק ימים טובים יותר, והימים האלו היו בערך לפני ארבע מאות שנה. ושנית, שהוא בוהה בשדיים שלי.

הסתכלתי בחזרה אל הבלונדינית.
 "אני כאן בקשר לעבודה במלצרות."
 לרגע השתררה דממה מתוחה. ואז פרץ האיש עם כובע הבייסבול
 בצחוק קולני.

העיניים של הבלונדינית הצטמצמו.
 "בבא אמר לך להגיד את זה?" היא שאלה.
 "בבא?" שאלתי בחזרה, מבולבלת בשלב זה.
 "בבא," פלטה ואז העיפה מבט מסביב לפני שהסתכלה בי. "זה לא
 מצחיק. יש לי דברים לעשות."

גם אני העפתי מבט מסביב וראיתי, שלמעשה אין לה הרבה מה
 לעשות. שני הבחורים שיחקו סנוקר ולא נראו צמאים במיוחד. כוס
 בירה כמעט מלאה היתה מונחת לפני הבחור עם כובע הבייסבול.
 הסתכלתי שוב על הבלונדינית.
 "אני לא צוחקת," אמרתי לה.

"זיוני שכל," ענתה בכעס, הסבלנות שלה כבר קרובה לפקוע.
 זה היה מפתיע. זה לא שמעולם לא שמעתי מילים גסות קודם,
 או השתמשתי בהן בעצמי, אבל לא נהגתי לפלוט אותן לעבר זרים
 שמחפשים עבודה. או זרים באופן כללי. בנוסף הייתי שם שלוש דקות
 בערך ולא עשיתי שום דבר שיכול להעמיד במבחן את סבלנותו של
 מישוהו ובטח שלא לגרום לה לפקוע.
 "לא, ברצינות. אני מעוניינת להגיש מועמדות לתפקיד," הסברתי.
 היא לא ענתה למשך פרק זמן, שבמהלכו סקרה אותי בשתיקה.
 החלטתי לעשות אותו דבר.

היא היתה יכולה להיות יפה, אילולא התעללה בשיער שלה כל
 כך ואילולא שמה כל כך הרבה איפור ונראה בבירור שהיא במצב רוח
 רע ושכל אחד יכול לעצבן אותה. אם כי היא באמת שיחקה אותה עם
 הגופייה הזאת. גם לי היה חזה רציני, אבל הוא לא הגיע עם גוף קטן,
 רזה אך עגלגל. הוא הגיע עם תחת גדול, עם כרס בודהה קטנה ועם
 רמז של שומן גבי. שלא לדבר על זרועות רופסות למדיי.

החלטתי לשבור את השתיקה ולהודיע, "אני לורן גרהם."
 הושטתי יד. היא בהתה בה, אבל לא הספיקה להגיב, כי איש כובע
 הבייסבול דיבר.

"ג'ים-בילי", אמר, ואני הסתובבתי אליו.
 "סליחה?"

היד שלו היתה מושטת לעברי, הוא חיך, והפעם הסתכל לי לתוך העיניים. בצד שמאל מלפנים היתה חסרה לו השן השנייה והוא לא טרח להחליף אותה. מסיבה כלשהי במקום שזה יגרום לו להיראות כמו טמבל כפרי עם היגינת פה גרועה, זה גרם לו להיראות קצת מטופש וקצת חמוד.

"ג'ים-בילי", חזר ואמר. "זה השם שלי."

לקחתי את היד ולחצתי אותה. "נעים להכיר אותך, ג'ים-בילי." חזרתי על שמו, כי למדתי מזמן בסמינר הדרכה לעשות את זה כשאני פוגשת מישהו. זה מעגן את השם בזיכרון כדי שלא תשכח אותו. הייתי גרועה בשמות, גיליתי כי השיטה הזו עובדת וחשבתי, שמלצרית בעיירה קטנה צריכה לזכור את שמות הלקוחות הקבועים כבר. וג'ים-בילי נראה ללא ספק כמו לקוח קבוע.

עזר לי גם לשנן בלי קול, ג'ים-בילי, ג'ים-בילי, ג'ים-בילי.

אבל, בעצם, מי ישכח שם כמו "ג'ים-בילי"?

הוא לחץ קצרות את ידי, שחרר לי אותה והסתכל לעבר הבלונדינית.

"היא תמצא חן בעיני טייט. לגמרי," הצהיר. "בעיני בבא אפילו עוד יותר."

"תסתום, ג'ים-בילי," מלמלה הבלונדינית.

"בקשר לעבודה..." אמרתי, חוזרת ומעלה את הנושא; הבלונדית הסתכלה עליי.

ואז היא רכנה לעברי. "מותק, קבלי את זה בתור טובה שאני עושה לך. הבחורים כאן בסביבה..." היא הניפה יד אחת באוויר. "הם יאכלו אותך חייה. לכי לשנטל. לגנואו-בואן. לאישה כמוך אין מה לחפש בקרנל." קרנל.

זאת היתה אחת הסיבות, שבגללן בחרתי בעיירה הזאת. השם שלה הוא "קרנל*." חשבתי שזה היה מצחיק ומעניין, ויותר מעניין מזה לא רציתי.

רציתי לגור בעיירה נידחת בשם קרנל. רציתי לעבוד בבר שכוון אל בשם אצל כבא. לא היה שום דבר ראוי לציון באף אחד מהם, חוץ מהשמות. שום דבר שייחרת בזיכרון. שום דבר מיוחד. לא כלום.

"את לא מבינה", אמרתי לה. "אני –"

היא נשענה לאחור ואמרה. "אוי מותק, אני מבינה." העיניים שלה נעו מקצה הראש ועד הסרעפת שלי – זה היה כל מה שיכלה לראות ממני כשהבר בינינו – ואז חזרו לעיניי. "את מחפשת איזה ריגוש. את מחפשת הרפתקה."

"אני לא. אני –"

היא הניפה ידיים באוויר. "את חושבת שאני לא יודעת לזהות את זה כשאני רואה את זה? אני נראית כמו אישה שנולדה אתמול? אני נראית כמו אישה שבא לה לשכור מלצרית חדשה, להדריך אותה וללמוד לאכול את החרא החדש שהיא תאכיל אותי? ואז כשהיא תבין שהיא רוצה את החיים שלה בחזרה היא תקום ותעזוב, ואז אני אצטרך לשכור ולהדריך וללמוד לאכול עוד חרא חדש?"

"אני לא אעשה לך ... אהמ..."

"כולם מאכילים חרא בכמויות, ואני לא אוהבת את הטעם שלו גם כשהוא מגיע מאנשים כמוני. אני כבר יודעת שאני ממש לא אוהבת את הטעם שלו כשהוא מגיע מאנשים כמוך."

שוב לא ידעתי מה לומר, כי התברר לי שהיא כבר קבעה את דעתה עליי.

"לא רוצה להישמע חצופה", אמרתי בשקט, "אבל את לא באמת מכירה אותי. את לא יודעת איזה מין בן אדם אני." "נכון", ענתה, והמילה שביטאה היתה מלאת בוז. "את לא", התעקשתי.

"מותק –" היא התחילה, אבל אני רכנתי קדימה והיתה לי סיבה. רכנתי קדימה כי הייתי צריכה שתשמע אותי. רכנתי קדימה כי אני מחפשת את קרנל כבר הרבה זמן. אני מחפשת את המקום של כבא כבר הרבה זמן. הייתי צריכה להיות שם, וכדי להיות שם הייתי צריכה את העבודה הזאת.

"נכון", חזרתי. "את חושבת שאני איזשהו סוג של אישה אבודה שיצאה מאיזה ספר, נוסעת ברחבי העולם באיזה מסע אידייתי למצוא

את עצמי?" שאלתי, ולפני שיכלה לענות, המשכתי, "שאני חושבת שאני יכולה לצאת לעולם ולמצוא אוכל טוב ולחוות מקומות מעניינים בזמן שאני מחפשת את עצמי, לובשת בגדים מהממים, נראית משגע וגורמת לכל מי שאני פוגשת להתאהב בי, ובסוף מוצאת איש מדהים שממש טוב במיטה ומעריך אותי באופן עיוור?" נדתי בראשי. "אז זהו, שאני לא. אני יודעת מי אני ואני יודעת מה אני רוצה ואני יודעת שאני לא רוצה את זה, כי זה לא קיים. אני גם יודעת מה אני מחפשת, ואני יודעת שמצאתי את זה בדיוק כאן."

"תקשיבי –" התחילה.

"לא, תקשיבי את", קטעתי אותה. "כל החיים שלי, או עד כמה שאני יכולה לזכור, חשבתי שמהו מיוחד עומד לקרות לי. פשוט היתה לי הרגשה כזאת. עמוק בעצמות. לא ידעתי מה זה, אבל זה אמור היה להיות יפיפה, מדהים, עצום." התכופתי עוד. "כל... החיים... שלי." נענעתי שוב בראשי והנחתי את ידי על הבר. "זה לא קרה. חיכיתי וזה לא קרה. חיכיתי עוד וזה לא קרה. חיכיתי עוד ועדיין זה לא קרה. עכשיו אני יודעת שזה לא עומד לקרות. זה אף פעם לא יקרה, מפני שאין שום דבר מיוחד שם בחוץ שיכול לקרות."

לקחתי שאיפה, היא פתחה את פיה, אבל אני המשכתי לדבר.

"היה לי בעל. היה לי בית. היתה לי עבודה. היו לי חברים. ואז גיליתי שבעלי שוכב עם החברה הכי טובה שלי. שזה לא רומן חולף, שהם עושים את זה כבר חמש שנים. כשהמרצע יצא מן השק, הם החליטו להיות יחד באמת. הוא התגרש ממני, ואני לא יכולתי להרשות לעצמי לקנות את החלק שלו בבית, אז מכרנו אותו. ואז, פתאום, אחרי עשר שנים יחד, הייתי לבד. הם לקחו איתם את החברים, שמאחורי הגב שלי תמיד חשבו שהם מושלמים יחד. כולם ידעו. במשך חמש שנים. ואף אחד לא אמר לי."

"לעזאזל, אישה", מלמל ג'ים-בילי.

"כן", אמרתי לג'ים-בילי והסתכלתי בחזרה אל הבלונדינית. "אבל, את יודעת, אחרי ההלם הראשוני לא היה לי אכפת. בחיי. ממש לא. כי פתאום הבנתי שהיו לי נישואים מחורבנים ובעל מחורבן והיתה לי חרא של חברה הכי טובה וכל מיני חרא של חברים אחרים מלבדה. וכל הזמן הזה חייתי בבית שלא רציתי, הוא היה יותר מדיי גדול ויותר

מדיי הכל. בית צריך להיות בית, לא סתם קופסה עם גג. והבית הזה היה בעיירה שלא אהבתי, כי כל הבתים נראו אותו דבר וכל הנשים התלכשו אותו דבר וכל הגברים התפרפרו באותה צורה וכל המכוניות היו נוצצות וחדשות, ולא היה לשום דבר אופי. ובעיירה הזאת היתה לי עבודה שלא ממש אהבתי, גם אם הרווחתי כסף טוב. "הנמכתי את הקול ואמרתי לה, "הבנתי שלא היה לי שום דבר מיוחד. פתאום הבנתי שלחיים אין שום דבר מיוחד להציע לי." לקחתי נשימה וסיימתי, "וזה בסדר מבחינתי. אני לא רוצה מיוחד. חיכיתי וניסיתי לגרום לזה לקרות, וזה לא קרה. אז שיהיה ככה. עכשיו אני רוצה לגור במקום שהוא סתם מקום. אני רוצה מקום עבודה שבו אני יכולה לעבוד ברצינות בזמן שאני עובדת, ואז ללכת הביתה למקום שהוא בית ופשוט להיות בבית. אני לא רוצה שום דבר. אני סיימתי עם לרצות דברים. רציתי וקיוויתי במשך ארבעים ושתיים שנה. הדבר היחיד שאני רוצה הוא שלוה".

"את חושבת שתמצאי שלוה בבר אופנוענים?" שאל ג'ים-בילי

שאלה שהיתה כנראה במקום, ואני הסתכלתי עליו.

"אני חושבת שאני יכולה להגיע לעבודה בזמן, לעשות עבודה טובה, להרגיש טוב עם עצמי, כי עבדתי קשה ועשיתי כמיטב יכולתי, וללכת הבית ולא לחשוב על בר אופנוענים. אני יכולה לחשוב על עצמי או על מה שמתחשק לי לאכול לארוחת ערב או על מה נראה מעניין בטלוויזיה. ואז אלך לישון בלי לחשוב על שום דבר ואקום ואגיע שוב לעבודה בזמן." הסתובבתי לעבר הבלונדינית. "זה מה שאני חושבת. אני לא מחפשת ריגוש. אני לא מחפשת הרפתקה. אני לא מחפשת שום דבר מיוחד, כי אני יכולה להסתפק בזה. זה מה שאני מחפשת. את יכולה לתת לי את זה?"

הבלונדינית לא אמרה כלום רק הסתכלה לי לתוך העיניים. הפנים שלה היו חתומות ולא פחות מזה קשות, והן נשארו חתומות וקשות למשך זמן רב.

ואז היא אמרה, "אני קריסטל. אביא לך טופס הגשת מועמדות."

עמדתי ליד חלון חדר המלון שלי, מסיטה את הווילון ביד אחת ומביטה אל הבריכה.

במלון קרנל אין שום דבר יוצא דופן. גוש בניינים ארוך, דו קומתי, כל הדלתות פונות לחזית, ארבע עשרה למעלה, ארבע עשרה למטה. אני הייתי למטה במספר שלוש עשרה. החדרים היו נקיים, בחדר שלי היו מיטת קינג-סייז וטלוויזיה, שבטח נקנתה לפני חמש עשרה שנה ונתלתה מהקיר. שידת ארבע המגירות הנמוכה ושולחנות הלילה נתלו מהקיר ולא היו להם רגליים. בארון היו שתי כריות נוספות ושמיכה נוספת. במקלחת ובכיור המטבח היו כתמי חלודה, אבל למרות זאת גם הם היו נקיים. הסך הכל הכללי היה מתחת לממוצע – אבל זה הספיק.

הבריכה, לעומת זאת, היא היתה משהו מיוחד. היא לא היתה גדולה, אבל הבריקה מניקיון. כסאות הנוח סביבה לא היו באיכות הגבוהה ביותר, אבל הם היו בסדר, במצב טוב ומתוחזקים כהלכה. העברתי מבט מן הבריכה אל הקבלה. זה לא היה בדיוק ביתן קבלה, אלא בית קטנטן. בית קטנטן ומטופח עם עליית גג. בחזית היו גם חצאי חביות גדולות מלאות בפרחים שרק עכשיו נשתלו. לא היה עדיין קיץ, אבל היה סוף האביב, כך שהפרחים היו רחוקים מלפרוח במלואם.

קרנל שכנה בהרי הרוקי. לייתר דיוק היא שכנה בעמק קטן מוקף גבעות מוקפות הרים. מאי היה בפתח, קור שרר באוויר, ותהיתי אם לפרחים האלו יש תקווה.

אם כן, למי ששתל אותם היתה קיבולת מרשימה של תקווה. היו עוד פרחים באדניות שעל החלונות הקדמיים של ביתן-הקבלה-או-הבית. פרחים נוספים נשתלו בחצאי חביות, שהוצבו לסירוגין על יד עמודי השביל שבחזית חדרי המלון, ועוד אדניות הונחו על מעקה המרפסת בחזית החדרים למעלה. ואחרונים חביבים היו חצאי החביות הנוספים שפוזרו באזור הבריכה.

מגרש החנייה היה מסודר ומתוחזק היטב, והמלון וביתן-הקבלה-או-הבית נצבעו שניהם באופן יסודי.

כל הדברים האלו הצביעו על כך שמלון קרנל היה אולי מתחת לממוצע אבל חשוב לבעליו.

נרשמתי אצל אישה נחמדה בדלפק הקבלה, שאמרה שאם אני צריכה משהו, מטבעות למכונות המזון והשתייה או חדר כביסה,

חיבור ווי-פיי, תפריטי מסעדות ומשלוחים בעיירה, "פשוט תצעקי". אז פרקתי את מה שהיה במכונית שלי. את הכל. פרקתי את מה שהיה שם בפעם הראשונה מזה ארבעה חודשים וחצי. ואז ניקיתי אותה. את כל עטיפות המזון המהיר, את פחיות המשקה הריקות, סוכריות המנטה שנפלו, חתיכות ממתקים אבודות, פיסות נייר. שיירים ושרידים של מסע דרכים קטלני. גררתי את המזוודות שלי (היו חמש) ואת התיבות (היו שתיים) לתוך החדר במלון, לקחתי שקית ניילון שמצאתי ומילאתי לגמרי בפסולת, גוררת אותה אל פח האשפה הגדול, שהוסתר קרוב לחזית הצדדית של המלון, זה שלא פונה לשום רחוב. ואז פרקתי את הבגדים שלי.

במהלך ארבעת החודשים וחצי האחרונים התגוררתי בהמון חדרי מלון, אבל מעולם לא פרקתי. מעולם לא נשארתי יותר משלושה ימים. נשארתי רק לפרק זמן שהספיק לכביסה, להתרעננות ולקבלת החלטה לאיזה כיוון אני ממשיכה בחיפושיי במסלול זיגזג, שחצה כל כך הרבה מדינות עד שאיבדתי את הספירה בחיפושיי אחר עיירת־שומקום.

אחרי שפרקתי, הלכתי העירה, מה שהסתכם בזה שעברתי את חדר מספר ארבע עשרה ופניתי. מלון קרנל היה ממקום בקצה העיירה, ממש לפני שהכביש חזר והשתרע שוב אל עבר לא כלום. מצאתי מעדנייה, קניתי כריך לחם שיפון עם פסטרמה ואכלתי אותו על המדרכה, שוטפת אותו עם משקה דיאטטי. ואז חציתי את העיר מקצה לקצה.

אצל כבא היה באמצע, במרחק חמישה רחובות מן המלון, והוא היה ללא ספק בר אופנוענים, כי קרנל היתה עיירת אופנוענים. היו בה שתי חנויות אופנועים ומוסך אופנועים אחד בקצה העיר הנגדי לזה של מלון קרנל, שהיה בו שלט שהכריז "אנחנו מטפלים גם במכוניות." היו גם שלוש חנויות ציוד לאופנועים, שיכולתי לראות דרך החלונות כי הם מוכרים הרבה אביזרים מעור לאופנוענים וגם בגדי עור לאופנוענים.

היו גם מעדנייה, מזנון מהיר, מסעדה איטלקית, חנות למשלוחי פיצה ובית קפה, שנקרא משום מה "קפה לה-לה-לנד". כשהבטתי שוב מבעד לחלונות של לה-לה-לנד, ראיתי שהוא לא מנוהל בידי אופנוענים, אלא בידי היפים, שהיו היפים עד כדי כך שלבשו חולצות מודפסות בסמלי שלום מלפנים, והיה להם שיער ארוך. אחד מן

השניים שמאחורי הדלפק הרכיב משקפי שמש עגולים, צבועים בכחול כהה אם כי היה בתוך החנות, ולאחר היה סרט דק קלוע סביב מצחו. נראה כאילו הם עלולים להתיישב בכל רגע שלובי רגליים על הרצפה בשירת קום-בא-יה.

נוסף לכל אלה היתה בעיירה חנות מוצרי טבק מוזלים, שמכרה את כל סוגי תענוגות העישון לכל סוגי הדברים שאפשר לעשן. היו גם שתי חנויות אלוהול מוזל, חנות כלבו וחייט, שהתמחה ככל הנראה בתפירת טלאים על בגדי אופנוענים מעור (או לפחות זה מה שהשלט על החלון הכריז). בעיירה היו שתי חנויות נוחות – אחת מול המלון, אחת בצד השני של העיר מול המוסך. היה בה גם מרכול עמוס שגודלו היה בערך רבע מגודלם של מרכולים, שהיו, קרוב לוודאי, בכל עיירה במדינה, ונראה כאילו הוא שם מאז 1967. את כל אלו השלימו מאפייה, חנות לחומרי בניין, חנות פרחים, תחנת דלק ומגוון של שומקומות שממלאים עיירת שומקום.

היו אנשים ברחוב, וידעתי שהם חברותיים, כי רובם חייכו אליי. אחרי שסרקתי את הרחוב הראשי (שנקרא רחוב ראשי והיה גם הרחוב היחיד שהיו בו חנויות; היתר היו רחובות מגורים) של ביתי החדש, חזרתי לדלפק הקבלה במלון. קניתי חבילת ווי-פיי לשבוע מהגברת הנחמדה, שניצלה את ההזדמנות כדי לחלוק איתי את העובדה ששמה בטי. גם אני חלקתי איתה את שמי, וכשקיבלתי את הווי-פיי החלטתי לשלם שבוע מראש על החדר שלי. ההחלטה הזאת מלאה את בטי אושר, וידעתי את זה כי היא אמרה לי. "מתוקה! שבוע! אני מאושרת!" צעקה.

היא היתה אמורה להיות. המכונית שלי היתה היחידה במגרש החנייה, ולה היו הרגלי עציצים ובריכה – והם לא היו בדיוק זולים. בכל מקרה, בטי היתה ידידותית ופתוחה, והחלטתי שאני מחבבת אותה.

אחרי שאמרתי לה שאני מאושרת על כך ששימחתי אותה, חזרתי למספר שלוש עשרה והוצאתי את המחשב הנייד שלי. ואז התחברתי התעלמתי מכל הודעות הרואר האלקטרוני שלי ושלחתי הודעה להוריי ולאחותי הקטנה שהכל בסדר, שאני בסדר גמור ואצור קשר מאוחר יותר עם מידע נוסף. ראיתי שהם שלחו לי הודעות, אבל לא קראתי

אותן. לא קראתי אותן, כי ידעתי שהן ילחיצו אותי, ידעתי שאמא שלי ואבא שלי ואחותי קרוליין היו מבוהלים. הם לא התלהבו מזה שאני לוקחת סיכונים ומשוטטת ברחבי המדינה בחיפוש אחר שום דבר מיוחד. הם היו מעדיפים שאעבור לגור בבית, אאסוף את עצמי, אמצא איש הגון ואתחיל מחדש (בסדר הזה).

סגרתי את המחשב שלי, ישבתי על המיטה הגדולה, הרכה, בהיתי בקיר וחשבתי על יום המחרת, שבו הייתי אמורה להיות אצל בבא בשעה אחת עשרה כדי להתלמד במלצרות ולהתחיל את החיים החדשים שלי.

אחר כך חייכתי.

אחר כך צפיתי בטלוויזיה עד שהחשיך והבריכה קראה לי.

אז עמדתי והבטתי החוצה וראיתי שהבריכה נראית נקייה ומפתה וכולה מוארת. למעשה, מגרש החנייה היה מואר כולו. כשראיתי אותן, הבנתי ארבעה דברים בנוגע לבטי מהקבלה: היא היתה חברותית, היא אהבה פרחים, היא היתה מרוצה מן המלון-ברמה-מתחת-לממוצע שלה ומן הבריכה הקטנה אך הנקייה, והיא רצתה שהאורחים שלה ירגישו מוגנים.

זה היה הרגע שבו ראיתי את המכונית מגיעה. זאת היתה מכונית עם גג נפתח, איזשהו מודל ישן. היא נראתה כמו קרייזלר, לא במצב מעולה אבל גם לא גרוטאה.

המכונית חנתה מחוץ לביתן הקבלה, הדלת נפתחה, ואישה יצאה מתוכה.

הסתכלתי על האישה.

היו לה שיער עבה, ארוך וכהה ורגליים ארוכות, שמלוא אורכן נראה היה לעין מתחת לחצאית הג'ינס פרומת הקצוות והמאוד קצרה שלה. היו לה גופייה צמודה ומחשוף יותר שופע מאשר לקריסטל (אבל לא יותר מאשר לי). היא לא היתה קטנה או רזה. היא היתה ארוכה ומאוד עגלגלה, אבל ברור היה שלא אכפת לה. כרס-בורהה קטנה ורמז של שומן בגב לא הפריעו לה. אפילו לא טיפה. למעשה, היא טיפחה אותם.

היא צעדה לתוך ביתן הקבלה, וראיתי שהיה שם גבר. הוא היה בגיל העמידה המתקדם כמו בטי. הוא חיך אליה כאילו הוא מכיר

אותה, והיא נפנפה וחייכה חזרה באופן שהשאיר אותו רושם. ידעתי שזה היה נכון, כשמסר לה מפתח ופסח על כל שלבי הצ'ק אין המקובלים. היא לקחה את המפתח, שמה את שתי הידיים על הדלפק, הרימה את עצמה, הישבן מצביע אל על, רגליה בסנדלים עם עקבי סטילטו גבוהים על בהונות. היא הניפה רגל אחת לאחור ורכנה לעברו, מפריחה נשיקה מעל לדלפק. אחר כך הסתערה בחזרה אל המכונית בעלת הגג הנפתח שלה, נכנסה פנימה וחצתה את מגרש החנייה כדי לחנות שלושה מקומות אחרי הלקסוס שלי. היא יצאה החוצה, לא הוציאה מזוודה, הלכה לעבר אחת הדלתות ושם נעלמה. היתה לי תחושה שאצטרך לקנות כמה גופיות כדי להשתלב בקרנל.

שמטתי את הווילון ונגשתי אל השידה. רוב הבגדים שלי היו מקופלים ומונחים מעליה, לא היה מספיק מקום לכולם במגירות ובארון. אבל הם נחלצו לפחות משבי המזוודה. במגירות שמתי את הלבנים שלי, גרביים ופיג'מות. שמתי שם גם את בגד הים שלי. כשהבטתי בבגדים שלי מונחים כך, חשבתי שזה לא הרבה, אבל זה יותר בית ממה שהיה לי מזה זמן רב; וזה גרם לי להרגיש באופן מוזר שייכת למקום.

היה יום חמים, אבל לא ייתכן שהטמפרטורה בחוץ היתה מעל 18 מעלות. עדיין, אני אוהבת בריכות, אהבתי להיות במים, ומסיבה כלשהי ממש רציתי לשחות. אז הנחתי שזה יהיה כמו בכל פעם שאתה נכנס למים קרים. ברגע שאתה בפנים, אתה מתרגל. לפחות קיוויתי כך. אם לא, אז מה? אני רק אגרור את גווייטי החוצה ואחזור לחדר שלי.

החלפתי לכגד ים, לבשתי זוג מכנסי טריינינג, סווטשירט וכפכפים. לפני שאוכל להתחרט, לקחתי מגבת ואת מפתח החדר והלכתי לעבר הבריכה.

הורדתי את הנעליים ואת הטריינינג והחלטתי לצלול ישר פנימה. עדיף לגמור עם זה במכה אחת. נגשתי אל צד הבריכה, תפסתי אומץ וצללתי.

הבריכה היתה מחוממת.

גן עדן.

שחיתי חמישה אורכים של הבריכה הקצרה והייתי חייבת לעצור, כי לא יכולתי לנשום. זה, אמרתי לעצמי, חייב להיות קשור לעובדה שאני בהרי הרוקי, בגובה, ולא לעובדה שהייתי לגמרי לא בכורש.

הכרחתי את עצמי לשחות עוד ארבע בריכות, ונאלצתי להפסיק שוב.

ואז הכרחתי את עצמי לשחות עוד בריכה ושמתי יד על דופן הבריכה כדי להסתובב לבריכה נוספת, כששמעתי שאגה של אופנוע. עצרתי בקצה הבריכה, מחזיקה את עצמי ובוהה הצידה, עיניי עוקבות אחר אופנוע ההארלי בצבע שחור כרום, שנצנץ באורות מגרש החנייה של בטי מהקבלה בזמן שהחליק לאורכו, פנה וחנה ליד המכונית בעלת הגג הנפתח. ואז ראיתי את האיש מוריד את המעצור ברגלו הנעולה מגף ומניף את רגלו מעל לאופנוע.

הגב שלו היה מופנה אליי, כך שכל מה שיכולתי לראות היה שהוא גבוה ויש לו ישבן מפואר. היו לו גם ג'ינס משופשפים, גופייה תרמית שחורה עם שרוולים ארוכים וראש, שעליו שיער סמיך וכהה שזהר לאור הפנסים ממש כמו ההארלי שלו.

אחת מדלתות החדרים של המלון נפתחה, והאישה בחצאית הג'ינס הקצרה רצה החוצה והסתערה על האיש הגבוה. הזרועות שלה נכרכו סביב הצוואר שלו, ולא יכולתי לראות את זה, אבל יכולתי לנחש שהשפתיים שלה נאחזו בשלו.

הוא לא זז אפילו צעד אחורה, כשהגוף שלה התנגש בשלו. הוא הקיף אותה בזרועותיו והתכופף לנשק אותה.
זה משהו מיוחד.

המחשבה קפצה לי לראש ולא הבנתי למה. לא הבנתי מה קורה. לא הכרתי את שני האנשים האלו. כל מה שידעתי הוא שזה הרגיש מיוחד. כל כך מיוחד, שכל מה שיכולתי לעשות היה לבהות. הם הפסיקו להתנשק, והיא כופפה את הראש לאחור וצחקה בהנאה צרופה. הקול נישא באוויר, מילא אותו בצלילים.

החלטתי שאני שונאת אותה ולא ידעתי למה. לא ידעתי מי היא או מה קורה. ידעתי רק שיש לה משהו מיוחד, ולי לא היה ולעולם לא יהיה וזה היה מבאס. זאת לא היתה מחשבה נחמדה – מה שהיה

יוצא דופן, כי בדרך כלל אני בן אדם נחמד. אבל זאת היתה המחשבה שהיתה לי.

היא התנתקה ממנו והתייצבה לצידו, כורכת זרוע סביב המותניים שלו ומובילה אותו קדימה.

הוא הסתכל אליה, וראיתי את צדודית פניו באור הפנסים של מגרש החנייה של בטי מהקבלה. וכשראיתי, עצרתי את נשימתי.

אם הוא כל כך נאה מהצד, כל כך נאה עד שנשימתי נעצרה, הוא ודאי מדהים מלפנים.

באותו רגע החלטתי שאני ממש שונאת אותה.

הם התקרבו אל הדלת, והוא, בתנועה מהירה ופתאומית, הניף אותה על הידיים שלו. היא כרכה רגליים סביב המותניים שלו, זרועות סביב הכתפיים, וכופפה את הראש למטה כדי להסתכל עליו. אבל נראה כאילו הוא מציץ אל תוך החדר, מצפה לראות משהו או מישהו, משהו או מישהו חשוב, משהו או מישהו שהוא רצה לראות. אלא שלפני שמצא את המשהו או את המישהו הזה, היא גרפה את השיער שלו בידה, הטתה את הגב שלו, הפה שלה ירד על שלו, והם נכנסו אל החדר אחוזים זה בזו.

הוא סגר את הדלת ברגלו הנעולה במגף.

כן, מסעיר. אם הוא יכול להרים אותה כך ולשאת אותה לכל מקום, הוא יותר ממסעיר.

"הבריקה מוצאת חן בעיניך?"

קפצתי ודחפתי את דופן הבריקה ברגלי, ראשי הסתובב אחורה להסתכל על האיש בקבלה, שקיבל קודם את הבחורה בת המזל שאני שונאת. הוא עמד בצד הבריקה והסתכל אליי. הייתי כל כך שקועה באופנוען החתיך ובבת המזל, שלא שמעתי אותו מתקרב. "סליחה?" שאלתי.

"הבריקה, ענה, "מוצאת חן?"

"אמ..." מלמלתי, מרימה אליו מבט. "כן."

"היא מחוממת", עדכן אותי.

"אמ..." מלמלתי שוב. "שמתי לב."

"בטי ואני חידשנו אותה בשנה שעברה. אחד מאיתנו מנקה אותה

בכל יום. הבריקה הכי טובה במחוז."

לא יכולתי שלא להסכים. זאת היתה בריכה מצוינת, נקייה, מחוממת והכול.

לכן אמרתי, "היא באמת נעימה."

הוא התנדנד על עקביו וסקר את הבריכה לפני שהסתכל בחזרה אליי.

"תודה. נד," אמר.

"אה, קוראים לי לורן," עניתי, והוא צחק.

"לא, אישה יפה, השם הוא נד." הוא הצביע על עצמו באגודל.

"אני נד."

"אה," עניתי, מרגישה מטופשת. "היי, נד."

"היי גם לך, לורן," חייך. "בטי ספרה לי שאת נשאר לזמן מה."

"כן," עניתי לו וחשבתי שהוא נראה חברותי למדי, אבל לא הייתי

בטוחה עד כמה אני רוצה לשתף אותו, כי, ובכן, אני לא מכירה אותו,

ובחורות בבריכה במגרש חנייה של מלון בקצה עיירת שומקום צריכות

להיות חכמות ולא לספר את הסיפור שלהן, הווה או עבר, לכל איש

מזדמן שמתגנב מאחוריהן. למעשה, בחורות כאלה צריכות לצאת

מהבריכה, להיכנס לחדר שלהן ולנעול את הדלת המזורגת.

"איזה יופי." נד עדיין חייך. "אין לנו הרבה אורחים לזמן ממושך.

לסוף שבוע, ללילה, כן. לזמן ממושך לא."

"אה," עניתי, מסתכלת חזרה אל המבנה הארוך של המלון, ליתר

דיוק אל החדר שלי, למקום שבו הבנתי שעליי להיות ברגע זה

ממש.

"זאת ניטה," אמר נד, ואני הסתכלתי בחזרה אליו.

"ניטה?" שאלתי.

נד הנהן. "ניטה וג'קסון," הוא נענע בראשו, "צרה צרורה."

הסתכלתי בחזרה לכיוון המלון. הוא לא פרש נכון את הכיוון שאליו

הסתכלתי, חושב, כנראה, שאני מסתכלת לעבר החדר של האופנוען

החתיך ושל בת המזל.

לא תיקנתי אותו. במקום זה שאלתי בשקט. "צרה צרורה?"

"כן," ענה נד. "היא מגיעה העירה, ואמא'לה!" החזרתי אליו מבט,

וראיתי שהרים שתי ידיים ולקח צעד אחורה. "אנחנו בכוונות."

"בכוונות למה?" שאלתי.

הוא שמט ידיים. "בכוננות לקראת כל מה שהיא עלולה לשלוף מהכובע."

"זאת..." עצרתי והצבעתי בניד ראש לעבר ההארלי והמכונית עם הגג הנפתח, "ניטה עם הגבר הזה?"

"ג'קסון, כן. הוא נהדר, איש טוב, חכם, יציב, מלח הארץ. אבל מאבד את הראש כשניטה בסביבה. למעשה, אין הרבה גברים שלא יאבדו את הראש, אבל אני מנחש שאת יודעת איך זה."

העיניים שלי נדרו אל ההארלי, בזמן שהזזתי רגליים במים ונד דיבר, אבל כששמעתי את ההערה של נד, הסתכלתי בחזרה אליו. "אני יודעת?"

החיוך שלו חזר והיה גדול יותר הפעם, זורח, משנה את כל פניו, גורם לי לחשוב שאולי הוא רק בעל אכסניה חברותי בעיירת אופנועים בהרי הרוקי, ממש כפי שהוא נראה.

"בטח שאת יודעת, את לא עובדת עליי, אישה יפה." הוא צודק, לא עברתי עליו, בעיקר מכיוון שלא היה לי מושג על מה הוא מדבר.

"אבל נראה לי," המשיך הלאה ועיניו נעות לעבר ההארלי, "שאת שווה כל בעיה שאת עלולה לגרום." "מה?" לחשתי, והוא הסתכל בחזרה אליי.

"יש לי טביעת עין לאנשים," עדכן אותי במקום להסביר את עצמו.

"כן?" שאלתי, כי לא ידעתי מה עוד לומר. "כן," ענה בשקט, התקרב לקצה הברכה וכרע. המשכתי להניע את הרגליים במים ובהיתי בו. "את מבינה," הוא המשיך, עדיין בשקט, "אני מרגיש שכל צרה שאת עלולה לגרום, תהיה צרה שלא התכוונת לגרום לה."

"אף פעם לא גרמתי צרות משום סוג," אמרתי לו. זה היה נכון. לא גרמתי. הייתי ילדה טובה. תמיד הייתי ילדה טובה. תמיד החלטתי את ההחלטות הנכונות ועשיתי את הדברים הנכונים. ייתכן שבחרתי בבעל הלא נכון ובחברים הלא נכונים, אבל הם אלו שהתנהגו כמו מניאקים, לא אני. אני הייתי נחמדה. הייתי רגישה. הייתי מתחשבת. דאגתי לשכנים שלי. קמתי לפנות מקום לנשים זקנות בחדר

המתנה. נתתי לאנשים שקנו שניים או שלושה מצרכים לעבור לפני בתור בסופר אם היתה לי עגלה מלאה באוכל. שמרתי סודות. נשכתי את שפתיי כשאנשים שאני מכירה עשו דברים מטופשים, שידעתי כי יתחרטו עליהם, ואז המשכתי לנשוח את שפתיי כשהדברים המטופשים האלו התפוצצו להם בפרצוף והם באו לבכות לי עליהם.

לא לבשתי חצאיות מיני, לא כאלו עם קצוות פרומים, ולא חצאיות מיני בכלל. אילו לבשתי, לא הייתי לובשת אותן עם סנדלי עקב גבוהים. אולי סנדלי אצבע או סנדלים שטוחים, אבל לא סנדלים על עקבים. לא הפרחתי נשיקות באוויר לעבר גברים בשם נד מאחורי דלפקי קבלה גם אם הכרתי אותם. לא נהגתי במכונית עם גג נפתח. לא יצאתי בריצה מפתח דלת להשליך את עצמי לזרועות גבר. ומעולם לא צחקתי בקול רם כל כך עד שמילאתי את האווריר בצלילים.

"בטי שונה ממני," התפרץ נד לתוך מחשבותיי ותשומת לבי הופנתה לעברו.

"באמת?" שאלתי מתוך מחשבה שאולי פספסתי משהו.

"לי יש טביעת עין טובה לאנשים, לה יש ראייה."

"ראייה?" חזרתי אחריו

הוא שוב חיך בזמן שהתרומם על רגליו. זה היה החיוך הגדול שלו. כל שיניו היו בפיו, הניבים היו עקומים, אבל כולן היו נקיות ולבנות והיתר היו ישרות. שיערו היה מעט דליל, חום בהיר. הוא לא היה גבוה, גם לא נמוך. רזה ורק למדיי. וכמו שהתחלתי להשתכנע, בחור נחמד באמת, לא תורן לילה מפוקפק במלון בעיירת שומקום.

"ראייה," הוא הנהן ואז הסתכל לעבר המלון לפני שהסתובב אליי; ואני הנעתי את הזרועות במים כדי לחזור אל שפת הבריכה בשביל שאוכל להפסיק להניע את הרגליים. נאחזתי בשפת הבריכה בזמן שהמשיך. "היא אמרה לי שפגשה אותך ופשוט ידעה."

"ידעה מה?"

"שמשהו גדול עומד לקרות."

מצמצתי, וזה לא היה כדי להוציא את המים מהעיניים.

"משהו גדול?"

"כן."

"לי?"

"לך, באמצעותך, בזכותך, לא חשוב. אבל מה שזה לא יהיה, זה יהיה גדול וזה יהיה טוב." לא ידעתי מה לעשות עם זה, בעיקר מכיוון שזה היה קצת מטורף.

"היא אמרה את זה?"

הוא הנהן ושילב זרועות על החזה שלו, מתנדר שוב על העקבים.

"כן. והיא אף פעם לא טועה. אנחנו נשואים כבר עשרים וחמש שנים, והיא קולטת את התחושות האלו; ואני חוזר ואומר, היא אף פעם לא טועה. בטי שלי תמיד צודקת. תמיד." לא ידעתי מה לומר על זה, אז שתקתי.

"בכל אופן!" קרא בקול. "כדאי שאתן לך להמשיך לשחות. כל דבר שאת צריכה, את יודעת איפה למצוא אותי. אני חותך למיטה בסביבות חצות, אבל כל מה שאת צריכה לעשות זה לצלצל בפעמון שמחוץ לדלת הכניסה וזה יעיר אותי. כן?" הנהנתי.

"כל מה שאת צריכה, אישה יפה, אני מתכוון לזה," אמר ונשמע כאילו הוא מתכוון לזה.

"אוקי," עניתי.

"שמח שאת מתארכת אצלנו, לורן."

"תודה, נד."

הוא נופף בידו ופנה לעבר ביתן-הקבלה-או-הבית.

עבודה לעשות

לקח לי יותר זמן להחליט מה ללבוש לעבודה מאשר לעבור הכשרה אצל בבא.

מאחר שקריסטל לבשה יום קודם גופייה, החלטתי שכנראה זה לא היה מקום עם סגנון לבוש מחייב, אלא יותר עם סגנון הכל הולך. אז לבשתי זוג מכנסי ג'ינס יפים, חגורה וחולצת טי-שירט בצבע ורוד-אפרסק עם צווארון עגול ועם שלושה קפלים בשרוולים. חשבתי שהיא בהירה וחמודה. האקס שלי בראד אמר לי, כי חשב שהיא קצת צעירה בשבילי; אבל היא מצאה חן בעיניי, חשבתי שהיא מתאימה לצבעים שלי. נעלתי סנדלי אצבע, כי בדרך כלל נעלתי כאלה כשיכולתי, אבל גם כי חשבתי שאצטרך נעליים נוחות. ענדתי עגילים, שהיו נטיפים קטנים של קריסטלים בצבע ורוד-אפרסק, קולר בעובי סנטימטר מרשת של חרוזים בצבע ורוד-אפרסק וכמה צמידים עשויים מרצועות אלסטיות של חרוזי קריסטל צבעוניים, אפרסק, ורוד, ורוד-אפרסק, קרם-אפרסק, ורוד-קרם, שקוף. הכנסתי פנימה כמה כחולים שיתאימו לג'ינס שלי.

הלכתי מהמלון לבר של בבא במחשבה שהייתי צריכה לתכנן מראש ואולי לקנות כמה מצרכים לחדר שלי אתמול בערב. יצאתי מוקדם, כדי שאוכל לקפוץ למאפייה לקנות סופגנייה וקפה. אתמול לא

חשבתי אפילו על ארוחת ערב ולא אכלתי כלום, כך שהייתי מורעבת. גם השרירים שלי כאבו. זה היה כאב עמום, אבל הם לא היו רגילים לעבוד. אחת הסיבות היא שהם היו כלואים במכונית במשך ארבעה חודשים וחצי. אבל זה לא שלפני כן הייתי לקוחה קבועה בחדר הכושר. לא חשבתי שזה טוב בהתחשב בעובדה שאהיה על הרגליים כל היום. קריסטל היתה שם כשהגעתי, וידעתי מיד שהיא במצב רוח רע. לא ידעתי למה, אבל חשדתי שזה מפני שהיו כמה כוסות מלוכלכות ובקבוקי בירה שנשארו "ברחבה" כפי שקראה לזה. אם כי רובם היו על מדפים בולטים מהקירות סביב שולחנות הסנוקר ובכלל לא ברחבה. בנוסף, כשהורדנו את הכיסאות מעל השולחנות, רובם לא היו מנוגבים.

חשדתי שזאת היתה הסיבה לכך שהיא במצב רוח רע, מכיוון שהיא מלמלה בזעם. "טוניה וג'ונל הדפוקות האלה. כמה פעמים אני צריכה לומר להן? תנגבו את השולחנות, תפנו את הרחבה מכוסות ריקות. שיט." היא הסתכלה עליי. "כשאת במשמרת ערב, את מפנה את הריקים מהרחבה ומנגבת את השולחנות ממש טוב. זה לא כזה קשה, ואניטה מגיעה בבוקר לטאטא ולשטוף ככה שזה לא כאילו שאת עושה גם עבודה של מנקה."

הנהנתי, רשמתי לעצמי להקפיד לזכור לפנות את הריקים ולנגב את השולחנות "ממש טוב." עשיתי את זה כי הנחתי שקריסטל היא טיפוס שלא צריך הרבה כדי לעצבן אותה, ולא רציתי לעשות שום דבר, שיוסיף על מה שנראה כמו מצב הרוח הרע הנצחי שלה.

היא עשתה לי סיור בבר, אבל לא היה הרבה מה לראות. החזית שבה היה הבר, אוסף של שולחנות מלפנים ושולחנות הסנוקר בצדדים. היא הסבירה שבמשמרת יום עובדים רק מלצרית אחת וברמן אחד, אלא אם כן זה סוף שבוע. אם זה סוף שבוע, החלל מתחלק לשני אזורים בשביל שתי מלצריות. בערבי אמצע שבוע היו תמיד שתי מלצריות וברמן אחד או שניים. בערבי סוף שבוע היו שלוש מלצריות ולפחות שני ברמנים.

"אין לנו מפני שולחנות," הודיעה לי, בזמן שהובילה אותי החוצה מהבר ודרך אחת משתי הדלתות שמובילות לחלק האחורי שלו. מעליה היה שלט שרשום עליו 'פרטי' – הכניסה אסורה. "לא צריכה עוד

בנאדם על משכורת, כשאתן, המלצרות, יכולות לפנות את הריקים שלכן בעצמכן."

הנהנתי אם כי היא לא הסתכלה עליי בכלל.

היא הובילה אותי למשרד ופתחה לנו. "את מניחה את התיק שלך פה ולוקחת את ההפסקות שלך פה. אנחנו לא נותנים מפתחות לכולם, אז את צריכה לבוא הנה, למצוא את טייט, את בבא, את דלטון או אותי כדי שנכניס אותך."

"טייט, בבא ודלטון?" שאלתי.

"בבא הוא האיש שלי," ענתה. "טייט הוא הבעלים יחד איתנו. הוא לא נמצא כאן הרבה. מצד שני, גם בבא לא נמצא כאן הרבה. למשל עכשיו. הוא הלך לדוג," היא בטאה את המילה "לדוג" כאילו היה לה טעם רע והיא צריכה להוציא אותה מהפה מהר עד כמה שהיא יכולה, או שהטעם הזה יישאר לה לנצח. "דלטון הוא הברמן השני," סיימה. "אה. אוקיי," אמרתי, והיא נתנה בי מבט.

"אני אגיד את זה עכשיו, אגיד את זה פעם אחת. בבא, טייט ואני הבעלים של המקום הזה, ובבא נמצא במיטה שלי כבר עשור. זאת פחות או יותר כל ההתחברות שאנחנו צריכים. חצי מהזמן אני לא רוצה את האידיוט הזה במיטה שלי, חצי מהזמן הוא לא במיטה שלי, כי הוא הולך לדוג. את שמה עין על טייט או על דלטון, וכולן שמות עין על טייט או על דלטון, אז תחשבי שוב. את כאן כדי לעבוד, לא כדי לתפוס זיון."

"אה," אמרתי שוב, מופתעת לא מעט מהנושא ומאופן ההצגה שלו. "אוקיי."

היא לא זזה, אבל המשיכה לדבר. "לא צוחקת איתך, ילדה." "אממ..." החלטתי ללכת עד הסוף עם הניסיון לגרום לה לחשוב שאני לא המפונפנת שהיא ללא ספק חושבת שאני – אם לשפוט לפי ההערות שלה מאתמול. גם אם, בכל הכנות, הייתי סוג של מפונפנת כזאת, או לפחות לא הייתי נערת אופנוענים כמוה. "אני לא מחפשת זיון, קריסטל."

היא המשיכה לנעוץ בי עיניים. אחר כך יצאה מן המשרד תוך כדי שהיא ממלמלת. "כן, עדיין לא ראית את טייט או את דלטון." נאלצתי להודות שזה הטריד אותי קצת. לא כדאי שאעבוד לצד

גברים שנראים טוב, לפחות לא בהתחלה. זה יגרום לי להיות במתח. ברגע שאתרגל לדברים, אתמצא קצת, זה יהיה בסדר – בעיקר מפני שלא שיקרתי. לא חיפשתי זיונים. שוק הזיונים נסגר, וזה היה בסדר מבחינתי. אבל לא רציתי להתברכר בזמן שאני לומדת להיות מלצרית כבר אופנוענים בפני קהל של אופנוענים נאים.

קריסטל דיברה בזמן שהובילה אותי לאורך המסדרון, כאילו קראה את מחשבותיי. "אני נותנת לך משמרות יום למשך שבוע, אולי שניים, נראה איך את מסתדרת. תשתפשי, תלמדי את השטח, לפני שאת מתחילה משמרות ערב."

"תודה," אמרתי כשנעצרה מחוץ לדלת סגורה. היא הסתובבה אליי. "אל תודי לי. הטיפים מחורבנים במשמרת יום."

היא פתחה את הדלת במפתח, דחפה אותה והראתה לי את המחסן. ואז אמרה לי כי לעיתים דורשים מהמלצריות לעזור בספירת מלאי או להביא משם משהו אם הברמנים עמוסים. אחר כך היא הראתה לי את הלוח, שבצורתו הם עוקבים אחר המלאי באופן מסובך שהיה יכול להיות הרבה יותר פשוט אילו בוצע במחשב. יכולתי, כנראה, לעשות את זה בשבילה תוך שעה בערך, אבל לא אמרתי לה מילה.

"אנחנו פותחים בצהריים וסוגרים בשלוש," המשיכה, בזמן שהלכה לאורך המסדרון. "המשמרות הן מאחת עשרה עד שבע עם שתי הפסקות של חמש עשרה דקות ועם הפסקה אחת של חצי שעה לארוחת ערב. משמרת ערב היא משבע עד שלוש. סיבוב אחרון ב-2:30 אז את מגישה את המשקאות האלה ומתחילה לנקות הכי טוב שאת יכולה כשהלקוחות עדיין כבר. את לא רוצה להיתקע כאן עד ארבע עם הפינוי ועם הניקיון, ואני לא רוצה לשלם לך על זה. כן?"

"כן," הנהנתי, אבל היא לא הסתכלה עליי, אלא הובילה אותי דרך הבר, לוקחת אותי אל המסדרון השני. מעל הפתח היה שלט שעליו נכתב "שירותים."

"אניטה מנקה אותם בבוקר וממלאת אותם בנייר טואלט. אם יש לנו לקוח שמדווח על בעיית שירותים עם האסלות, את אומרת לאחד הבנים. נייר טואלט נמצא במחסן. את תצטרכי אולי לחדש את המלאי, ואני מזהירה אותך, את תצטרכי אולי לנקות. לא תאמיני

איזה דברים קורים בשירותים של בר". היא עצרה במסדרון בין שתי דלתות השירותים, נשים מלפנים, גברים מאחור, והסתובבה אליי. "יש לך בעיה עם זה?"

"אנחנו מדברות על קיא?" שאלתי, כי עליי להודות שאני לא חובבת קיא.

"קיא, פיפי, חרא, כל דבר שגוף יכול לייצר הייתי צריכה לנקות."

הרגשתי איך העיניים שלי מתרחבות ושאלתי, "כל דבר?" "ילדה, זה בר אופנוענים. לחבר'ה האלה יש יצרים, הם צריכים להתפרק, ולא ממש אכפת להם איפה הם עושים את זה. ולבנות שמבלות עם אופנוענים אכפת עוד פחות." "וואו", לחשתי.

"אז, יש לך בעיה עם זה?" היא שאלה שוב.

הבטתי בה וזקפתי את גבי. "אפשר להתרגל לכל דבר, נכון?" היא הסתכלה עליי לשנייה ומלמלה, "נכון", ולקחה אותי בחזרה אל החדר הקדמי והראתה לי איך להשתמש בקופה הרושמת. לסיום אמרה, "יהיה לך כסף מזומן בסינר שלך, ואת תמצאי דרך משלך לעקוב אחרי מה שאת מוכרת ומה שבסינר שלך. אני, בבא, דלטון או טייט נפרדה לך אותם, ניקח את המזומנים ואת הרווח שלנו ונחשב את ההפרש. זה ישאיר אותך עם הטיפים." היא תקעה בי מבט קשה. "זה האינטרס שלך להישאר בשליטה על זה. נהיה עמוס, את קורעת את התחת להרוויח את הטיפים האלה. אני לא אומרת שמישהו מאיתנו ירמה אותך. אני רק אומרת שאת צריכה לשמור על עצמך. ואם את מפשלת עם איזה חשבון, זה עלייך. את מוכרת מה שאת מוכרת, את עוקבת אחרי זה, אנחנו עוקבים אחרי זה. אם זה לא מתקוז, נשלים את זה מהטיפים שלך. את לא תשתמשי הרבה בקופה, אבל את צריכה לדעת לתפעל אותה."

אני מהנהנת, היא בוחנת אותי כאילו חושבת שזה לא נקלט בשל העובדה שנשות מעמד הביניים לא מסוגלות למכור בירה, לחשב עודף ולנהל מעקב אחרי זה בגלל אופיין המעמד־ביניימי; ואז היא מושכת בכתפיה כאילו שזה לא משנה לה.

היא הראתה לי את הדרך המסובכת לשטוף כוסות תוך שימוש

בשלושה כיוורים, איפה שמים בקבוקים ריקים, מסבירה לי שהברמנים עושים את רוב רחיצת הכוסות, אבל אם עמוס, מצפים מהמלצריות לעזור איפה שהן יכולות. היא נתנה לי דף עם רשימת משקאות וחטיפים (הם מכרו אריזות של חטיפי צ'יפס, חטיפי בשר חזיר ובוטנים) ועם המחירים שלהם.

"תשנני את זה הכי מהר שאת יכולה," ציוותה ושילבה זרועות תחת השדיים שלה, שהיו מכוסים בגופייה (גופיית הארלי אחרת, הפעם לבנה עם כיתוב מאוד מגניב באדום ובשחור), מסתכלת לי לתוך העיניים. "יש לנו כאן בעיות, לורן, וזה קורה לא מעט. בחורים באים לכאן, משתכרים, מתנהגים כמו מטומטמים. לחלק מהם יש סכינים, לכולם יש אגרופים. את מזהה בעיה, את מדווחת לי, לבכא, לטייט או לדלטון ושומרת מרחק."

לא הייתי מרוצה מכך שהגדרת התפקיד כללה ניקיון של קיא וכל מה שגוף יכול לפלוט, אבל גברים עם סכינים הגבירו את התחושה הזאת שלי לרמה אחרת.

נוסף לכך הייתי חייבת להודות, כי הטריד אותי קצת שהיא רוצה שאדווח לה על זה. היא היתה נמוכה ממני בעשרה סנטימטרים וקלה יותר בעשרים וחמישה קילו לפחות. היא לא היתה אמורה להתעסק בקרבות סכינים או בכל קרב שהוא.

החלטתי להתמקד בעניין השני.

"לדווח לך?" שאלתי.

"לי," ענתה.

"אבל לא כדאי שאקרא לגבר –?"

"לא נולדתי אתמול, ילדה, וזה הבר המזורג שלי. זה הבר המזורג

שלי כבר חמש שנים. את חושבת שאני לא מסוגלת לפתור בעיות?"

"אממ... את בגובה מטר שישים ומשקלך בערך חמישים קילו,"

עדכנתי אותה בעובדה שכנראה היתה ידועה לה (אף כי הייתי נדיבה בעניין המשקל, אם נביא בחשבון את הישבן ואת המחשוף).

"אני חכמה ומהירה, אבל זה לא ישנה, כיוון שאני יודעת איפה

אנחנו מחזיקים את רובה הצייד שלנו," ענתה. "גם כשהם מחוקים,

גברים מפסיקים ללכת מכות מיד כשקנה של רובה מכוון אליהם." היא

מצביעה אל הקיר שבצידו השני של החדר, שם נראתה בבירור קבוצה

של שקעים בתוך העץ. "קליעים. שלי. כאן בסביבה זה ידוע, שלא רק שאני יודעת איפה רובה הצייד אלא שאני גם יודעת איך להשתמש בו, ואם מישהו מתפרע כבר שלי, אני אעשה את זה."

הנהנתי שוב ותהיתי למה אני לא נרתעת ממגוון הדברים המטורפים שהיא אומרת לי, אלא מעדיפה לעמוד כאן ולהקשיב לה על האפשרות לומר, "תודה... אבל, אממ, אני חושבת שאני אלך עכשיו."

במקום זה אמרתי, "אוקיי."

"בסדר", היא ענתה, והדלת נפתחה.

שתינו הסתובבנו להסתכל, וכשראיתי מי נכנס, הפסקתי לנשום. זה היה האופנוען, שראיתי אתמול בלילה במלון. גם אם לא ממש ראיתי את הפנים שלו, ידעתי שזה הוא. וצדקתי. הוא אכן נראה מדהים מלפנים.

הוא היה גבוה, אולי גבוה עוד יותר ממה שנראה במגרש החנייה, או שאולי רק נראה גדול יותר בתוך הבר, כי הכתפיים שלו היו כל כך רחבות. אבל המותניים שלו היו צרות והרגליים ארוכות, הירכיים היו בעלות שרירים חזקים בכירור, ויכולתי לראות את זה אפילו מבعد לג'ינס.

השיער החום־כהה זהר אפילו באור העמום של הבר. הוא היה מלא, והיה ברור שחפף אותו ונתן לו ליפול בחופשיות בלי לסרק אותו, כיוון שבחלקו לא היה חלק. הוא היה מוברש לאחור, אבל קווצות ממנו נפלו סביב הרקות והסתלסלו מעט סביב האוזניים ועל העורף. העיניים נראו כהות; לא יכולתי לראות את הצבע, אבל היו קמטי שמש בצדדים שלהן שהיו מושכים. הגבות שלו היו עבות. האף לא היה מושלם, אבל היה ישר והיתה לו בליטה קלה בחלק העליון של הגשר, שהפכה אותו מעניין. עצמות הלחיים שלו היו בולטות והלסת חזקה. היה לו עור שזוף, שלא קיבל את הצבע שלו בשכיבה לצד הברכה. הוא לבש ג'ינס דהויים וגופיית הנלי תרמית, צמודה, בעלת שרוולים ארוכים בצבע אפור־כחול ונעל מגפי אופנוענים שחורים. הוא היה יפיפה.

"היי, טייט", קראה קריסטל, ואני הסתובבתי אליה קפואה.

אוקיי, אולי קריסטל צדקה קודם. לא ראיתי את "טייט" עדיין, גם אם כן ראיתי, אלא שלא ידעתי את זה וחשבתי ששמו ג'קסון. ואם האיש הזה הוא טייט, אז אני לגמרי רוצה לשכב איתו. לגמרי.

אלא שגבר כזה, שיכול להשיג בחזרה כמו ניטה, לא יסתכל עליי אפילו. והוא יכול. ניטה כבר היתה שלו, אבל לעזאזל, הוא יכול להשיג כל אחת.

הסתובבתי בחזרה אל טייט, מבינה שזאת היתה טעות. הוא היה קרוב, עצר בצד הבר במקום שבו היה פתח. ראיתי שהעיניים שלו חומות כהות ושהן נעוצות בי.

"מי זאת?" שאל בקול עמוק ומעט מחוספס. הוא לא הוריד ממני את העיניים, וכמו קריסטל נראה כאילו הוא במצב רוח רע.

"זאת לורן, הבחורה החדשה שלנו," ענתה קריסטל.

פתחתי את הפה לומר שלום, כשהוא התחיל לדבר.

"לורן?" שאל, והטון שלו היה ארסי. ממש ארסי. הבעת הפנים שלו, שגרמה לו להיראות כאילו הוא במצב רוח רע, השתנתה לבזז ברור ומוחלט.

הרגשתי איך הגוף שלי מתקשח אוטומטית.

"כן, לורן, היא –" התחילה קריסטל לומר, אבל הוא קטע אותה.

"יש לי דיבור איתך," נהם ואז פנה לעבר המסדרון.

קריסטל הסתכלה עליי. "תבדקי את המקררים." היא הצביעה לעבר כמה מקררים בעלי חזית שקופה, בחלק האחורי של הבר. "תראי מה צריך להשלים ולכי למחסן. שימי את החדשים מאחור, את הישנים מלפנים." היא נתנה לי את צרור המפתחות שלה והלכה בעקבות טייט.

חיכיתי שנייה, מכיוון שהייתי צריכה להתאושש מהסצנה המוזרה, ותהיתי למה כל האנשים האלו שונאים אותי מהרגע הראשון. קריסטל שכרה את שירותי וזה טוב, אבל היא לא היתה בדיוק חביבה, אפילו לא בזמן ההתלמדות. וטייט, ובכן...

ניערתי מעליי את התחושה הזאת כחוסר ניסיון שלי עם אנשי אופנועים. אולי הם חבורה סגורה, ואתה צריך להוכיח את עצמך. אני יכולה לעשות את זה. לא מלצרתי מאז שהייתי מלצרית קוקטיילים כבר תיאטרון בזמן חופשות הקיץ בקולג', אבל בטח לא יהיה קשה להיכנס לזה שוב. אני יודעת לעבוד קשה. עד כמה שאני זוכרת, בכל הקריירה שלי לקחתי יום מחלה אחד, כשנדבקתי בשפעת. שנאתי

לאחר ואף פעם לא איחרתי. למעשה, בדרך כלל הגעתי מוקדם. ברגע שיכירו אותי, אמרתי לעצמי, הם יאהבו אותי.

הלכתי לאורך המסדרון, ודלת המשרד היתה סגורה. כמעט הגעתי למחסן, כששמעתי את טייט מרים את הקול.

"בחיך, קריס, אולי תדברי איתי לפני שאת שוכרת איזו נקבה עלובה, זקנה ושמנה מהפרוורים שתגרור גליים כבר המזוין שלנו?" עצרתי. הייתי חייבת לשים יד אחת על הקיר כדי לא ליפול.

נקבה עלובה, זקנה ושמנה מהפרוורים. המילים של הגבר היפה הזה התפוצצו לרסיסים בתוך הראש שלי וגרמו נזק שהיה כל כך מכאיב, עד שידעתי כי הפגיעה לעולם, לעולם לא תחלים.

ואז הגוף שלי התנער ומיהרתי אל המחסן, מצאתי את המפתח בניסיון הרביעי ונכנסתי, הדלקתי את האור וסגרתי מאחוריי את הדלת.

אחר כך נשענתי עליה והצמדתי אליה את המצח. אוקיי, הייתי בת ארבעים ושתיים, לא בדיוק פרגית. אוקיי, הייתי רחוקה מלהיות חטובה, והיה לי גוף שפשוט אי אפשר היה לחטב ולעולם לא יהיה אפשר גם אילו ניסיתי (גם אם לא היה מזיק לי להוריד כמה קילוגרמים או יותר מכמה). אבל לא הייתי עלובה. וגרתי בפרוורים, אבל מעולם לא אהבתי את זה. רק סיפרתי לעצמי, בשביל בראד, כי אהבתי אותו, שאני כן. אבל זה לא היה בשבילי, וברגע שהיתה לי הזדמנות, עזבתי.

וארבעים ושתיים זה לא שמונים וחמש. הייתי במרחק של יותר מעשרים שנה מפרישה לגמלאות. זה לא נקרא זקנה. לא כולם יכולים להיות מקסימים, כמוהו. לא לכולם יש מבנה שלד מרהיב, כמו שלו. לא לכולם יש שיער נפלא, סמיך, כמו שלו. לא לכולם יש גוף יפה, כמו שלו. את הרוב (אולי לא הגוף, כי זה דורש עבודה) הוא קיבל בתורשה מההורים שלו! הוא סתם בר מזל! לא לכולם יש מזל כזה, בייחוד לא לי.

איזה שמוק!

"שילך להזדיין," לחשתי ואז הצמדתי את השפתיים זו אל זו, כי אני לא אוהבת לקלל. ואז, בלי שליטה, לחשתי, "שתזדיין גם קריסטל."

הסתובבתי ובהיתי במדפים, שהיו מלאים בבקבוקי אלכוהול, מארזי בירה ויין, חביות היו מסודרות לאורך הקירות, קופסאות של חטיפי צ'יפס ואריזות ענקיות של נייר טואלט וקלטתי, שלא רשמתי מה אני צריכה להביא לפני שנכנסתי לשם.

לא משנה.

לא משנה!

אלו היו החיים שלי כמו שרציתי לחיות אותם. זה היה המקום שבו רציתי לחיות אותם. הייתי בדרכים, עברתי דרך עיירות וערים וחיפשתי את מה שהייתי צריכה, ואחרי ארבעה חודשים וחצי זה המקום היחיד שהרגיש לי נכון. וגם אצל בבא הרגיש נכון. גם אם זה לא מי יודע מה והאנשים לא נחמדים, זה עדיין הרגיש נכון.

ולא היה אכפת לי שהם לא אוהבים אותי. לא היה אכפת לי שהם לא רואים אותי כאחת מהם. לא היה אכפת לי שהג'ינס שלי עלו כפול משלהם והטי־שירט שלי היתה של מעצבים. והם ראו את זה, אני יודעת, וזה לא מצא חן בעיניהם.

יצאתי מהמחסן והלכתי בחזרה אל הבר. מצאתי את פיסת הנייר, רשמתי מה חסר וחזרתי אל המחסן לחפש בין המדפים ולמצוא את זה. הייתי בסיבוב השלישי וסידרתי בכריעה בקבוקים של באדוויזר ושל קורס לייט, כששמעתי אותם חוזרים.

שאפתי אוויר, הסתכלתי למעלה, וכשעשיתי את זה הסתכלתי ישר על טייט. כשהעיניים שלי תפסו את שלו, ראיתי את הפנים שלו משתנות בחדות תוך כדי תנועת ראש קטנה ופתאומית וכיווץ. הוא ידע ששמעתי אותו. לפחות האידיוט הזה הואיל בטובו להתייחס.

הכנסתי את הבקבוקים האחרונים, קמתי, סגרתי את דלתות המקרר, הלכתי לעבר שניהם ואמרתי, "עוד סיבוב אחד ואני מסיימת לחדש את המלאי. הכנתי רשימה של מה שלקחתי ואסמן הכל על הלוח שלכם. אחר כך אנגב את השולחנות."

אחר כך חלפתי על פניהם במורד המסדרון ואל תוך המחסן.

שיזדיינו.

שניהם.

יש לי עבודה לעשות.

צאי מזה

יצאתי מהחדר שלי במלון, והדלת נסגרה מאחוריי.

"היי, מותק," קראה בטי. "איזה עליונית יפה."

הסתובבתי אל בטי וראיתי אותה עם צינור באמצע השקיית הבוקר של הפרחים. היא לבשה שמלת קיץ וקרדיגן קל ונעלה קרוקס בצבע ורוד חזק. השיער שלה היה צבוע בצבע אדום בווער ואסוף בקוקו. הרגליים שלה היו שזופות מעט, וניחשתי שזה מפני שיצאה לעיתים קרובות כדי להשקות את הפרחים, לנקות את הבריקה או לטאטא את השבילים, או לנקות את הדק סביב הבריקה בזרם חזק ישר מהצינור; שמתי לב שהיא תמיד לובשת שמלת קיץ.

זה היה היום הרביעי שלי בקרנל, ובדיוק עמדתי להתחיל את יום העבודה השלישי שלי אצל בבא.

לא טעיתי. לא היה קשה ללמוד, אבל מצד שני, התנועה בבר היתה דלילה. במשך היום היו שם בעיקר ג'ים-בילי וכמה לקוחות מזדמנים. התחיל להיות יותר עמוס בסביבות חמש, וכשעזבתי בשעה שבע וחצי (ביום הראשון, כי טוניה הגיעה באיחור) כבר היה ממש עמוס.

החלק הכי קשה היה לזכור כמה כל דבר עולה ולחשב עודף על המקום. דפקתי את העודף שלי ביום הראשון, ולכן הלכתי הביתה עם טיפים של חמישה עשר דולר. למדתי מהר, ולמחרת אמרתי ללקוחות

שאני חדרשה ולקחתי את הזמן. למרבה המזל, לא נראה שהיה להם אכפת. עדיין הלכתי הביתה עם טיפים של עשרים ושלושה דולר בלבד. משמרת היום ממש לא תספיק, אם אני מתכוונת להתפרנס מזה באמת.

למרבה המזל, היה לי החלק שלי ממה שבראד ואני הרווחנו ממכירת הבית ובנוסף ממכירת חיסול של התכולה שהיתה שלי, לפני שהסתלקתי מפרויקט הדיוור 'הוריון סאמיט', שבו חיינו בראד ואני במשך חמש שנים (חמש השנים שבהן זיין את היילי). היה לנו בית ענק עם ארבעה חדרי שינה ושלוש וחצי אמבטיות וחצר, שאיש בשם חואן קרלוס, שהיו לו שבעת אלפים איש שעבדו בשבילו, טיפל בה. שכרנו את חואן קרלוס, מכיוון שכל החברים שלנו שכרו את שירותיו, ואנחנו עשינו את מה שכל החברים שלנו עשו. היתה לי גם נערה בשם גריזל, שניקתה לי את הבית, כיוון שכולם שכרו את גריזל ואת אחותה אליסיה.

זאת לא היתה הבחירה שלי, אלא של בראד. הוא אמר, לאנשים כמונו יש עוזרות בית.

אבל אני די אהבתי לנקות. זה היה מהדברים הבודדים שיכולתי לעשות ולראות את התוצאות, ונהגתי לשים מוסיקה ולא לחשוב אפילו על מה שאני עושה. רק להיבלע בתוך המוסיקה, לזוז ברחבי הבית ולנקות. הרגעים שבהם ניקיתי את הבית שלי היו, באופן מוזר, הרגעים היחידים שבהם נהניתי להיות בו. ואז גריזל הגיעה, וזה נגמר.

לא הייתי עשירה, אבל היה לי סכום יפה. מצד שני, אולי ארצה מתישהו לקנות בית בקרנל ואצטרך כסף לרהט אותו ולסדר אותו, והכסף שיש לי לא יספיק לנצח. אני לא אוכל להתקיים על עשרים ושלושה דולר ביום ועל השכר הנוראי לשעה שהרווחתי. אצטרך להעלות את זה איכשהו.

התקרבותי לבטי וחייכתי.

"תודה, אני אוהבת את שמלת הקיץ שלך," אמרתי לה.

"אמא תמיד הלבישה אותי בחצאית. היא אמרה שאם תיוולד לה ילדה, שום ילדה שלה לא תלבש מכנסיים. וכמו שאת רואה, נולדה לה ילדה." היא חייכה אל זרם המים, שניתז על הפרחים שלה, והמשיכה

לדבר. "אני יכולה לספור על יד אחת את מספר הפעמים שבהן לבשתי מכנסיים. לא יודעת למה. מה שאמא עשתה פשוט תפס, ואני אף פעם לא חושבת ללבוש אותם." בטי סיימה לחלוק פיסה אקראית מחייה, הסתכלה לעברי ואז הנהנה לעבר העליונית שלי. "את טובה בצבעים. אני שמה לב שאת תמיד בוחרת אותם היטב. מתאימים לך באופן מושלם."

הסתכלתי למטה על עצמי.

לבשתי את זוג הג'ינס האחרון מבין השלושה שהיו לי. הם היו יותר דהויים ובלויים מהאחרים שלבשתי בשני הימים הקודמים שלי אצל בבא. קניתי אותם מזמן, ולמעשה לא לבשתי אותם תקופה מפני שנעשו צמודים מדי. הם מתאימים עכשיו, ומסיבה כלשהי הם אפילו מעט רפויים. אז לבשתי אותם. לבשתי גם גופייה בצבע ורוד חיוור, שמעליה לבשתי חולצה ירוקה כמעט שקופה. היה לה קפל קטן סביב הצווארון המעוגל וקצות השרוולים הקצרים. היו לה גם קפלים קטנטנים שיורדים בחזית שלה וכפתורי פנינה זעירים, הרבה מהם. התאמתי לזה עגילי כסף צמודים לאוזן בצורת חרציות קטנות, כמה צמידי כסף על מפרק היד שלי עם חרציות או עם ורדים שתלויים מהם וזוג נעליים שטוחות מזמש בצבע ירוק תואם של החולצה, עם פרח גרול על הקצה המעוגל שלהן. "תודה," אמרתי לבטי.

"את מעלה את הרמה אצל בבא, זה מה שאת עושה," חייכה אליי בטי.

אתמול כשפטפטתי איתה, לפני שהלכתי לבר, ספרתי לה שאני עובדת אצל בבא. כשאני חושבת על זה, ההערה שלה לא היתה נעימה לי כל כך – ובכל זאת היתה חביבה.

למרבה ההקלה, טייט עזב לפני שהגעתי בחזרה מן המחסן ביום הראשון ולא היה שם ביום השני. אבל קריסטל, שהיתה הברמנית שלי בשני הימים, לא הפשירה (אפילו לא קצת). לאחר מפגש קצר עם טוניה ועם ג'ונל הבנתי, שהן גרועות עוד יותר מקריסטל בקרירות שלהן.

האנשים היחידים שהרגשתי שאוהבים אותי היו ג'ים-בילי, נאדין

(עוד קבועה, שהגיעה בכל אחד מהימים עד עכשיו) ודלטון, שהגיע בחמש וחצי בכל אחד מהימים.

גם דלטון היה נאה מאוד. שיער בלונדיני מלוכלך, שהגיע לו כמעט עד לכתפיים, גוף רזה, אבל בלי הנפח והכוח של טייט, רק חמישה סנטימטרים גבוה ממני. לא כמו טייט, שבטח גבוה ממני בעשרה או בשניים עשר סנטימטר, והגובה שלו הוא מטר שמונים. ודלטון לבש ג'ינס כאילו שהמציאו אותם רק בשבילו, ולכן כולם צריכים להתייעץ איתו ולקבל ממנו אישור לפני שילבשו זוג כזה. ולבסוף, היה לדלטון חיוך קליל, שנחשף לעיתים קרובות, ויכולתי לראות מיד שהוא אמיתי?.

למרות החלוקה השווה בין אלו שעשויים לחבב את לורן ואלו שלא, לא חשבתי שהעובדה שאני לובשת חולצה שעולה יותר משני זוגות של ליווי'ס תירשם לזכותי בזמן הערכת הביצועים שלי בעבודה. מצד שני, לא היו לי הרבה טיי־שירטים, והנחתי כי גופיות ההארלי של קריסטל, מאחר שהן מותג הארלי דייווידסון מקורי, לא היו בדיוק זולות. "נראה לי כי כדאי שאלך לקניון. לקנות דברים כדי להתאים את עצמי לכל היתר," העליתי מחשבה בפני בטי.

היא עצרה את הזרם בצינור וזרקה אותו לתוך עציץ לפני חדר ארבע עשרה, כשאני עוקבת אחרי מעשיה בזמן שייעצה לי, "מותק, את נראית מקסים. תהיי את עצמך. זה הדבר היחיד שאת יכולה לעשות."

רשמתי את זה לפניי, אבל עדיין חשבתי שכדאי לי להרחיב את מלאי חולצות הטיי־שירט שלי, על אף שטוניה וג'ונל לא לבשו טיי־שירטים. כשפגשתי את טוניה, היא לבשה חתיכה משולשת של זמש רך בצבע חום שכיסתה את שדיה, וכל מה שהחזיק אותה היתה רצועה דקה סביב הגב שלה ועוד אחת סביב הצוואר. ג'ונל לבשה חולצת סטרפלס סגולה נוצצת. אין מצב שאני אוכל אי פעם ללבוש חולצת קולר חשופת גב או סטרפלס. לעולם לא.

אם אני רוצה להשתלב, טיי־שירטים הם הדרך היחידה הפתוחה בפניי.

"אולי את צודקת," אמרתי לבטי בזמן שהתיזה מים על החבית שלה. "אני צריכה ללכת לקנות לי קפה וארוחת בוקר."

בטי הנהנה והסתכלה עליי. "אם את רוצה פעם לבוא לארוחת בוקר, פשוט צלצלי בדלת. נד בדרך כלל ישן עדיין, כשאני פותחת בשבע, אבל אני תמיד אוכלת ארוחת בוקר טובה, כולל הכל: ביצים, בייקון, טוסט או פנקייקס ונקניקיה. כדי להתחיל את היום כמו שצריך. גם אם את לא אכלנית גדולה בבקרים, יש לנו תמיד קנקן קפה מוכן, ואת תמיד מוזמנת לספל."

הייתי חייבת להודות – לא היה לי קל לחכות עד עשר וחצי כדי לקבל את מנת הקפאין הראשונה שלי. התכוונתי לשאול את בטי או את נד אם אוכל לשים קומקום חשמלי בחדר שלי, אבל לא היתה לי הזדמנות. בלילה הראשון אחרי העבודה הייתי גמורה מעייפות. לא נפלתי מהרגליים עד סוף הערב, כשנהיה עמוס, אבל עדיין לא התאוששתי מהשחיה שלי. פשוט הגעתי לחדר במלון ונפלתי שדרוה. אפילו לא אכלתי ארוחת ערב. בערב השני אחרי העבודה הלכתי ישר למזנון המהיר ואכלתי המבורגר, התאוששתי, הלכתי למלון ושחיתי. אחר כך התמוטטתי.

"זה אפשרי מבחינתכם שאקנה קומקום חשמלי לחדר שלי?"
שאלתי. "עלול לקחת עוד זמן עד שאמצא דירה ו–"

הפסקתי לדבר, כי היא הפסיקה להשקות והסתובבה אליי.
"בטח שכן, לורן, זה רעיון מצוין. ויש לנו אחד מהמיני מקררים הקטנים האלה. אנחנו לא משתמשים בו. אבקש מנד לשים אותו בחדר שלך. את תהיי פה כמה זמן, את תצטרכי מקום לשים את החלב שלך."

"זה מאוד נחמד מצידך, אבל –"
היא דיברה יחד איתי. "למעשה, אבקש מנד ללכת היום ולקנות לך קומקום. את על הרגליים כל היום, את לא צריכה לרוץ לסידורים בלילה."

"באמת שאני לא –"
"אולי נקנה שניים שלושה, נציע אותם ללקוחות עם חבילות אינסטנט. נשכיר אותם. תוספת קטנה ונחמדה." היא הטתה את הראש שלה לצד אחד. "איך את שותה את הקפה שלך?"

"חלב וסוכר, עניתי. "אבל, בטי –"
"אבקש מנד לקנות גם את זה."

"בטי –"

היא השתיקה אותי בנפנוף יד. "הרעיון הזה מוצא חן בעיניי. קומקומים. ספלים קטנים. בטח נוכל להשכיר אותם בעבור חמישה דולר לכוס. נוכל להוסיף את זה לברושור. עוד תוספת נחמדה. אבקש מנר להכין מודעה לביתן הקבלה." היא התקדמה לעבר הצד השני של המלון, מתכוננת לגלגל את הצינור על המתקן שלו. "תודה, מותק. תמיד מחפשת דרכים לשפר את השירות."

באופן מוזר בטי חשבה שהטובה שהיא ונד עושים לי היא טובה שאני עושה לה.

כן, אפשר לומר שאני מחבבת את בטי.

"אתן לך את חמשת הדולרים שלי כשאחזור," אמרתי לה.

"את בחינם, כי את נשארת להרבה זמן." היא הרימה את הראש שלה מגלגול הצינור וחייכה אליי חיוך רחב. "ואת אוהבת את הבריכה שלנו."

החלטתי לקבל את הצעתה, אם כי זה היה נדיב מאוד בהתחשב בעובדה שהיו רק עוד שני רכבים במגרש החנייה (מיני ואן אחד, הארלי אחד). היא ונד לא בדיוק שחו בכסף. מצד שני, אבא שלי תמיד אמר לי, שאם מישהו רוצה להיות נדיב כלפיך, עליך לקבל את המחווה. בתנאי שאתה מסוג האנשים שנוהג לעשות אותו דבר על בסיס קבוע, כך שתוכל להיות בטוח שתאזן את הדברים בדרך שלך. "איך אפשר לא לאהוב את הבריכה שלכם?" התגריתי בה. "שמעתי שהיא הטובה ביותר במחוז."

היא צחקקה, נענעה את ראשה ומלמלה, "נד שלי, הוא שוויצר." היא זרקה לעברי עוד חיוך. "לכי לעבודה, מותק."

"להתראות, בטי."

"אולי ניפגש מחר לקפה?"

"כן."

החיוך שלה התרחב עוד יותר. "אני אשמח."

חייכתי אליה, נכנסתי העירה והלכתי ישר ללה-לה-לנד. ניסיתי את הקפה ואת הסופגניות של המאפייה ביום הראשון. ניסיתי את לה-לה-לנד ביום השני. הקפה של לה-לה-לנד היה הרבה יותר איכותי, ולחם הבננות שלהם היה, אם אפשר בכלל להאמין, יותר טוב מכל

סופגנייה שטעמתי אי פעם, ולכן ללא ספק לחם הבננות הטוב ביותר שאכלתי בחיי.

נכנסתי פנימה, והפעם היו לאיש משקפי שמש עגולים בצבע סגול. לאישה היתה מטפחת טאידאי מודפסת, שכיסתה חלק אבל לא את כל השיער המתולתל בצבע בלונד-אפור שלה.

"היי!" צעק האיש, "את היית כאן אתמול!"

הוא אמר את זה כאילו שזה נס, והוא שוקל להתקשר לוותיקן. הרגשתי איך הפנים שלי מתרככות, חייכתי אליו חיוך קטן וניגשתי אל הדלפק. "כן."

"היא לקחה בננה וריבת חלב דיאטטית," ציינה הבחורה ושאלה אותי. "אהבת?"

"לחם הבננות היה פנטסטי, ואתם מכינים קפה טוב," אמרתי לה.

"אני מכין את הלחם," אמר הבחור. "הסוד הוא המיונו."
"מה?" שאלתי.

"אני שם בפנים כף מיונו."

מצמצתי אליו. "באמת?"

"הוא שם כף מיונו בכל דבר," אמרה הבחורה.

"לא בפשטידה," תיקן הבחור.

"לא בפשטידה," חזרה אחריו הבחורה.

"למה אתה עושה את זה?" שאלתי.

"מקדם לחות חמש מאות, בייבבבבי," אמר הבחור בחיוך גדול, שטוטי, ואני צחקתי.

"כן, כף מיונו מעלה את הלחות פי חמש מאות. אם את לא מאמינה לי, תכיני את העוגה האהובה עלייך, בראוניז, כל דבר, חוץ מפשטידה. מתכון שאת מכינה שנים. שימי בפנים כף מיונו וריוואם! לא תביני מאיפה זה בא לך. מקדם לחות חמש מאות," הוא חלק איתי.

"הוא גם מכין את המיונו בעצמו," הוסיפה הבחורה.

"מכין הכל בעצמי," הוא אישר. "תוצרת בית... זה הדבר האמיתי."

"ובכן, אם נביא בחשבון שלחם הבננות שלך הוא הטוב ביותר שטעמתי אי פעם, ואני אוהבת לחם בננות כך שטעמתי הרבה, אז

אתה לא טועה," אמרתי לו, והחיוך השטותי שלו כמעט חצה את פניו לשתיים. "גם אם לא אוכל לנסות את מקדם לחות מיונו חמש מאות, כי אני גרה במלון ואין לי מטבח. אבל כשאתארגן, אעשה את זה ואעדכן אותך."

שניהם בהו בי, ואז הבחורה שאלה, "למה את גרה במלון?"
 "רק עברתי לכאן," הסברתי. "בדיוק התחלתי למלצר במקום של כבא, ועדיין לא היה לי זמן להתארגן."
 "בואי לארוחת ערב," אמר הבחור מיד.
 "סליחה?" שאלתי.

"כן, הערב," הוסיפה הבחורה. "שמבלה מכין צ'ילי צמחוני מדהים, והערב זה ערב צ'ילי."

"שמבלה?" שאלתי, והבחור הושיט ידו מעבר לדלפק.
 "אני שמבלה." לחצתי לו את היד, הוא שחרר את שלי, הבחורה הושיטה את היד שלה מעבר לדלפק ואני אחזתי בה. שמבלה המשיך.
 "וזאת אלת קרן השמשאבל אני קורא לה סאני."
 לחצתי לה את היד ואמרתי, "טוב, אממ... היי שמבלה וסאני.
 אני –"

"עלה כותרת," סאני המשיכה ונגעה באצבעה בתנוך אוזנה ואז במפרק ידה. "הכל פרחוני. אהבתי!"
 "ותקראי לי שמבלס, כולם קוראים לי ככה," אמר שמבלה.
 צחקתי בשקט. "בסדר שמבלס."
 "אז... ארוחת ערב?" חזר שמבלס ושאל.

"אני עובדת ומנסה להתרגל להיות על הרגליים כל היום, כך שלא נראה לי שאהיה חברותית הערב," סירבתי, אבל עשיתי את זה בעדינות, כי בזמן שדיברתי, נפלו פניהם, ובגלל זה המשכתי, "אבל אני לא עובדת מחר."
 "אז קבענו למחר!" הכריז שמבלס.

"מחר בערב זה ערב מזרח תיכוני, וזה הרבה יותר מוצלח מצ'ילי. שמבלה עושה הכל בעצמו. אפילו את החומוס ואת הפיתה," אמרה לי סאני.

"נשמע מעולה," חייכתי.
 "אני ארשום לך את הכתובת שלנו והוראות הגעה. את יכולה לבוא

בכל שעה החל מחמש. אנחנו סוגרים בחמש והולכים ישר הביתה. אבל נאכל בסביבות שש וחצי, "אמרה סאני תוך כדי כתיבה. "ועכשיו תני לי אור ירוק, ואני כבר אותך. אל תומיני. אני אתן לך את הכי טוב שיש לנו, "הציע שמבלה. "אוקיי, "חייכתי עדיין, "אני מוכנה. " "מגניבוססס!" צעק שמבלה בהתלהבות וקפץ לעבר מכונת האספרסו.

"זה אדיר, "הצהירה סאני. "גם אנחנו חדשים בעיר הזאת. כולם חשבו שאנחנו מטורפים, כשפתחנו בית קפה בעיירת אופנוענים. אבל אנחנו אוהבים את זה. ההרים קרובים, ואנחנו יכולים לתפוס שמש מתי שנרצה. פשוט סוגרים, מוציאים אופניים ויוצאים מתי שנחה עלינו הרוח. "היא רוכנת אליי. "אבל, את יודעת, המקומיים לא בדיוק חיבקו אותנו."

הבנתי. הבנתי בדיוק למה היא מתכוונת, ולכן הנהנתי. "כולם יבואו, "מלמל שמבלס שתי מילים מלאות תקווה ונחישות.

"אם תיתן להם טעימות חינם מלחם הבננות שלך לכמה ימים, תצטרך לגרש אותם עם מקל, "אמרתי לו. "היי!" צרח, ראשו מסתובב במהירות חזרה כדי להסתכל עליי. "רעיון אדיר!"

סאני פנתה לשמבלס. "איך לא חשבנו על זה?" "כי חצי מהזמן אנחנו מסטולים?" ענה שמבלס בשאלה. "כן, "סאני חייכה אליי, "זה לפעמים מבלבל את התאים האפורים."

צחקתי, ושמבלס מלמל, "להארה בהשפעת מרי ג'יין יש מחיר. " אז צחקתי עוד יותר.

כעבור שתי דקות היו לי בתיק הוראות הגעה לביתם. שמבלס נתן לי לאטה וניל וקינמון דל שומן וחתיכת לחם קישואים מלא אגוזי פקאן. לקחתי נגיסה ואז לגימה. ואז חייכתי אליו. "העפתי אותך?" שאל.

"אתה יכול לראות בי לקוחה קבועה, "עניתי בזמן ששילמתי. "בכבוד!" צעק שמבלס.

"אז נראה אותך מחר בבוקר," אמרה סאני בזמן שפניתי לעבר הדלת. "ומחר בערב!" קראה.

"כן, בטח. נעים להכיר אתכם." אמרתי לפרידה.

"לעזאזל, כן, נעים להכיר גם אותך!" צרח שמבלס.

"להתראות, עלה כותרת," אמרה סאני.

"להתראות," עניתי ויצאתי אוכלת ושותה. חציתי את הרחוב והמשכתי מרחק בלוק אחד לעבר הבר של בבא, חושבת שאולי עם בטי, עם סאני ועם שמבלס ועם לחם וקפה מעולים ובריכה מחוממת מחוץ לדלת הקדמית והיחידה שלי, דלת במלון שאמנם אינו מלון חמישה כוכבים אבל לפחות יש לו אופי, קרנל עשויה להיות מקום לא רע.

הקדמתי בחמש דקות למשמרת, אבל מחוץ לדלת חנה אופנוע הארלי, והוא נראה מוכר. לא חשבתי שזה מבשר טובות בזמן שנכנסתי פנימה נושאת את ספל הקרטון שלי ואת הנגיסה האחרונה של הלחם – וצדקתי.

טייט עמד מאחורי הבר לכוש בגופיית הנלי אחרת, הפעם בצבע בורדרו, לא תרמית אבל צמודה ובעלת שרוולים ארוכים. מיד ראיתי שצבע בורדרו מתאים לו.

אוף.

הוא הסתובב, הסתכל עליי, לא חיך וקיבל את פניי בקול העמוק שלו, "את איתי היום, אלופה." נהדר.

הנהנתי, ניגשתי אל הבר ושאלתי, "אפשר לקבל את המפתח למשרד?"

הוא שלח יד אל הכיס הקדמי שלו, שלף את המפתחות וזרק אותם על הדלפק. דחפתי את חתיכת הלחם האחרונה אל פי, מודעת היטב לזה שהוא חושב שאני שמנה ואני אוכלת מולו, ובלי להסתכל עליו לקחתי את המפתחות ופניתי לעבר המסדרון.

"אני צריך להחליף חביות, את מסתדרת עם השלמת מלאי?" שמעתי אותו שואל בזמן שהמשכתי ללכת.

"בטח," עניתי עדיין בלי להסתכל עליו.

הלכתי אל המשרד, הפקדתי שם את התיק שלי וחזרתי לבר. הוא

עבד תחתיו ליד חבית, ואני זרקתי את המפתחות מספיק קרוב אליו (מה שלא היה קרוב מאוד) אבל דאגתי לעשות מספיק רעש כדי שישמע אותם מתנגשים במשטח. ראשו התרומם ועיניו ננעצו בי, אבל הסתובבתי מיד וסקרתי את המקררים.

"אלופה, את תצטרכי את המפתחות כדי להיכנס למחסן," שמעתי אותו אומר.

לעזאזל, איזו טיפשה אני. להוטה להחזיר לו את המפתחות כדי ששום דבר שלו לא יגע לי בעור, עשיתי טעות שגרמה לי להיראות כמו אידיוטית.

"נכון," מלמלתי, הסתובבתי כדי לחטוף אותם וחזרתי למה שהייתי עסוקה בו.

בשקט המשכתי במשימה שלי, הכנתי רשימה, לגמתי מהקפה והלכתי הלך ושוב למחסן, בזמן שטייט התעסק בענייניו. אם דרכינו הצטלבו, התחמקתי ממבטו ונתתי לו מרחב עד כמה שיכולתי. אחרי חידוש המלאי הורדתי את הכיסאות ובדקתי את השולחנות, בזמן שחיפשתי כוסות ריקות שנשכחו. החלק השני של השולחנות היו זקוקים לניגוב, ומצאתי שני בקבוקי בירה וכוס חצי מלאה.

כשהלכתי אל מאחורי הבר כדי להניח את הריקים ולקחת את ספריי הניקוי ואת המטלית, טייט דיבר.

"וונדי עבדה אתמול בלילה. היא הגיעה באיחור אחרי שטוניה לא הופיעה."

הנימוס הטבעי שלי חייב אותי להסתכל עליו, אבל לא דיברתי. הרמתי את גבותיי בשאלה.

"לא פגשת את וונדי?" שאל.

נענעתי בראשי.

"מלצרית, היחידה שיש לנו שהיא טובה," אמר לי. "היא יודעת

לנקות."

"אה-ההא," מלמלתי ויצאתי מאחורי הבר, תוהה אם וונדי לבשה גופיות קולר או סטרפלס לעבודה, או אם היתה לה דרך אחרת לחשוף כמה שיותר עור בפני הרוב הגברי של לקוחות המקום. לטוניה היה שיער ארוך חלק ושחור. היא היתה גבוהה, רזה עד כחוושה, היו לה שדיים מלאכותיים, בלי ספק, והיא נעלה נעלי עקבים גבוהים ולבשה

מכנסונים קצרצרים עם גופיית הקולר שלה. לג'ונל היתה רעמה עצומה של שיער ערמוני, גלי עד מתולתל, ופרוע, גובהה ממוצע, מעוגלת כמו ניטה (רק מעט רזה יותר ולפי התרשמותי צעירה הרבה יותר) ולבשה מיני מינימלי וגופיית סטרפלס. וונדי בטח השלימה את הסדרה עם שיער בלונדיני ונראתה כמו גרסת האופווענים לדוגמנית על.

חששתי ממשמרת הלילה ומהתמודדות עם אחת מהבנות האלו. לא רק שהן הוכיחו את עצמן עד עכשיו בתור כלבות, אלא שבנוסף כל הגברים בטח ינטשו את אזור השירות שלי והטיפים שלי יהיו אפילו קטנים עוד יותר.

התחלתי ללכת לכיוון השולחנות המלוכלכים, כששמעתי את טייט קורא, "אלופה."

בהתחשב בעובדה שזה היה כנראה שם החיבה שלו בשבילי – מה שנראה היה לי מוזר, מפני שהכיר אותי לפני פחות מעשרים דקות ולא נותנים שם חיבה למישהו, שמכירים פחות מעשרים דקות (יותר כמו עשר שנים) – הנחתי שהוא לא אמור להיות מחמיא במיוחד.

הסתכלתי עליו למרות רצוני. יחד עם זה לא יכולתי להתעלם ממנו. לא היה שם אף אחד אחר שהוא יכול היה להתכוון אליו, כך שהתעלמות תהיה גסות רוח, והוא היה אחרי הכל הבוס שלי.

"כן?" שאלתי כשפגשתי את מבטו.

"אני יודע ששמעת", אמר.

ידעתי שהוא יודע, אבל הייתי מופתעת מכך שהעלה את הנושא.

לא הגבתי אלא רק הרמתי שוב גבות.

"הייתי במצב רוח מחורבן, בייב. צאי מזה", הוא ציווה, ואני בהיתי

בו.

הוא קרא לי זקנה, עלובה ושמנה, והוא רוצה שאני פשוט אצא

מזה?

"בטח", הסכמתי, הסתובבתי והתזתי חומר ניקוי על אחד

השולחנות.

"אלופה", קרא לי שוב, כשהתכופתי לנגב. שאפתי בהפגנתיות

שאיפה זועפת וסובבתי רק את הצוואר שלי כדי שאוכל להסתכל עליו.

כשהעיניי שלי נתקלו בשלו, הוא אמר שוב, "אמרתי, צאי מזה."

הסתובבתי אליו לגמרי. "ואני אמרתי, בטח."
 "אמרת את זה, אבל לא התכוונת לזה," הוא חזר.
 לא, לא התכוונתי.

"כן התכוונתי," שיקרתי.
 "בייב, את לא," ענה.

"אני כן," אמרתי שוב, הסתובבתי בחזרה לשולחן והתחלתי לנגב.
 "אלופה, תסתכלי אליי," הוא דרש, ונשמע שהוא מתחיל להיות

חסר סבלנות.

הזדקפתי והבטתי בו, מרימה שוב גבות.
 "שחררי את זה," ציווה.
 "שחררתי את זה," שיקרתי שוב.
 "לא שחררתי," ירה בחזרה.

לקחתי שאיפה עמוקה ואמרתי תוך כדי נשיפה, "עם כל הכבוד,
 לאור העובדה שאתה הבוס שלי, אבל אתה לא קורא מחשבות, כי אין
 דבר כזה קוראי מחשבות, שחררתי או לפחות הייתי יכולה לשחרר
 אילו היית מפסיק לדבר על זה."

"לא נכון," חזר ואמר. "את מתבשלת בזה."

גם זה היה נכון. אילו היה לי דולר על כל פעם שהמילים צפו
 לי בראש בקולו וגרמו לי להתכווץ ביומיים האחרונים, הייתי יכולה
 לעבור לגור בריבירה. הן אפילו העירו אותי באמצע הלילה. מצד
 שני, כמו תמיד היו לי נדודי שינה, אפילו בתור ילדה. בדרך כלל
 חשבתי על דברים, דברים שהביכו, הכאיבו, הדאיגו או הפחידו אותי
 ולא יכולתי להירדם. אחר כך, כשכבר נרדמתי, נהגתי להתעורר שלוש,
 ארבע פעמים בלילה, ולפעמים התהפכתי והתפתלתי למשך שעות
 לפני שנרדמתי שוב. האיש היפה הזה, שאמר עליי את המלים האיומות
 האלה, היה יותר מפצע טרי; זה היה גרוע הרבה יותר מכל השדים
 הליליים שלי, וידעתי שזה כאב בצורה שתימשך כל חיי.

אבל בדיוק אז הבנתי, שלא רק שהוא הרגיש חופשי לצעוק את
 הדברים האלו עליי, כשהוא בקושי הכיר אותי – הוא גם ידע ששמעתי
 אותם ולא התנצל, אלא אמר לי לצאת מזה ולשחרר, כי אני צריכה
 איכשהו לקבל את זה שהוא היה במצב רוח מחורבן ופשוט להתמודד
 עם זה, שהוא כנראה לא אדם כל כך נחמד. ואולי, אם כי אני כן

הייתי נחמדה, יש אנשים מסוימים שמגיע להם לקבל את מה שהם מקבלים.

אני מתכוונת, באמת. למה אני צריכה תמיד להיות נחמדה? למה אני צריכה תמיד לעשות את הדבר הנכון, להפנות את הלחי השנייה, לעצום עין? למה אני צריכה תמיד להיות הילדה הטובה?

אז הוא יכול לפטר אותי. אז מה. אני פשוט אראה אם הם צריכים קופאיות בחנות המכולת או אמשיך הלאה. אם הצלחתי למצוא קרנל אחת, אוכל למצוא אחרת. זה עלול לקחת לי עוד ארבעה חודשים וחצי, אבל היה לי כסף והיה לי זמן. לעזאזל הכל.

"כן," אמרתי בשקט, מסתכלת לו ישר לתוך העיניים. "אני מתבשלת בזה. אני שומעת אותך אומר את המילים האלו שוב ושוב. עד כדי כך שאני לא יכולה לישון בלילה. עד כדי כך שהן באות לי מתוך שינה ומעירות אותי."
"אלופה –"

"אבל אמרת אותן, אני שמעתי אותן, ואלו התוצאות. אי אפשר לקחת את זה חזרה, אי אפשר לצאת מזה או לשחרר את זה. זה קרה. אני מתמודדת וממשיכה הלאה, ואולי תהיה מוכן לעשות איתי את החסד ולסתום בקשר לזה."

הוא יצא מאחורי הבר והתקדם לעברי, ואני הבטתי בו עושה את זה ובאותו זמן הכרחתי את עצמי להישאר במקומי ולא לקחת צעד אחורה, או יותר מכך – לברוח.

הוא עצר שלושים סנטימטר ממני והסתכל עליי. ראיתי, קרוב כל כך אליו, שלא היו לו עיניים חומות כהות. הן היו חומות כהות, אבל היו בהן כתמים צהובים שגרמו להן להיות עוד יותר מעניינות. נהדר, האידיוט בר המזל היה אפילו עוד יותר בר מזל.

"אני שותף סמוי," הוא הצהיר.

"סליחה?" שאלתי.

"אני. אני שותף סמוי," חזר על דבריו.

הטיתי ראש הצידה והרגשתי את הגבות שלי מתרוממות.

"אז?"

טייט הושיט יד אחת והצביע לעבר הבר. "אני נראה לך סמוי?"

בהתחשב בעובדה הברורה, שהוא היה הברמן שלי ושהחליף חביות, התשובה לזה היתה כנראה לא.

במקום זה אמרתי, "נו?"

"העסקה היתה שאני שם את הכסף, כי לקריס ולבבא לא היה מספיק כדי לעשות את זה בעצמם, אבל אני לא מעורב. אני רק מקבל את החלק שלי ברווחים ומתעסק בעניינים שלי. חמש שנים, אלופה, אני מגלה שיותר ויותר פעמים אני צריך להתגייס. בבא עסוק בדייג וקריסטל תמיד שוכרת עובדים גרועים. לטוניה ולג'ונל מגיע פרס המלצרות הגרועות בהיסטוריה. הן כאן בשביל החברה, כלומר כשהן בכלל מראות את הפרצוף שלהן כאן. יש לי דברים לעשות, ואני לא עושה אותם כי אני כאן. כי אני צריך לשים עין על ההשקעה שלי. כי בבא חמור וקריסטל עושה כמיטב יכולתה, אבל היא לא יכולה לעשות הכל לכד. זה מרגיז אותי. בבא נעלם שוב, ואני התרגזתי שוב, ואת חטפת בגלל זה. זאת היתה הערה מטומטמת. אמרתי את זה ולא התכוונתי לזה. כשאני מתרגז, אני אומר הרבה דברים שאני לא מתכוון אליהם. עכשיו כשאת יודעת את זה, את צריכה לצאת מזה."

אולי בשבילו זה יכול להיות כל כך קל. בשבילי זה לא.

"אני מבינה, אבל אתה מספיק מבוגר כדי לדעת שזה לא עובד ככה. אתה מספיק מבוגר כדי לדעת שלמילים יש כוח וצריך להשתמש בהן בחכמה. אתה כועס על בבא, תרד עליו, לא על איזו אישה שאתה לא מכיר."

"כמו שאמרתי, כשאני מתרגז, אני אומר המון דברים שאני לא מתכוון אליהם, ולא התכוונתי למה שאמרתי עלייך," הוא חזר ואמר, מתחיל להיראות חסר סבלנות כפי שנשמע.

"וכמו שאני אמרתי, אתה מספיק מבוגר כדי לדעת שאסור לך לעשות את זה," חזרתי גם אני ואמרתי, וכנראה שגם אני נראיתי חסרת סבלנות.

"זה לא אני," הוא ענה.

"טוב, אז זה בטח אוכל אותך, וזה המחיר שאתה משלם, כי יש לי רגשות ואתה דרכת עליהם, ואתה לא יכול לצוות עליי לצאת מזה כדי שאתה תרגיש יותר טוב. זה שם, צרוב לי במוח, ואני לא יכולה פשוט לשכוח מזה מפני שאמרתי. אז תצטרך לחיות עם זה. אם אתה

לא יכול ואתה רוצה שאלך, תגיד עכשיו, כי אני מתחילה לחבב את בטי, ופגשתי את שמבלס וסאני ואני אוכלת איתם ארוחת ערב מחר, ועדיף לי לא ליצור קשרים אם אני צריכה להסתלק מכאן, כי הבוס שלי עומד להיפטר ממני."

"שמבלס וסאני?" שאל.

"שמבלס וסאני," עניתי, אבל לא חלקתי עוד מידע. "ועכשיו, אנחנו יכולים פשוט להתקדם ולעשות כמיטב יכולתנו לעבוד יחד ובכל יתר הזמן להתעלם זה מזו, או שאתה רוצה שאני אסתלק?"

הוא התקדם עוד טיפה לעברי, ושוב נאבקתי בדחף לסגת.

"סלחנות היא תכונה שמיימית," אמר ברכות, ומעולם עד אז לא שמעתי אותו מדבר ברכות. הקול שלו היה מאוד נעים, אבל כשהתרכך, הוא היה יפיפה.

גם זה היה מרגיז.

"אני לא שמיימית," עניתי. "אני גם לא אלופה ולא בייב. אני לורן. אם אתה לא אוהב את השם שלי, אל תקרא לי באף שם. עכשיו אני יכולה לנקות את השולחנות המזורגגים?"

הראש שלי היה מוטה לאחור, כדי שאוכל להסתכל לו בעיניים, אבל הרגשתי שהוא משקיע מאמץ גדול כדי לא לזוז.

ואז הוא אמר בקול הרך הזה, "אני מצטער, אלופה."

"גם אני," עניתי מיד בצורה שהבהירה, כי לא קיבלתי את ההתנצלות שלו וזה לא היה יפה מצדי. מצד שני, הייתי צריכה להתנסות בקטע הזה של לא להיות נחמדה, והרגשתי שמה שאמר הכאיב עד כדי כך שיכולתי לעשות את זה. אז זרמתי עם זה. "עכשיו אני יכולה להמשיך בעבודה?"

הוא התקדם עוד עד שהיה במרחק של פחות משלושים סנטימטר ועל גבול הכניסה למרחב האישי שלי.

"קריס סיפרה לי את הסיפור שלך," אמר בשקט, ואני נאנחת אצל לא דיברתי. "גם לבעלך כיסחת את הביצים ככה?"

הרגשתי את הקרביים שלי מתכווצים, וזאת לא היתה הרגשה נעימה.

אחר כך שאלתי, "עכשיו אתה כועס? זאת הסיבה להערה המניאקית האחרונה?"

"לא, רק סקרן."

"אז לא," עניתי והמשכתי לחלוק בכנות אכזרית, "אהבתי אותו. הוא היה הכל בשבילי. חשבתי שאנחנו מאושרים, בסך הכל. היו לנו זמנים רעים, אבל רוב הזמן חשבתי שהיינו מאושרים. או לפחות אני הייתי. כך שלא הייתי צריכה לכסח לו את הביצים, כי אהבתי אותו, היה לנו טוב יחד והיו לנו חיים יפים. זאת אומרת, עד שגיליתי שהכל היה שקר, כל פרט קטן, ועדיין לא כיסחתי לו את הצורה. נתתי לו גט, מכרתי את הבית והסתלקתי. יכולתי לסחוט אותו, אבל זה רק היה מאריך את הסבל שלי ואולי גורם לי להיות ממורמרת, אז מה החכמה בזה?"

טייט הסתכל עליי בזמן שדיברתי, העיניים שלו ננעצו בשלי בצורה מוזרה, שגרמה לי להרגיש כאילו המלים שאמרתי נחרטו לו בנשמה ברגע שנאמרו.

כשסיימתי שאל, "אז את סולחת לו על זה שהוא היה בן זונה בוגדני ושקרן ואידיוט מספיק כדי לזרוק דבר טוב, אבל את לא יכולה לסלוח לי על זה שאמרתי משהו טיפשי?"

"לא סלחתי לו. פשוט לא כיסחתי לו את הצורה. זאת היתה השאלה שלך וזאת היתה התשובה שלי. ועכשיו אני יכולה לנגב את השולחן?"

הוא שתק למשך כמה רגעים ארוכים לפני שאמר, "כן, אלופה, עכשיו את יכולה לנגב את השולחן, ואנחנו יכולים למצוא דרך לעבוד יחד. אבל אני אומר לך בכנות, אני לא מוכן לעשות מאמץ כדי להתחמק ממך רק מפני שאת תקועה על משהו שלא אומר כלום. את יכולה לנסות להתחמק ממני, אבל זה לא בר גדול, זאת לא עיירה גדולה. את חצופה ואת עקשנית כהוגן, אבל לא תצליחי להתחמק ממני. הדרכים שלנו יצטלבו."

היבטתי אל התקרה. "נהדר, עוד סיבות לא לישון."

"בייב," הוא קרא, ואני גלגלתי עיניים בתגובה.

"תפסיק לקרוא לי בייב," דרשתי.

טייט התעלם ממני. "אם את רוצה חלומות מתוקים, תשני גישה, ואולי תגלי שאני יכול לתת לך סיבה לחלום אותם."

הרגשתי איך הגוף שלי נאחז במילים שלו, אבל הוא סיים לדבר.

ידעתי את זה מכיוון שהוא הסתובב והתרחק ממני לאורך המסדרון, עד שהחשיכה הסמיכה עטפה אותו והוא נעלם.

הגוף שלי נותר קפוא, בזמן שמילים חדשות בקול העמוק והמחוספס של טייט התרוצצו במוחי.

ואידיוט מספיק כדי לזרוק דבר טוב...

ואם זה לא מספיק,

אם את רוצה חלומות מתוקים, תשני גישה, ואולי תגלי שאני יכול

לתת לך סיבה לחלום אותם.

המשפט הראשון היה בלי ספק נחמד. את השני לא הבנתי כלל.

"היי, לורן," הקול ששמעתי הקפיץ אותי, והסתובבתי לראות את

ג'ים-בילי נכנס. "הקדמתי, אבל אולי אוכל לקבל בירה מהחבית?"

הסתכלתי בשעון שלי ואז בג'ים-בילי. "רק טיפה אחרי אחת עשרה

וחצי עכשיו."

"היה לי בוקר קשה," ענה ג'ים-בילי והלך לעבר כסא הבר

שלו.

"מה קרה?" שאלתי, נוטשת את השולחן המלוכלך עדיין וניגשת

לג'ים-בילי.

"התעוררתי," ענה ג'ים-בילי ולא הוסיף.

"התעוררת..." ניסיתי לעודד אותו להמשיך.

"כן," אמר. "עכשיו אני יכול לקבל בירה מהחבית?"

לא יכולתי להתאפק. אחרי הסצנה עם טייט, הדברים שאמר,

המשמעות שעשויה להיות להם, העובדה שבאמת לא חיבבתי אותו,

ולא רק שהייתי צריכה לעבוד איתו אלא שהוא גם הבוס שלי, מה

שג'ים-בילי אמר גרם לי לפרוץ בצחוק חזק כל כך, עד שהראש שלי

נזרק לאחור. אולי זה לא היה כל כך מצחיק, אבל הייתי ממש צריכה

צחוק טוב כדי להתפרק, וניצלתי את ההזדמנות.

הנחתי את הסמרטוט ואת הספריי והלכתי אל מאחורי הבר.

"אני לא יודעת אם מותר לי, אבל מפני שאני רואה שהיית צריך

להתעורר וכל זה, מגיעה לך כוס בירה." לקחתי כוס וניגשתי אל

הברזים. "ובכל מקרה, אולי זה שאני מגישה לך יגרום לכך שיפטרו

אותי."

"את רוצה שיפטרו אותך?" שאל ג'ים-בילי.

"כרגע כן, עניתי.

"הגעת לפני יומיים, אישה," הזכיר לי ג'ים-בילי. "ולפני שלושה ימים פחות או יותר התחננת בפני קריסטל שתקבל אותך לעבודה." "כן, אבל עבדתי עם קריסטל ביומיים האלו, והיום טייט כאן," אמרתי לו, ממלאת את הכוס בבירה.

"יקירה, כל מלצרית אחרת כבר הזה ורוב הנשים בעירה הזאת יתייחסו לזה הפוך ממך," ענה ג'ים-בילי.

"אני לא הן," עניתי, סגרתי את הברז ולקחתי את הבירה אל ג'ים-בילי. ראיתי את הגבות שלו מורמות ואת מצחו מכווץ לקמטים ארוכים.

"יש לך בעיה עם טייט?" שאל בחוסר אמון.

לאור העובדה, שבניגוד לטייט, שלא היה מספיק נחמד כדי לדעת להתנהג, אני כן ידעתי, לא אמרתי את מה שאני לא צריכה לומר. זרקתי תחתית בירה לפני ג'ים-בילי ושמתי את הכוס שלו עליה. "אנחנו פשוט לא מסתדרים."

"שיט," מלמל ג'ים-בילי. הסתכלתי עליו וראיתי שהוא מתאפק לא לחייך.

"מה שיט?" שאלתי.

"לא כלום," מלמל ג'ים-בילי אל תוך כוס הבירה שהיתה צמודה אל שפתיו.

"מה שיט?" שאלתי שוב, וג'ים-בילי לקח לגימה וחייך אליי.

"פעם אחרת, לורן, כשלא תהיי במשמרת ואת ואני נשב ונקשקש על איזה כוס משקה, אני אספר לך מה שיט."

"אלוהים אדירים, בילי, אנחנו פותחים רק עוד עשרים דקות," שמעתי את טייט אומר, וקפצתי קילומטר וחצי באוויר כשהגיע ועצר קרוב מאחורי גבי, קצת בצד, אלא שאז שלח יד אל הבר, כך שהיה לגמרי בתוך המרחב האישי שלי. כל כך בתוך המרחב האישי שלי, עד שהרגשתי את חום הגוף שלו, ואילו הייתי זוה, כתפי היתה מתחככת בחזה שלו.

שוב הכרחתי את גופי לא לזוז, בזמן שג'ים-בילי סקר את טייט ואותי, עדיין מתאמץ לא לחייך.

"אתה יודע איך זה, ג'קסון," ענה ג'ים-בילי, וזאת היתה הפעם

השנייה שבה שמעתי מישהו קורא לטייט ג'קסון ותהיתי למה. האם זה שם המשפחה שלו?

"אני יודע איך זה, בילי," אמר טייט בקול הרך הזה שלו. ואז אמר, "אלופה, את מתכוונת לנגב את השולחנות ההם או מה?"

סובבתי את צווארי כדי להסתכל עליו, רואה שהוא מסתכל עליי ושהוא קרוב יותר ממה שחשבתי; וחשבתי שהוא די קרוב, לעזאזל. הוא גם נראה שוב חסר סבלנות, ואני נאבקתי בדחף להכניס לו מרפק לתוך הצלעות.

"מיד, הו קברניט, קברניט שלי," מלמלתי, לקחתי את הספריי ואת הסמרטוט והתרחקתי מהבר.

"פעמיים מילר לייט, וודקה עם קרח, ג'ק אחד וקולה," אמרתי לטייט כעניינים מושפלות אל הפנקס, שבו רשמתי את ההזמנות שלי. למדתי אחרי שעתיים בערך, שזאת היתה דרך מושלמת להימנע מקשר עין ולהתנהג כאילו הוא בכלל לא קיים. אילו הייתי מתאמצת מספיק, הייתי יכולה כמעט לחשוב שהמשקאות שלי הופיעו כבר כך נס.

נשארו עשר דקות לסיום המשמרת שלי, והייתי כמעט חופשיה ללכת הביתה.

השיטה עבדה יפה, והצלחתי ליישם אותה כמעט לאורך כל המשמרת, מכיוון שהיינו עמוסים כמעט כל היום. עשרה אופנועים נכנסו פנימה בסערה באחת וחצי ולא עזבו, ועם המזדמנים והקבועים הייתי בתנועה כל הזמן, וזה היה תירוץ טוב להתרחק מטייט.

ניסיתי להתעלם מעצם קיומו של טייט גם על ידי כך ששקעתי במחקר, מנסה אסטרטגיות שונות להעלות את הטיפים. ניהלתי מעקב וראיתי שמה שעשיתי עבד.

האסטרטגיה הראשונה שלי היתה להיות קצת יותר חברותית ודברנית, להתעכב קצת ולהעביר את הזמן בכיף – ונראה שזה מצא חן בעיני הבחורים. מאחר שזה עבד, האסטרטגיה הבאה שלי היתה לגלות את השמות, לזכור אותם ולהשתמש בהם. גם אם אתה לא כבר

הקבוע שלך, כל אחד אוהב להרגיש בבית. ושום דבר לא גורם לך להרגיש בבית כמו משהו שמכיר אותך או מתנהג כאילו הוא מכיר אותך. לפחות זה מה שחשבתי, וממה שהראה המעקב אחרי הטיפים ההולכים וגדלים שלי, צדקתי.

תוך זמן קצר ראיתי שכשאני ניגשת לראות אם משהו צריך עוד משקה, עיניים מופנות אליי, חיוכים מאירים את הפנים וחילופי דברים שנונים מגיעים מיד לאחר מכן. לפעמים הם היו זורקים לעברי בדירה או מחמאה טיפשית, שידעתי כי אינם מתכוונים אליה עוד לפני שהגעתי אליהם.

ולפעמים הם הזמינו משקאות, גם אם הקודמים עדיין לא התרוקנו; והטיפים שלי גדלו עוד ועוד.

בגלל כל זה הייתי די מרוצה מעצמי ומהמאמצים שלי להיום, אם כי זה קרה ביום שבו הייתי צריכה לעבוד עם טייט. "בייב", קרא לי טייט, שולף אותי מתוך מחשבות סוף המשמרת הנעימות שלי.

"כן?" עניתי, מוציאה עפרון מאחורי אוזני כדי לרשום את ההזמנות הנוספות בפנקס. "אלופה", הוא קרא.

"כן?" עניתי שוב, משרבטת בפנקס שלי. "לכל הרוחות, לורן, תסתכלי אליי", דרש טייט, ואני הרמתי את הראש, כי הוא השתמש בשם שלי בפעם הראשונה וגם מפני שהוא נשמע קצת כועס. "כן?" שאלתי.

הוא נשען על משטח הבר, כששני האגרופים שלו משני צדדיו. זאת היתה יכולה להיות תנוחה רגילה אצל אנשים מסוימים, אבל אצלו זה נראה אגרסיבי ושתלטני. ? "איזה משחק את משחקת?" שאל.

"סליחה?" שאלתי בחזרה, מבולבלת מהשאלה ומכך שהיה ברור שהוא כועס.

"איזה משחק", חזר ואז המשיך, כשהוא מניד בראשו מצד לצד. "לעזאזל, לא אכפת לי. פשוט תפסיקי לשחק משחקים." ראשי נטה קצת הצידה, כששאלתי, "על מה אתה מדבר?"

"אל תהיי טיפשה," ענה, וכששמעתי את המילים האלו, התקרבת לי לבר והרגשתי שאני מתרתחת.

"טיפשה?" לחשתי.

"מתיידדת עם כל החברה האלו כדי להעביר איזה מסר." הוא סימן בתנועת ראש לעבר שולחנות הסנוקר מימינו, שם התמקמו רוב הלקוחות הכי נדיבים שלי והחברים החדשים הכי טובים שלי; האופנוענים של אחת וחצי.

"איזה מסר?" שאלתי.

"ואל תחשבי שאני טיפש," אמר לי.

עכשיו הייתי באמת מבולבלת.

"אני לא חושבת שאתה טיפש."

"את כן, אם את חושבת שאני לא קולט את הקטע שלך."

שיניתי טקטיקה. "למה זה טיפשי להיות חברותית? חשבתי שזאת העבודה שלי."

"העבודה שלך היא להגיש משקאות, לא לפלרטט ולהסתבך בצרות."

עכשיו כבר לא הייתי מבולבלת וגם לא התרתחתי. נשרף לי פיוז. התכופתי אל הבר גם אני, שמתי עליו יד וקולי נעשה שקט, כשלחשתי, "אני לא מפלרטטת!"

"שיט, בייב, את רצינית? אני נראה לך מטומטם?"

"לא, אבל אתה כן, אם אתה חושב שאני מפלרטטת," עניתי וראיתי את פניו הופכים קשים.

גם הוא התכופף עוד, הרים את האגרופים מהבר ונשען על האמות, אחת בכל צד של ידי, כך שהיה קרוב אל פניי.

"תפסיקי עם זה," ציווה, ומהדרך שבה אמר את שלוש המילים האלה, ידעתי שהוא לא עצבני. אלא כועס מסיבה כלשהי.

"אני לא מתכוונת להפסיק עם זה," אמרתי. "הטיפים שלי מעולים!"

"את חושבת שהיתה לנו בעיה זה עם זו קודם, תמשיכי לשחק עם הבחורים האלו, ותראי מה זה להיות בבעיה איתי."

בהיתי בו.

איך זה שיש לו בעיה עם זה? הוא אמר שחצי מהמלצריות שלו

איומות. אפשר היה לחשוב שישמח לקבל אחת חברותית שמוכרת הרבה משקאות.

"תגיד, דגמת את האלכוהול שלך?" שאלתי רק חצי בצחוק. החצי השני היה ברצינות, אבל הוא לא לקח את זה כל כך טוב והתכופף עוד לעברי, כך שלא די בכך שהיה מול הפנים שלי, הוא היה בערך שני סנטימטרים מהם.

"אל תנסי אותי," התפרץ.

"אל תאיים עליי," יריתי בחזרה.

"היי! איזה יופי!" שמענו צעקה. העיניים של טייט פנו אל מעבר לכתפיי, ואני הסתובבתי וראיתי אישה קטנה מאוד רצה אליי. היו לה שיער כהה בתספורת קצרה, שנראתה עליה נפלא, ופנים פתוחות וחברותיות עם עיני איילה גדולות. היא לבשה טי-שירט עם הכיתוב "מכון כושר מק'לאוד, שרוף את זה!" ומכנסי ג'נס, נעלה כפכפי אצבע והפנים שלה היו נקיות מאיפור.

היא היתה גם חטובה, ממש חטובה. כל כך בכושר, שיכולתי לראות את כל השרירים בזרועות שלה.

היא החליקה לעצירה מולי, הזרה הגמורה הזאת, ואז הקיפה אותי בזרועות חטובות וחייבה אותי. אמנם קפאתי בתוך החיבוק שלה, אך בגלל האופי שלי עדיין לא יכולתי שלא לחבק אותה חזרה.

"היי!" צעקה, ראשה מוטה אחורה כדי להסתכל עליי, ואז שחררה אותי והתרחקה חצי צעד. "אני וונדי. את לורן! איזה יופי!"

"היי," ענית, מחליטה מיד שאני מחבבת את וונדי. פעם, בייחוד עם המשפחה שלי ובתחילת הקשר עם בראד, הייתי חבקנית. אהבתי לגעת. אהבתי לחבק. אהבתי להתכרבל ולהחזיק ידיים. עם אמא שלי, עם אבא שלי, עם קרוליין, עם בראד, למעשה עם כולם, אם היינו קרובים.

הימים ההם חלפו. לא התחבקתי כבר המון זמן, וזה לא שינה לי שזה הגיע מזרה גמורה, שעל אף היותה קטנה נראתה כאילו היא יכולה לשבור אותי כמו זרד. ובכל זאת זה מצא חן בעיניי, וגם היא.

"שמעתי עלייך. ג'ים-בילי ונאדין אמרו שאת אחלה, ואני כבר לא יכולה לחכות לעבוד אתך! זה יהיה כיף, נכון?"

היא התנדנדה למעלה ולמטה על הבהונות שלה, מלאה בכמויות לא סבירות של אנרגיה ושל התלהבות; כאילו היא צריכה כל כך הרבה מהן, עד שהיא יונקת אותן ישר מהאוויר סביבה, וזה כלל אותי.

"כן, כן", אמרתי בחיוך.

היא התכופפה הצידה ונופפה. "היי, טייט."

"וונדי", ענה טייט.

"אני הולכת לשים את התיק שלי. למה שלא תישארי קצת בזמן המשמרת שלי כדי שנוכל לדבר?" שאלה.

"אממ..." אמרתי, מתכוונת לענות תשובה, שתהיה למרבה הצער לא, לאור הנוכחות וההתנהגות המשונה של טייט. אבל לפני שיכולתי לדבר, היא הסתובבה על רגל אחת ומיהרה אל מאחורי הבר.

"יש לך הזמנות פתוחות?" שמעתי את טייט שואל והסתובבתי אליו.

"כן", עניתי.

"תסגרי חשבון, את משוחררת", הכריז, ואני הסתכלתי אל שעון ה"קורס לייט" הגדול שמעל לבר.

"יש לי עוד עשר דקות עד למשמרת של וונדי", הזכרתי לו. "וג'ונל עדיין לא הגיעה."

ואם לשפוט לפי מה שהיה אתמול, היא גם לא תגיע לפחות בחצי השעה הקרובה.

"תגשי את המשקאות שלך", סימן בראשו לעבר המגש שלי, "ותסגרי חשבון לעזאזל."

"אבל –"

"אני לא אוהב לחזור על עצמי, בייב."

"אני לא אוהבת שקוראים לי בייב, בייב."

בחי!

לא ידעתי שיש לי את זה, אבל נראה שכן, כי טייט לגמרי הוציא את זה ממני.

"את מתנהגת ככה גם לקריס?" שאל אותי.

"אני מחבבת את קריסטל", שיקרתי. "והיא מעולם לא איימה עליי והיא מעולם לא קראה לי זקנה, שמנה ועלובה!" התפרצתי, חטפתי את המגש שלי והסתלקתי משם.

לא ידעתי שגם ג'ים-בילי וגם נאדין שמעו כל מילה שאמרנו. לא ידעתי גם למה טייט הצליח להרגיז אותי כל כך ולגרום לי להתנהג כמו כלבה מוכת טירוף. זה גם לא הטריד אותי, כי החלטתי לפני כן שהוא דפוק ונתתי לעצמי רשות להיות כלבה. אם הוא ממשיך להתנהג כמו דפוק, הוא ימשיך לקבל תגובות של כלבה.

הגשתי את המשקאות שלי, חישבתי את הקבלות ולמרבה המזל יכולתי להזדכות עליהן מן המזומנים שבסינר שלי. ברכתי את דלטון לשלום כשנכנס. משכתי זמן עד שוונדי הגיעה בכמה דקות לשבע. ואז הלכתי אל מאחורי הבר והנחתי את הסינר שלי ליד דלטון. "היי, דלטון, תוכל לזכות אותי? אני הולכת להתרענן," אמרתי לו.

"בטח, לורן, תוכלי לתת לי עשר דקות?" ענה דלטון. "אין בעיה," עניתי והסתובבתי כדי ללכת לשירותים, אבל גיליתי שהזרוע שלי מוקפת פתאום בחמש אצבעות חזקות ושהגוף שלי לא זז כפי שרציתי לכיוון השירותים. הוא נדחף על ידי טייט למשרד. מה עכשיו?

"תוריד את היד שלך ממני," לחשתי. "תסתמי את הפה," נבח בחזרה, פתח את הדלת ומשך אותי פנימה. אחר כך סגר את הדלת והציב אותי כך שהגב שלי היה מופנה אליה, והוא עמד קרוב אליי.

"זוז," דרשתי, חצי המומה מזה שאני נמצאת שם, במשרד, במקום שלא רציתי להיות בו, לאחר שנגררתי לשם על ידי גבר שלא חיבבתי וחצי מבוהלת, כי לא הכרתי אותו כל כך טוב וכרוב הזמן ראיתי אותו כועס, אבל עכשיו הוא ממש רתח מזעם.

"פגעתי בך, אני מבין. התנצלתי," חזר ואמר. "את לא חייבת לקבל את ההתנצלות. זאת החלטה שלך. אבל את חייבת להקשיב לי, לכל הרוחות, כשאני נותן לך עצה טובה. הבחורים האלו שם הם חבורת אופונוענים, לא הכי רעה אבל גם לא כזאת שתימנע מצרות. כדאי לך להיות חברותית מספיק כדי למכור משקאות ומרוחקת מספיק כדי לעבור מתחת לרדאר שלהם. הם קלטו את השדיים שלך, את התחת שלך, את הרגליים שלך, את השיער ואת הגישה שלך ברגע שהם נכנסו, ותאמיני לי, בייב, כדאי לך שיעריצו אותך מרחוק. מה שלא

כדאי לך לעשות זה להזמין אותם להתחיל איתך כמו שעשית במשך ארבע השעות האחרונות."

"לא הזמנתי אותם להתחיל איתי," עניתי.

"בייב, אילו היית מתיישבת על הברכיים של אחד מהם, זה לא היה מפתיע אותי."

"זה מטורף!" התפרצתי.

"באמת? את קולטת שאני גבר?" שאל באופן מוזר, ואני בהיתי בו לרגע, כי אין אף אחד בעולם שיכול היה לפספס את זה.

"כן, אני קולטת שאתה גבר," עניתי.

"אם אני קיבלתי את הרושם הזה רק מלהסתכל על השטויות שאת עושה, איזה רושם את חושבת שהלקוחות שלך קיבלו?"

אוריאו. הורג אותי להודות בזה, אבל יש משהו במה שהוא אומר. "אממ..." גמגמתי.

"אממ," חיקה אותי, ואני הרגשתי איך העיניים שלי מצטמצמות. "נכון מאוד, בייב. איך הגעת לכאן?"

"סליחה?" שאלתי.

"לבר. יש לך מכונית?"

"ברגל," אמרתי לו.

"את עולה על ההארלי שלי ברגע שדלטון מזכה אותך." הוא לא, אני לא.

"מה?" צעקתי. כן, צעקתי.

"אני לוקח אותך הביתה," הוא ענה.

"לא, אתה לא."

"בייב, אני כן."

"לא. אתה. לא!" ניסיתי לזוז הצידה, אבל היד שלו התרוממה והוא שתל את כף היד בדלת, אז הפסקתי. "אני גרה במלון עד שאמצא דירה. זה רק חמישה רחובות מכאן."

"לפחות שניים מהבחורים האלה מחכים לסוף המשמרת שלך. את

חושבת שהם לא ינסו להתחיל איתך עכשיו, אחרי שסיימת?"

זה הפתיע אותי. הם היו חבורה של אופנוענים, אבל היו ביניהם כמה שנראו טוב, וכולם, ככה חשבתי, היו נחמדים. חשבתי שהם מעבירים איתי את הזמן בכיף, נהנים מהבירה ומהסנוקר שלהם ומאחוות גברים

עם מלצרית מבוגרת יותר, בעלת ישבן גדול, שמתפרצת לחבורה עם כמה שורות שונות ועם חיוך חצוף. גם אם כמה מהם, ככה ניחשתי, היו בגילי, וכמה מהם מבוגרים יותר וביניהם היו הנאים יותר.

לא חשבתי שאני אמצא חן בעיני משהו מהם. העיניים שלי זזו לעבר הקיר בכיוון הבר, ואמרתי בשקט, "באמת?"

"אלוהים," מלמל. "את רוצה תשומת לב כזאת?" שאל, ואני מיהרתי לחזור להסתכל עליו.

"בטח שלא!" אבל הייתי חייבת להודות, כי בכל מקרה, מעצם זה שאני אישה חיה, היה נחמד לקבל אותה.

"אז את עולה על האופנוע שלי."

"לא."

"את עולה עליו או שאני גורר אותך."

היה תורי לקרב את הפנים שלי לשלו. "למה אתה כזה שמוק?" "אני יכול לחיות עם זה שאת חושבת ככה, גם אם אני מנסה להגן על התחת שלך," השיב.

"שכחת מילה אחת. התכוונת לומר על התחת השמן שלי!" ואז החלקתי לכיוון הנגדי לזה שבו היתה הזרוע שלו, הלכתי לארון התיוק, שבו שמתי את התיוק שלי, וחטפתי אותו. כשהסתובבתי לצעוד בחזרה אליו, הוא עמד לפני הדלת, הידיים שלו שלובות על החזה, מסתכל עליי.

הלכתי ישר לדלת, שמתי את היד על הידית והסתכלתי עליה כשדרשתי ממנו, "זוז לי מהדרך."

הרגשתי יותר משראיתי אותו זז, פתחתי את הדלת לרווחה ויצאתי.

דלטון הספיק לסיים להכין לי את הטיפים. הוא הושיט לי אותם בצירוף אחד החיוכים הקלילים שלו ואז פנה לשרת לקוח.

"שבי קצת, תשתי בירה?" שאל ג'ים-בילי בזמן שהכנסתי את הטיפים שלי לארנק. הסתכלתי עליו וראיתי אותו מחייך אליי.

"תודה, ג'ים-בילי, לא." עניתי, כשהרגשתי שטייט מתקרב אליי.

"דילגתי על ארוחת הצהריים ואני צריכה לאכול ארוחת ערב."

"אז אני מזמין אותך לארוחת ערב," הציע ג'ים-בילי, ואני הרגשתי

איך טייט עוצר בקצה הבר קרוב אליי אבל המשכתי להסתכל על ג'ים-בילי.

"תעזוב את כיסא הבר הזה?" שאלתי, והחיוך שלו גדל.

"כדי לקחת אישה יפה לארוחת ערב, כן," ענה.

"קדימה."

"את הולכת?" צעקה וונדי, פחות או יותר מדלגת אלינו לפני שנעצרה לדיננו.

"כן, וונדי. אני צריכה לאכול," אמרתי לה.

"זה סבבה," ענתה והסתכלה לכיוון טייט. "היי, טייט, תוכל לוודא

שלורן ואני נקבל משמרת יחד בקרוב?"

"היא לא עובדת מחר, ובתקופה הקרובה היא עובדת משמרות יום,"

ענה טייט.

וונדי הסתכלה עליי. "אז אתקשר לטוניה ואבקש ממנה להחליף

איתי משמרות בשבת. היא תשמח. היא שונאת משמרות יום. היא

ציפור לילה."

"וונדי, בייב, את יודעת שאנחנו צריכים אותך במשמרות לילה,"

התערב טייט.

היא הטתה את הראש הצידה נמוך כל כך, עד שהאוזן כמעט נגעה

לה בכתף.

"נו, טייט, בחיך. אני רוצה משמרת עם לורן. רק אחת, בבקשה.

אל תגזור עליי עבודה רק עם ג'ונל ועם טוניה למשך שבועות,"

התחננה וונדי.

הסתובבתי להסתכל על טייט, חשבתי שאולי ג'ונל וטוניה לא נתנו

לי יחס קר במיוחד, אולי זה היה פשוט מי שהן, ואז לעבוד איתן יום

אחרי יום (או, במקרה זה, לילה אחרי לילה) יהיה מבאס.

העיניים של טייט נחו על וונדי. "אם טוניה תחליף, את יכולה

לעבוד בשבת." אחר כך העביר אותן אל ג'ים-בילי. "אם אתה לוקח

את האלופה לארוחת ערב, תלווה אותה למלון."

"ג'קסון, אחי, למה אתה חושב שאני לוקח אותה לארוחת ערב?"

שאל ג'ים-בילי, ואני הרגשתי את העיניים שלי מתרחבות.

"חשבתי שזה מפני שאני אישה יפה," אמרתי לו, והוא חיך.

"נכון, יקירתי, זה גם מכיוון שיש ארבעה בחורים ליד שולחן

הסנוקר, שנראים רעבים כמו זאבים והם נועצים בך עיניים, ענה ג'ים-בילי.

לא הבטתי לעבר שולחנות הסנוקר ולא רציתי להודות שטייט צדק, אז אמרתי לג'ים-בילי, "ציטטת את דוראן-דוראן כרגע?"
 "דוראן מי?" שאל, וטייט גיחך, אז התאפקתי לא לצחוק, כי לא רציתי לחלוק איתו אפילו את זה.

במקום זה ניגשתי לג'ים-בילי ומשכתי אותו בזרוע מעל כסא הבר שלו.

"תאכיל אותי, חתיך," זירזתי אותו, משחילה את הזרוע שלי בשלו ונשענת עליו.

"אוקיי, עכשיו זה רק אני ואישה אחת יפה," ענה ג'ים-בילי ורק אז הרשיתי לעצמי לצחוק.

"להתראות בשבת, לורן!" צעקה וונדי.

"כן, וונדי, שבת," צעקתי בחזרה.

"עד המלון," קרא אחרינו טייט בזמן שהלכנו אל הדלת.

ג'ים-בילי הניף יד לשלום, אבל לא הסתובב, ואני לא הגבתי כלל. כבר לא הייתי בתפקיד, טייט ג'קסון או מה-שלא-יהיה-שם-המשפחה-שלו הפסיק להתקיים.

הסתובבתי לעבר החברים שלי בשולחן הסנוקר וצעקתי, "אני יוצאת לארוחת ערב עם המאהב העשיר שלי! להתראות בחורים!"

"ביי, לורי!"

"ביי, יקירה!"

"ביי, מותק!"

"ביי יפיפייה!"

"להתראות!"

וכך הלאה.

יצאתי מחייכת, כי כל הברכות האלו היו נחמדות, ואף אחד לא ניסה לתקוף אותי או את ג'ים-בילי כדי לחטוף אותי ממנו ולגרור אותי בשיער אל המערה שלו.

אז תאכל את הכובע טייט מה-שלא-יהיה-שם-המשפחה-שלך.

אוקיי, אז הוא לא בדיוק הפסיק להתקיים... לא משנה.

שחייה לילית

"להתראות!" קראה וונדי, רוכנת מעבר לחלון ההונדה V-CR הכחולה שלה.

"להתראות!" קראתי בחזרה ואז הכנסתי את המפתח אל חור המנעול של חדר המלון שלי, סובבתי אותו, פתחתי את הדלת, נכנסתי, שמעתי את הדלת נסגרת מאחוריי ונפלתי כשפניי למטה על המיטה.

בדיוק חזרתי מחדר הכושר של מק'לאוד, בבעלות החבר של וונדי, טיילר, שהיה תחנת כוח בלונדינית בגובה שני מטר עם שרירי זרועות עצומים עד כדי כך, שלא הצלחתי להקיף אחד מהם בשתי הידיים. ובהזמנתה של וונדי, ועם חיוך ההסכמה של טיילר, ניסיתי. טיילר ערך מחנה אימונים שלוש פעמים בשבוע, שבו חמישה עשר קרנלים לא שפויים התייצבו בשעה שבע בבוקר כדי שייענה אותם.

בשבת וונדי שכנעה אותי לנסות אימון אחד, ואמרתי לה שכנראה שזה לא רעיון טוב אלא אם כן יש לי יום חופשי. למרבה המזל (לפחות מבחינת וונדי) אחד ממחנות האימונים היה בשלישי. היום. היום הפנוי שלי.

במהלך האימון חשבתי שאני הולכת להקיא. מאוחר יותר במהלך האימון חשבתי שאני הולכת למות. לא עשיתי אף אחד מהם. שרדתי והצלחתי לעמוד ולנשום, בזמן שוונדי לקחה אותי לדירה שלה ושל

טיילר והכינה לי שייק חלבונים, שהכיל יוגורט יווני אורגני, בננה, כפית חמאת בוטנים, קצת דבש, טיפה של חלב, כמה קוביות קרח ומנה של אבקת חלבונים.

שייק החלבונים היה מעולה והחלק הכי טוב של הבוקר שלי. אבל באותו רגע, כששכבתי כשפניי למטה על המיטה שלי, הייתי די בטוחה שאני עומדת למות.

בלי קשר הייתי ביום השמיני שלי בקרנל, ולמרות עינויי מחנה האימונים ידעתי שעשיתי החלטה נכונה.

אחרי יום העבודה הראשון שלי עם טייט אצל בבא, ג'ים-בילי לקח אותי לארוחת ערב במזנון המהיר, ושעשע אותי במשך שעה. לא צחקתי כל כך הרבה או כל כך חזק במשך כל כך הרבה זמן, עד ששכחתי כמה טוב הרגיש הכאב הזה, כשהבטן כואבת עמוק בפנים מהצחוק. העיניים של ג'ים-בילי שוטטו לעיתים קרובות לכיוון איזור החזה שלי, אבל יכולתי לסלוח לו, כי במשך כל שאר הזמן הוא היה כל כך מצחיק ולגמרי מתוק.

אחרי שליווה אותי למלון, נכנסתי וגיליתי שהחדר שלי עבר שינוי קטן. שידת שש מגירות עמדה ליד הדלת, הבגדים שלי, שקיפילתי בערימה על השידה הבנויה, נעלמו, ומצאתי שהם הועברו אל תוך השידה החדשה. מעל לשידה היה אגרטל עם פרחים טריים. על השידה הבנויה עמד קומקום חשמלי, שני ספלי קפה עצומים מצוירים ספירלות צבעוניות עמדו ליד כלים תואמים לסוכר ולחלב ולידם צנצנת של קפה נמס עם שתי כפיות. היו גם שתי מגבות מטבח מפוספסות בצבעים שהתאימו לספלים, וכלי הסוכר היה מלא. מיני מקרר עמד ליד ערכת הספלים על השידה הבנויה, וכשהבטתי לתוכו, ראיתי שהיה בו קנקן חלב, בקבוק שמפניה זולה ופתק שעליו היה רשום:

ברוכה הבאה הביתה, בטי ונר.

נ.ב. זאת שידה שהיתה לנו ולא השתמשנו בה.

כשקראתי את זה, הלכתי אחורה, אווזת בפתק בשתי הידיים, עד שהברכיים שלי פגשו במיטה. התיישבתי עליה ופרצתי בבכי.

ביום למחרת התעוררתי מוקדם, התארגנתי כדי להתחיל את היום והלכתי לשותות קפה עם בטי.

עד שהגעתי אליה, היא כבר סיימה לאכול את ארוחת הבוקר שלה ופתחה את הקבלה. אז ישבתי איתה בזמן שלגמנו ופטפטנו. אחר כך הלכתי למכונית שלי ולקחתי אותה אל המוסך שבקצה השני של העיירה, מבינה מהר מאוד על מה טייט דיבר לפני כמה ימים. קרנל היתה ללא ספק עיירה קטנה, ולכן יהיה קשה להתחמק ממנו.

הבנתי את זה מכיוון שטייט היה בחצר הקדמית הגדולה של המוסך, עומד לצד ההארלי שלו ומדבר עם גבר, שהיה גבוה כמעט כמוהו, אבל יותר מבוגר ופחות מוצק, עם שיער אפור ארוך, אסוף לאחור בקוקו, שטיפח כרס בירה. האיש עם השיער האפור לבש ג'ינס, טיי־שירט שחורה וז'קט עור שחור עם כמה טלאים. טייט נעל את המגפיים שלו ולבש ג'ינס ועוד טיי־שירט צמודה עם שרוולים ארוכים, לא הנלי הפעם, בצבע כחול ים.

התעלמתי מטייט, חניתי, יצאתי והתחלתי ללכת לדלת, שעל השלט מעליה נכתב "משרד".

היה לי כלל ברזל אישי, שאסור לך בשום מצב להיראות רע. כשהייתי בהכחשה לגבי הנישואים הכושלים שלי והתעלמתי מהסימנים, התחלתי לעלות במשקל, אבל אף פעם לא הפסקתי לסדר את שיערי ולשים לפחות איפור קל ובגדים יפים לפני שאני יוצאת לאיזשהו מקום, גם אם זאת קפיצה קטנה לסופר. ואז שמעתי בטעות שני חברים מדברים. התעמתי עם בראד לגבי מה ששמעתי אותם אומרים, והוא התוודה בקשר להיילי והודיע שהוא רוצה להיפרד. אני ביליתי חודשים באכילת כל דבר אכיל ובשיטוט ברחבי העיר כמו האישה העלובה שטייט חשב שאני.

בוקר אחד גיליתי, שנגמרה לי עוגת הקפה, ומאחר שבמרבית הבקרים אכלתי חצי עוגה לארוחת בוקר, נכנסתי למכונית שלי במכנסי פיג'מה ובסוּוט־שירט ונסעתי לסופר. יצאתי למשימה להשיג עוגה לקפה. אבל ברגע שנכנסתי לחנות, ראיתי את בראד, לבוש בחליפה ומוכן ללכת

למשרד, ואת היילי, רזה, מושלמת ולבושה שמלה אופנתית בגזרה מחמיאה ובנעלי עקב, שהציגו רגליים וזרועות חטובות ואת הישבן החצוף שלה. הם עמדו וחיכו למשקאות שלהם בדוכן של רשת הקפה בחלק הקדמי של החנות. הם נראו מושלמים יחד, ומשהו גרם להם לחייך זה לזו; ברור היה שהם בבועה הקטנה של עולמם המאושר.

ואני הייתי בפיג'מה, לא חפתי את השיער כבר שלושה ימים, יודעת שאני מתכוונת ללכת לעבודה בלי לסדר אותו, בלי לשים איפור או לגחץ את בגדיי.

לא קניתי את העוגה. מיהרתי בחזרה למכונית שלי, הלכתי הביתה והתקלחתי, גילחתי את הרגליים בפעם הראשונה מזה זמן רב, סידרתי את השיער, גיהצתי את הבגדים והגעתי לעבודה ברגע האחרון.

כמו כן נשבעתי לעולם לא לתת לעצמי לשקוע שוב כל-כך נמוך. לא כי איבדתי את בראד היפה שלי להיילי המושלמת ולא בגלל שום דבר אחר.

למרבה הצער, לא הפסקתי לאכול, אבל זה היה יותר טוב מכלום. לכן באותו יום בקרנל, במוסך, גם אם היה זה היום החופשי שלי, לבשתי חצאית ג'ינס עד הברך בגוון אדום עמום, קצת יותר בהיר מגוון חלודה. הוספתי את החולצה הסרוגה בצבע פטרייה, שהיתה אחד הפריטים הבודדים שקניתי בזמן האחרון, יחסית (כלומר לפני יותר משנה), ובראד הגיב אליה. הוא אמר לי שאני נראית בה טוב, לפני שהוביל אותי אל המיטה שלנו והוריד אותה. היא היתה בדיוק במידה שלי, אפילו טיפה צמודה, עם תפר מתחת לחזה, חזיית פוש-אפ שעושה פלאים כנגד כוח הכבידה, פתח וי עמוק, שחושף קצת יותר מרמז של מחשוף וללא שרוולים. סרקתי את השיער עם שביל באמצע, קלעתי אותו בשתי צמות צרפתיות משני הצדדים והצמדתי אותו מאחור בקליפס אליפטי בצורת שריון צב. ענדתי חישוקי כסף בגודל בינוני עם שורת חרוזים אדומים, שהשתלשלה מהם, וצמיד רחב, אלסטי, שהיה משובץ גם הוא בחרוזים בגוונים שונים של אדום ושל חום. נעלתי גם את הסנדלים החומים שלי, שהיה להם עקב קטן אבל חמוד, שחשבתי כי הוא מחמיא מאוד לשוקיים שלי. לסנדלים היו רצועות דקות מוצלבות בבוהן ורצועה תואמת, שנכרכה סביב הקרסול.

היה לי מזל במובן מסוים. אני אולי סוחבת משקל עודף, אבל הרגליים והשוקיים שלי לא הושפעו מזה. גם אם היו קצת כבדים, הצורה שלהם היתה נאה כל כך, שתמיד נראו טוב. את זה קיבלתי מהצד של אמא שלי, תבוא עליה ברכה.

הלכתי לכיוון המשרד ולא הספקתי להגיע לשם, כששלושה גברים צצו מאחד משני מפרצי העבודה הכפולים, הגדולים, שבהם היו כמה מכוניות ואופנועים שעברו עליהם.

עצרתי, חיכיתי, ושניים מתוך השלושה הסתכלו בזה שצעד ראשון, גבר עם שיער שחור ועם תספורת קצוצה, שהיו לו זקן תיש עבה עם רמז של אפור וגוף מוצק (זרועות גדולות עם הרבה קעקועים מעניינים). הוא נראה בכמה סנטימטרים גבוה ממני אפילו על העקבים הקטנים שלי. הוא לבש חולצה לבנה וג'ינס משופשפים ונעל מגפי אופנוענים, והכול (חוץ מהמגפיים, אבל מה אני יודעת, הן היו שחורות, אז ייתכן שגם הן) היה מוכתם במשיחות שמן שחורות.

"היי", אמר כשהיה כמה מטרים ממני, הידיים שלו אווזות בסמרטוט, שגם הוא היה לבן עם משיחות שחורות שהוא הוסיף להן, כשניגב בו את האצבעות. "אפשר לעזור לך?"

התחלתי ללכת לעברו ופגשתי אותו באמצע הדרך בחיוך. "היי, זאת המכונית שלי." הסתובבתי והצבעתי לעבר הלקסוס השחורה שלי, רואה מעבר לחצר את טייט ואת האיש שדיבר איתו מסתכלים עליי. לכן הסתובבתי בחזרה אל האיש עם השיער השחור. "היא צריכה טיפול." "מה לא בסדר?" שאל.

"שום דבר, הייתי בנסיעה ארוכה. אני צריכה להחליף שמן, אולי כיוון, הצמיגים צריכים כיוונון. אתם עושים את זה?" הוא חייך אליי, ואני הבחנתי שיש לו שיניים יפות ולבנות, שנראו לבנות עוד יותר כנגד זקן התיש והפנים השזופות שלו. "כן", ענה, ואני חייכתי אליו בחזרה.

"מצוין, כמה זמן זה ייקח?"

"אנחנו עמוסים", אמר, מסתכל מעבר לכתף אל כמויות כלי הרכב במפרצי העבודה ואז בחזרה אליי. "החנות סגורה ביום ראשון. נראה שזה יהיה רק ביום שני בסוף היום."

נשכתי את השפה, כי הייתי זקוקה למכונית כדי להגיע לסאני ולשמבלס באותו ערב.

הוא ראה אותי נושכת את השפה שלי ושאל, "את צריכה רכב חלופי?"

"אתם עושים את זה?"

"לא", ענה, ואני לא יכולתי להתאפק ומצמצתי.

"אז, אממ..."

הוא קטע את הגמגום שלי, "אבל אשיג לך אחד. מצמצתי שוב, מופתעת.

"באמת?"

הוא חייך שוב. "כן."

"אוקיי, זה יהיה נחמד, אני, אה... אשלם תוספת אם תרצה."

"לא הכרחי", אמר. "אם את מרוקנת את המיכל, פשוט תמלאי

אותו לפני שאת מחזירה את הרכב. בסדר?"

חייכתי אליו. "כן, זה מעולה. מאד נחמד מצידך."

"לא נחמד", הוא ענה.

"סליחה?"

"אני לא נחמד", חזר ואמר.

הטיתי את ראשי הצידה. "אתה נראה לי נחמד."

"זה יכול היה להיות נחמד, אילו הייתי עושה את זה סתם ככה.

אבל אני לא עושה את זה סתם ככה. אני עושה את זה כדי שתהיי חייבת לי."

מצמצתי שוב ויישרתי את ראשי.

"סליחה?" שאלתי.

"אני אוהב את הרעיון שתהיי חייבת לי."

"אה", לחשתי, כי באמת לא ידעתי מה עוד לומר בתגובה להערה

המוזרה והקצת מפחידה (אבל גם קצת מסעירה) הזאת.

הוא הושיט כף יד גדולה, חזקה ומרשימה, כתמי שמן שחורים

סביב הציפורניים שלו. "אני ווד."

הושטתי יד, והאצבעות שלו נסגרו סביבה, ולא נענעו אותה, רק

החזיקו בה חזק ולוחץ ולא שחררו.

"אני לורן", אמרתי בשקט, כי הוא קצת הפחיד אותי.

"שם יפה," מלמל, העיניים השחורות שלו לא עוזבות את שלי.
 "מתאים לך."

"תודה." עדיין דיברתי בשקט.

"את חרשה בעיירה?" שאל ולא עזב את ידי.

"כן," עניתי, תוהה אם אני אמורה, אבל לא עוצרת את עצמי או מושכת את ידי מתוך שלו.

"מאיפה את?" הוא שאל.

"אממ... פניקס, בערך. אם כי גדלתי באינדיאנה."

"מה את עושה בקרנל?"

משכתי בכתפיי, אם כי עדיין החזיק לי את היד, והמשכתי לדבר, אף כי לא ידעתי אם אני אמורה. "מצאתי את עצמי משוטטת בדרכים, נקלעתי לכאן, מצא חן בעיניי ונשארת."

הוא זרק את הראש לאחור וצחק, ובאותו זמן משך לי את היד משיכה קלה כך, שנאלצתי להתקדם צעד לעברו.
 כשהפסיק לצחוק, הוריד את הסנטר והסתכל לי שוב לתוך העיניים.

"נקלעת לקרנל, מצא חן בעינייך ונשארת. את מטורפת?"
 "לא," עניתי.

"אני חושב שכן, את פשוט לא מודעת לזה."

אממ... אתה מוכן לשחרר לי את היד? "לחשתי."

"לא," הוא לחש בחזרה, ואני הרגשתי את הדופק שלי מתגבר.

"אלופה," שמעתי את טייט קורא לי, סובבתי את הראש וראיתי אותו ממחר לעברנו, הרגליים הארוכות שלו גומעות את המרחק. האיש עם השיער האפור שהיה איתו התקשה לעמוד בקצב.
 "טייט, היי," אמרתי לו ומשכתי את ידי, שלמרבה המזל ווד שחרר אותה.

"אלופה?" שאל ווד, ואני הסתובבתי בחזרה אליו.

"אממ... זה שם החיבה שטייט נתן לי," אמרתי, ופניו של ווד נעשו קצת מפחידות.

"שם חיבה שטייט נתן?" שאל, כשטייט עצר די קרוב לצירי.

"היא שלי," הודיע טייט, וגופי התכווץ קצת כשמעתי את מילות הבעלות המוזרות שלו; ראשי הסתובב במהירות כדי להסתכל עליו.

"שלך?" שאל ווד, וקולו היה עכשיו מפחיד במקצת.
 "אני עובדת אצלו", הסברתי, וראיתי את פניו ואת גופו של ווד נרגעים.

"אה", הוא מלמל ושילב את הזרועות שלו על החזה, בעוד פיו התעקם.

"יש לך בעיות עם המכונית?" שאל טייט, מתעלם מווד.
 "היא צריכה החלפת שמנים וכיוונון", ענה ווד במקומי. הוא לא התעלם מטייט, ואז הסתכל על האיש עם השיער האפור. "אני נותן לך את המוסטנג בתור רכב חלופי."
 גבותיו של האיש עם השיער האפור התרוממו עד לקו השיער, ואני הרגשתי את טייט נדרך לצדי.

"אתה נותן לך את המוסטנג בתור רכב חלופי להחלפת שמנים?"
 שאל האיש עם השיער האפור, מופתע בעליל.
 "כן", ענה ווד באגביות.

"שי-יט", מלמל האיש עם השיער האפור.
 "אממ... רוב הזמן אני יכולה ללכת ברגל", הודעתי להם. "אבל הערב אני צריכה להיות אצל סאני ושמבלה, כך שאני צריכה רכב, רק לערב."

"אני אתן לך טרמפ על האופנוע שלי", הציע טייט, וראשי הסתובב שוב. ושוב זה היה מהיר, ועשיתי את זה רק כדי שאוכל להסתכל עליו.

ואז אמרתי, "אין צורך."
 "מתי את צריכה להיות שם?" שאל טייט.
 לפני שיכולתי לסרב, ווד דיבר. "היא מקבלת את המוסטנג."
 עיניו של טייט קפצו אל ווד והוא השיב, "אני מטפל בה."
 "כבר סגרנו", ענה ווד.
 "אני מטפל בה", חזר טייט.

"אממ..." מלמלתי, טייט נעץ בי עיניים, והמבט שלו השתיק אותי.
 "את עולה על האופנוע שלי", נהם.
 "היא נכנסת למוסטנג", נהם ווד בתגובה, וטייט הסתכל בחזרה אליו, ומסיבה כלשהי יכולתי להישבע, שאם מישו יזוז זה יגרום להם לקפוץ ולקרוע זה את צווארו של זה.

"עלה כותרת!" שמעתי.

הכנתי את עצמי למהומה, אבל הסתובבתי כדי לראות את שמבלס, השיער הארוך שלו מתנפנף מאחוריו, המשקפיים העגולים, הצבועים בכחול, על אפו. הוא נשא צלחת ועליה מפית ומה שנראה כמו חתיכות לחם, והוא רץ לעברנו.

"היי, שמבלס," קראתי.

הוא החליק לעצירה ליד החבורה שלנו וחיך אליי, לא מודע למתח המשונה שנבנה בשקט באוויר.

"לא באת לשתות קפה היום," נזף בי שמבלס ברוח טובה.

"זאת התחנה הבאה שלי," אמרתי לו.

"מעולה-לה!" צעק.

"זה לחם הבננות שלכם?" סימנתי בראשי לעבר הצלחת.

"כן!" צווח. "אני חורש את הרחובות כל הבוקר ומחלק אותם. כאילו, חמישה אנשים טעמו ואז הלכו ישר לחנות לקנות פרוסה. את... פשוט... גאונה!" ענה שמבלס בצעקה נוספת.

"נפלא," חייכתי אליו ואז לקחתי שאיפה, הסתובבתי אל הבחורים והכרזתי, "לחם הבננות הזה הוא הטוב ביותר שאי פעם תאכלו, ואתם יכולים להשיג אותו ממש כאן בקצה הרחוב."

ראיתי שכל הגברים נועצים עיניים בשמבלס, ונראה כי אינם יודעים איך לאכול אותו, אבל מה שהם רואים לא ממש מוצא חן בעיניהם.

ואז שמבלס סקר את חצר המוסך ועיניו חזרו אליי.

"יש לך בעיות עם המכונית?" שאל.

"לא," עניתי מהר, לפני שמישהו אחר יספיק לומר משהו. "רק צריכה החלפת שמנים וכאלה. אבל המכונית שלי תישאר כאן בזמן הקרוב."

"אוקיי. זה סבבה. סאני ואני נקפוץ לאסוף אותך מהמלון לפני שנלך הביתה. אם תבואי מוקדם, תוכלי לעזור לי למעוך גרגירים לחומס."

תודה לאל על שמבלס, פותר בעיות לא צפוי אבל מבורך שכמותו.

"זה מושלם," אמרתי לו.

"נפלא!" זעק. "נהיה אצלך בסביבות חמש."

"נראה אז", אמרתי, והוא הסתכל על הבחורים והגיש להם את הצלחת.

"לחם?" שאל.

"מוותר", נהם טייט, נועץ עיניים בשמבלס.

"לא", נהם ווד, נועץ גם הוא עיניים בשמבלס.

"אני אקח חתיכה", אמר האיש עם השיער האפור ולקח חתיכה, הקפיץ אותה אל תוך פיו ולעס בזמן ששמבלס הסתכל עליו.

"נו?" שאל שמבלס.

האיש עם השיער האפור הסתכל עליי והכריז, "את צודקת, חומד, הדבר הזה מעולה."

"מצוין!" צעק שמבלס.

"אתה צריך לטעום מהקפה שלו", אמרתי לאיש עם השיער האפור.

"גן עדן."

"אולי אעשה את זה", מלמל בזמן שטייט ווד המשיכו לשתוק בעקשנות.

"אגב, עלה כותרת, עדיין לא קבלת את המנה שלך", התערב שמבלס.

"אה, כן, נכון", מלמלתי, ואז הסתובבתי אל ווד והושטתי לו את המפתחות. "אז לחזור ביום שני?"

"צריך את המספר שלך", ענה ווד ולקח את המפתחות שלי, כשטייט שוב נדרך לצידי.

"את המספר שלי?" שאלתי, מכריחה את עצמי לא להזיז את העיניים מווד.

"כן, מתוקה, צריך אותו למקרה שנמצא משהו שאת צריכה לדעת עליו", ענה ווד. הוא לא היה מתוח, קולו התרכך, ואני חייבת להודות שזה מצא חן בעיניי שקרא לי מתוקה בקול הרך הזה.

"אין לי מספר טלפון", אמרתי לו. "אני במלון."

"אלופה", ירה טייט בשקט, ואני הסתכלתי לעברו וראיתי, כי מסיבה כלשהי הוא מנענע בראשו.

"אין לך טלפון נייד?" שאל ווד, ואני הבטתי אליו.

"כן, יש לי. הוא פשוט לא טעון ויש לו מספר של אזור פניקס. לא טענתי אותו כבר ארבעה חודשים."

כל הגברים בהו בי, כולל שמבלס, אבל זה היה טייט שדיבר.
 "בייב, מה לעזאזל חשבת לעצמך?"
 הרמתי אליו מבט וראיתי, כי כמו בכל פעם שאני נמצאת ליד
 טייט, עשיתי משהו שהרגיז אותו.
 "סליחה?" שאלתי.
 "בשם אלוהים, יצאת מדעתך?" שאל טייט.
 "למה?" התפרצתי, מכיוון שבדיוק כמו בכל פעם שאני נמצאת ליד
 טייט, הוא עשה משהו שהרגיז אותי.
 "אישה לבד בלי טלפון מזוין?" המשיך טייט.
 "כן, אז?"
 טייט הסתובב אליי והתקרב. "אז?"
 "אז?" חזרתי ושאלתי.
 הוא הסתכל מעבר לראש שלי ומלמל, "אלוהים אדירים." ואז עיניו
 חזרו אל שלי. "יש לך משאלת מוות?"
 הנחתי יד על המותן ושאלתי בארסיות, "תגיד לי, קפטן, איך זה
 שאין לי טלפון נייד מוביל אותך למסקנה שיש לי משאלת מוות?"
 "זה לא בטוח," ענה.
 "אני עומדת כאן חיה ונושמת, לא?" יריתי בחזרה.
 "אם תמשיכי ככה, אלופה, אני נותן לך חודש," הוא ענה.
 "אני יודעת לדאוג לעצמי," התפרצתי.
 "את כבר לא בפרברים, בייב," עדכן אותי.
 "נכון, אני לא," עניתי ורכנתי לעברו. "כאלו, דא!"
 הפנים של טייט הפכו לאבן.
 נראה כי לאור העובדה שהמשכתי לדבר על אף ההבעה המאובנת
 של טייט, באמת ייתכן שיש לי משאלת מוות.
 "לעזאזל, קפטן, זאת עיירה מלאה באופנוענים, לא בפורעים
 ויקינגים!"
 זה היה הרגע שבו ראיתי את פניו של טייט הופכים לגרניט.
 "אה... עלה כותרת," התקרב שמבלס ותפס את היד שלי בשלו,
 "אולי כדאי שנשיג לך קצת קפה."
 העיניים שלי לא עזבו את עיניו הזועמות של טייט, בעודי מדברת
 עם שמבלס. "זה נשמע מצוין."

שמבלס משך בידי, ואני המשכתי לנעוץ עיניים בטייט, בעוד הוא ממשיך לזעוף אליי כשהתרחקתי שני צעדים. ואז הסתכלתי על ווד ואמרתי, "תודה, ווד. נעים להכיר אותך."
ווד הסתכל על טייט, אבל כשדיברתי אליו, הוא הסתכל אליי. ואז חייך לאט ומלמל, "כן, לורן."
"ביי", אמרתי לבחור עם השיער האפור, שלא הציגו לי אותו.
"להתראות, חמודה", הוא ענה.
ואז הסתובבתי והלכתי עם שמבלס אל מחוץ לחצר ואל הרחוב.
רק הרבה יותר מאוחר עלה בדעתי, כי שמבלס ואני החזקנו ידיים כל הדרך אל החנות שלו.

סאני ושמבלס נהגו בפולקסווגן מסחרית ישנה וגרו בבקתת עץ, שקיבלה חשמל משתי תחנות רוח. כל פיסת קרקע סביב הבקתה שלהם הייתה זרועה פרחים שרק נשתלו או ירקות שנטעו בה, והיתה להם סוכת גפנים קטנה. הם סיפרו לי שהדליקו את מחמם המים חצי שעה לפני השימוש וכיבו אותו כשסיימו. ואכלנו על הרצפה, כי רוב הריהוט שלהם היה כריות גדולות או פופים.
הם גם היו חביבים ביותר, נדיבים באופן יוצא דופן, ושמבלס היה טבח מוכשר – ולא רק בדברי מאפה.
כשסיפרתי להם על המסע שלי לקרנל, הנהנו שניהם בהבנה מוחלטת.
ואז סאני אמרה, "אנחנו כל כך מבינים את זה, עלה כותרת. ככה שנינו הרגשנו בשנייה שבה נכנסנו העירה."
"זה לא היה שום דבר מסוים", המשיך שמבלס. "רק התחושה הזאת. התחושה החזקה הזאת. שנינו הרגשנו אותה ופשוט צעקנו, כאן!"
"אז נשארנו כאן," סיימה סאני בחיוך מתוק, התכופפה לעברי, אחזה בידי ולחצה אותה.
הם הסיעו אותי הביתה, ומלאה באוכל הטוב שלהם וביין תוצרת בית, שהביאו מאוסטין, טקסס, שם גרו לפני כן, נרדמתי מיד.
אבל התעוררתי באמצע הלילה, כרגיל, וזה לא היה מפני ששמעתי

את טייט אומר שאני שמנה וזקנה. אלא מפני ששמעתי את הקול העמוק שלו אומר, "היא שלי".

מתהפכת ומסתובבת ולא מסוגלת להירדם, קמתי, הדלקתי את המחשב הנייד ושלחתי להורים שלי ולאחותי עוד מייל, לעדכן אותם שאני חושבת שמצאתי את הבית החדש שלי ולספר להם קצת על נד ועל בטי, על ג'ים-בילי, על סאני ועל שמבלס.

אחרי ששלחתי את המייל עדיין לא הרגשתי רדומה, קמתי והסתכלתי החוצה דרך החלון למגרש החנייה. היו שם שני אופנועי הארלי, רכב שטח ומכונית סטיישן משפחתית.

היה כבר אחרי שלוש לפנות בוקר, אבל חשבתי שרוב האנשים אינם ישנים שינה קלה כמו שלי ושחייה אינה עושה רעש, כך שלא ישמעו אותי. החלפתי לבגד ים והלכתי לבריכה, החלקתי פנימה בשקט ועשיתי כמה בריכות. השתפרתי בעיקר כי התאמצתי לא לעשות הפסקות, רק להאט ולהמשיך לשחות. הצלחתי לשחות חמישים בריכות עם שתי הפסקות בלבד, ואז משכתי את עצמי החוצה מתוך הבריכה.

כשעשיתי את זה, שמעתי הארלי מטרטר בקרבת מקום. אבל זה לא היה יוצא דופן בקרנל, כך שלא הסתכלתי אפילו. רק התנגבתי, משכתי על עצמי את מכנסי הטריינינג, כרכתי את המגבת סביב השיער, לקחתי את הכפכפים ואת הסווטשירט שלי ומיהרתי לחדרי. אחרי המקלחת נרדמתי מיד.

המשמרת של יום שבת עם וונדי היתה גילוי. היא לא ינקה את האנרגיה שלה מהאוויר. פשוט היו לה כאלה כמויות ממנה, עד שמילאה את האוויר והמריצה את דלטון (הברמן שלנו באותו יום) ואותי לעמוד בקצב שלה.

זה היה פיצוץ לשלושתנו. גיליתי כי לדלטון יש הומור שנון ויבש, ושלא היה אכפת לו לעזוב את הבר כדי לעזור לנו לאסוף בקבוקים וכוסות ריקים. וונדי קרעה אותי מצחוק, ולא אכפת היה לה לצעוק כל מחשבה שעלתה בראשה מהקצה השני של הבר – והיא עשתה את זה לעיתים קרובות. כך עלה הרעיון שאצטרף אליה למחנה אימונים, שממנו התפתחה בינינו שיחת צעקות משני צידי הבר, אשר הסתיימה

בזה שהיא שכנעה אותי. אבל בדרך כלל, אלו היו רק רעיונות פרוצים שגרמו לדלטון, לי ולכל הלקוחות לצחוק. לא שהרעיון שאשתתף במחנה אימונים לא היה פרוץ, פשוט לא ידעתי את זה אז. גם לא היתה לה בעיה בכלל לעשות צחוק מטוניה ומג'ונל, והיא אפילו עשתה חיקוי של שתייהן, כל אחד מהם באורך עשר דקות לפחות, מה ששוב גרם לדלטון, לי ולכל הלקוחות להתפקע מצחוק.

קריסטל הגיעה בארבע וחצי ונראתה כועסת כרגיל, מפני שכדור הארץ עדיין מסתובב. אבל וונדי לא שינתה כלל את ההתנהגות שלה, והאווירה הטובה המשיכה, גם אם קריסטל היתה משביתת שמחות. ג'ונל הופיעה בשבע ורבע, וונדי הסכימה להישאר עוד עד שטוניה תואיל להגיע. אז הסתלקתי בתחושת הקלה. שבתות היו שונות מאוד מימים רגילים, וזה כלל כמות גדולה פי חמישה של אנשים בבר. הרגליים שלי היו גמורות, וגם אם היה כיף, רציתי ללכת הביתה. חזרתי מהמכולת, שקניתי בה קצת פסטרמה, לחם, משקה תוסס דיאטטי ופירות, כשראיתי את טייט עוצר את האופנוע שלו ליד הבר של בבא.

הוא הפנה את ראשו לעברי בזמן שהגיע לשם, אז הרכנתי את ראשי כדי לבחון ביסודיות את רגליי, בזמן שהמשכתי ללכת. למרבה המזל, הוא היה בתוך הבניין, בזמן שעברתי ליד הבר של בבא (הצצתי).

הלכתי למלון, הכנתי לעצמי סנדוויץ', אכלתי תפוח ולקחתי את השמפניה אל דלפק הקבלה שם ישב נד.

"בטי עדיין ערה?" שאלתי כשנכנסתי, מחזיקה את השמפניה, רואה את חיוכו הגדול מאיר את פניו.

"אלך לקרוא לה," אמר.

"וכוסות!" קראתי אחריו בזמן שהתרחק.

"כוסות!" צעק בחזרה.?

ואז בטי, נד ואני ישבנו בקבלה, שתינו שמפניה ושיחקנו "הרמז" הארי פוטר. שניהם היו מעריצים גדולים של הארי פוטר, כל אחד מהם קרא את הספרים וראה את הסרטים כל כך הרבה פעמים, עד שאיבדו את הספירה (במילים שלהם), ומאחר שהייתי מעריצה בעצמי, המשחק היה נפלא.

בסופו של דבר בטי הלכה לישון, אז פטפטתי קצת עם נד, אמרתי לילה טוב בחיוך ואז הלכתי בחזרה אל החדר שלי.

התעוררתי באמצע הלילה, ומאחר שהשחייה עברה כל כך טוב בלילה שעבר, עשיתי את זה שוב והתאמצתי עוד יותר – עשיתי חמישים בריכות עם הפסקה אחת בלבד.

חשבתי כמה סיפוק יש לי מהמאמץ הזה, בזמן שהתגנבתי בחזרה לחדר שלי. לכן לא שמתי לב לגבר, שהסתכל עליי בשקט מעל ההארלי הדומם שלו, אשר חנה ברחוב הצדדי שליך המלון, ולא היתה לי דרך לדעת שהוא עושה את זה כבר חמש עשרה דקות.

העבודה עם טוניה ביום ראשון היתה הרכה פחות מהנה מהעבודה עם וונדי. קריסטל היתה בעבודה וטוניה איחרה בשעה וחצי. כשהופיעה, הופתעתי מזה שקריסטל לא אמרה מילה, אלא רק הסתכלה עליה במבט שהיה יכול לקדוח שני חורי ליזור מושלמים דרך הראש שלה. טוניה התעלמה מזה לגמרי, ושמתי לב מהר מאוד שהיא טובה בלהתעלם מהרבה דברים, כולל אותי – שלא אמרה לי אפילו מילה – והלקוחות שלה, אלא אם כן הם היו חתיכים.

עם הלקוחות החתיכים היא בילתה זמן רב, אבל לא הביאה להם משקאות. לא, היא עמדה ליד השולחנות שלהם ונפנפה בשיער או התכופפה ונשענה על הידיים ולחצה את השדיים שלה זה אל זה ונענעה את הישבן מצד לצד. ראיתי את וונדי עושה את זה יום קודם, ועכשיו, כשראיתי את זה בשידור חי וממקור ראשון, חשבתי שהחיקוי של וונדי היה מדויק ואפילו עוד יותר מצחיק.

למרבה המזל, העובדה שטוניה התעלמה מהלקוחות שלה עברה בשבילי, כי לכל היתר נמאס מזה בשלב מסוים, וכולם עברו לאזור שלי; ומאחר שלא הייתי מלצרית גרועה, הייתי עסוקה מאוד, וגם קיבלתי יופי של טיפים.

וונדי הגיעה בדרך כלל בעשרה לשבע, ובהתאם אני הייתי נשארת עד לתחילת המשמרת של ג'ונל בשבע ועשרים; אבל כשטוניה ואני

עמדנו ליד הבר וטוניה אמרה, "אני אסגור חשבון," קריסטל ענתה, "כן, את תסגרי חשבון עוד שעה וחצי, שזה הזמן שאת חייבת לי." ואז קריסטל שיפדה אותה במבט, הפה של טוניה התכווץ וקריסטל סיימה, "תזיזי את התחת בחזרה לבר, ובזמן שאת שם, תעשי לי טובה ותמכרי קצת משקאות, לעזאזל."

וונדי יצאה בזמן שזה קרה. היא הסתכלה עליי במבט מלא משמעות ולקחה את הסינר שלה.

אחרי המשמרת שלי החלטתי להישאר כדי לתת לוונדי תמיכה נפשית ולשתות בירה עם ג'ים-בילי, שגיליתי כי בסוף השבוע הוא מגיע מאוחר הרבה יותר.

"אוהב את השקט של הימים," הוא אמר לי כששתינו בירה. "לא שקט עכשיו," אמרתי לו; ואכן לא היה. הבר היה מפוצץ. ג'ים-בילי חיך אליי. "אוהב גם את הלילות המטורפים," הוא לקח לגימה, בלע ואז סיים, "בשביל האיוון." "הבנתי," חייכתי בחזרה.

טייט הופיע בשמונה וחצי, ואני ראיתי בזה סימן להסתלק. לא רציתי שיחשוב שאני עוזבת בגללו, לכן נשארתי למשך זמן שהספיק כדי להעביר את המסר.

זה לקח עשרים וחמש דקות תמימות, שבהן נמנעתי אפילו מלהסתכל עליו.

אחר כך החלקתי שטר על הדלפק, נשקתי לג'ים-בילי על הלחי, צעקתי להתראות לוונדי ולקריסטל והלכתי משם.

ביום שני הייתי במשמרת יום, וכך הייתי אמורה לעבוד במשך כל אותו שבוע; אבל קריסטל אמרה לי שהתקדמתי למשמרות ערב.

כשהגעתי לבר של בבא עם הקפה של לה-לה-לנד ביד אחת ועם מאפיין גזר קינמון בשנייה, ראיתי שגם טייט נמצא שם.

עיניו היו עליי ברגע שנכנסתי דרך הדלת.

לפני שהספיק לומר מילה, שאלתי, "אתה רוצה שאחדש את המלאי?"

ראיתי איך הלסת שלו ננעלת, בזמן שהלכתי לעבר הבר, לוגמת מן הקפה שלי.

כשהגעתי לבר, טייט שאל, "את אומרת שלום לפעמים?"
 "שלום," עניתי. "ועכשיו, אתה רוצה שאחדש את המלאי?"
 הוא הנהן כמה פעמים, עיניו לא עזבו אותי, והוא אמר, "כן, אלופה, תחדשי את המלאי."

הוא זרק לי את המפתחות שלו, ואני חिकיתי עד שעברתי דרך הפתח למסדרון כדי למלמל, "אל תקרא לי אלופה."

לאור העובדה שבאותו יום לא נכנסו לבר עשרה אופנוענים, היה לי קשה יותר להתחמק מטייט, כי לא היה לי הרבה מה לעשות.
 לכן הדרך שלי להתחמק ממנו בזמן ארוחת הצהריים היתה לרוץ למעדנייה לקנות לו, לג'ים-בילי ולעצמי סנדוויץ', ועשיתי עיקוף דרך לה-לה-לנדר בדרך חזרה כדי לקנות לכולנו עוגיית קינמון ושיבולת שועל; אפילו לטייט.

"אני במצב רוח קינמוני!" צעק שמבלס, כששאלתי אותו על המוטיב החוזר של הקינמון.

הסנדוויצ'ים היו טובים, העוגיות אורגזמיות, ואפילו טייט אמר כך. אם כי לא השתמש במילה "אורגזמיות", אלא במילה "הדבר", כלומר "העוגיות האלו הן..."

אחרי שאכלנו, לקחתי את מיכל ההתזה של חומר הניקוי וניגבתי את כל השולחנות ואת כל הכיסאות. אחרי שעשיתי את זה, העזתי להיכנס אל מאחורי הבר עם טייט וניקיתי את כל מדפי הזכוכית, שהמשקאות עמדו עליהם, ואת המראה מאחוריהם, מורידה בקבוקים ומחזירה אותם למקום אחרי שסיימתי. חלק מהם היו גבוהים מדי בשבילי, לכן הורדתי את הבקבוקים למטה ואז טיפסתי למעלה על המשטח האחורי, וכשאני על ברכיי, המשכתי לנקות.

בזמן שהתכופפתי וניקיתי, שמעתי את טייט שואל, "את רוצה שיסגרו לי את המקום?"
 "לא," עניתי למדפים.

"אז את מוכנה לא לעשות עבירת בריאות ובטיחות בזמן שהבר פתוח לקהל?"

"אני בסדר גמור," אמרתי למדפים ואז שחררתי צעקה קטנה. עשיתי את זה, כי שתי ידיים זחלו סביב המותניים שלי, וגיליתי פתאום שאני בתנועה למשך שתי שניות עד שמצאתי את עצמי עומדת על הרגליים לפני טייט.

"את רוצה להעמיד פנים שאני לא קיים, אלופה, תעשי את זה בלי לשבור לעצמך את הראש. כן?" שאל, אבל לא חיכה לתשובה. הוא הסתובב והתחיל לסדר את הבקבוקים בחזרה על המדפים הגבוהים, דבר שלא היווה בעיה גדולה בשבילו בהתחשב בגובהו. ג'ים-בילי גיחך. נעצתי בו עיניים.

ג'ים-בילי בלע בהפגנתיות את הגיחוך שלו, אבל לא הפסיק לחייך.

הדלת נפתחה ונאדין נכנסה.

"היי, נאדין," צעקתי בהתלהבות כזאת, שהיא קפצה מופתעת מהברכה הנמרצת שלי.

ג'ים-בילי פרץ בצחוק.

נאדין התקרבה אל הבר. "אה, היי, לורן."

ג'ים-בילי הסתובב אליה והודיע, "סאם ודיאן מתקוטטים."

פניה של נאדין הוארו בהבנה והיא חייכה.

"אני לא דיאן," התפרצתי על ג'ים-בילי ואז תקעתי אגודל בטייט.

"והוא לא סאם."

"יש לי יותר שיער," מלמל טייט וזה היה מצחיק אבל לא צחקתי

למרות שגם בילי וגם נאדין צחקו שניהם.

נגמרו לי גם הדברים שיכולתי לעשות כדי להתחמק מטייט, כי נאדין ישבה על כיסא בר, וטייט כבר סיים לסדר את הבקבוקים והוציא את בקבוק הבאדוויוז לייט הרגיל שלה. ברגע שחלץ את הפקק, זרק תחתית כוס לפניה ושם עליה את הבקבוק, הוא זז לעברי ונשען על המשטח האחורי של הבר ליד.

לא יכולתי לזוז, כי טקטיקות ההתחמקות שלי נחשפו; אז הייתי צריכה להעמיד פנים שהנוכחות של טייט לא מציקה לי.

כולם שתקו.

בסוף טייט דיבר. אליי.

"כבר יש לך טלפון נייד?" הוא שאל.

"לא," עניתי.

"את מתכוונת להשיג לך אחד ביום החופשי שלך מחר?"

"לא," עניתי.

"מממ..." הוא מלמל.

זאת היתה תשובה מסתורית, ולא אהבתי את הרעיון של טייט

המסתורי, אז שאלתי, "מה?"

"שום דבר, בייב."

"בבקשה ממך, אתה מוכן להפסיק לקרוא לי בייב?"

"לא," הוא ענה.

גלגלתי עיניים והרמתי יד אחת, כף היד כלפי מעלה, לעברו.

"אפשר לקבל את המפתחות שלך?"

"למה?"

"אני הולכת לעשות ספירת מלאי מאחור."

הגבות שלו התרוממו גם בזמן שמצמץ. "את הולכת לעשות מה?"

"ספירת מלאי. לספור מה שיש לכם ולראות אם הכמות זהה למה

שרשום בגיליון המלאי."

"בבא וקריסטל עושים את זה," אמר לי טייט.

"טוב, אז אני חוסכת להם," השבתי לו.

"למה?" שאל.

הושטתי יד אחת לעבר הבר. "אין כאן אף אחד, אין שום דבר

לעשות."

"אז קחי לך סודה, קחי הפסקה," הציע טייט.

"אני לא יכולה לא להיות עסוקה," עניתי.

"למה לא?" הוא שאל.

"כי אני בעבודה, ואתה משלם לי. אני לא יכולה לשתות סודה

ולקשקש. זה לא בסדר. אני חייבת לעשות משהו."

"אולי אתה צריך לתת לה לעשות קורס הכשרה לטוניה ולג'ונל,"

התערבה נאדין, וטייט סובב את ראשו לעברה וחיך אליה.

היינו קרובים, אבל גם כשלא היינו, לא הייתי בטוחה שאי פעם

ראיתי אותו מחייך.

הוא נראה טוב כשחייך.

יישרתי את הגב והרמתי שוב את ידי.

"קפטן, אתה מוכן לתת לי את המפתחות שלך?" שאלתי, ואפשר

היה לשמוע את חוסר הסבלנות שלי.

הוא השפיל אליי מבט, עדיין מחייך. עשיתי כמיטב יכולתי להתעלם

מכמה טוב זה נראה, כשזה מכוון אליי, והוא פשפש בכיס הקדמי של

הג'ינס שלו, הוציא את המפתחות והפיל אותם אל תוך היד שלי.

"לכי על זה," אמר.

"תודה," עניתי ומיהרתי לכיוון המסדרון.

ספירת המלאי ארכה לא מעט זמן, מכיוון שזאת היתה משימה רצינית

וארוכה, ואני יצאתי מדי פעם לבדוק אם הגיעו לקוחות נוספים.

בסביבות חמש וחצי רשמתי לעצמי איפה הפסקתי ויצאתי החוצה,

בזמן שהקהל של אחרי שעות העבודה החל להגיע.

בשש וחצי כלל פתאום הקהל של אחרי שעות העבודה את ווד.

בזמן שחיכיתי לדלטון, שהגיע חצי שעה מוקדם יותר, כדי

שימלא את ההזמנה שלי, התיישב ווד על כסא בר לידי. הבטתי אליו

וחייכתי.

"היי לך," אמרתי.

"היי, לורן," הוא חייך בחזרה. "המכונית מוכנה."

"מצאת משהו שאני צריכה לדעת עליו?"

הוא נענע בראשו. "הכל טוב."

זה הגיוני. בראד היה אובססיבי בשמירה על המכוניות שלנו, אם כי

אני חשבתי שזה טירוף בהתחשב בעובדה שהחליף אותן כל שנתיים.

הוא ערך בדיקות שמנים, איזון גלגלים וכיוון מנוע ושיפץ אותן –

לא ניקה, שיפץ – על פי לוח זמנים קפדני. הוא בזבז על זה הון.

טירוף.

"רוצה משקה, ווד?" שאל אותו דלטון.

"כן," ענה ווד בהרמת סנטר. "קורס."

"מיד," ענה דלטון והסתובב אל המקררים.

"מתי את מסיימת?" שאל ווד.

"סליחה?" הרמתי את המגש, שדלטון העמיס, והייתי מרוכזת בניסיון לאזן אותו על כף ידי.

"הערב, בייבי, מתי את מסיימת?" הוא חזר, והקול התרכך כשקרא לי בייבי. אז נעצתי את עיניי בשלו, בזמן שהדופק שלי התחיל להאיץ.

"שבע, תלוי מתי תגיע אחת הבנות."

"אני יוצא לרכיבה הלילה," אמר לי ואז המשיך. "את רוצה לרכוב על האופנוע שלי?"

"סליחה?" שאלתי, התרגשות עוברת בגופי למחשבה שארכוב על אופנוע. אף פעם לא עשיתי את זה, אבל תמיד רציתי, תמיד. חשבתי שההתרגשות היתה קצת יותר רבה מכיוון שווד יהיה זה שיישב לפניי על האופנוע הזה.

"תסיימי כאן, אני אקח אותך למכונית שלך, אסע אחרייך למלון, ואת ואני נוכל לצאת לרכיבה."

"אני צריכה לאכול ארוחת ערב," אמרתי, והוא חייך.

"אם ככה את ואני נצא לרכיבה ונאכל ארוחת ערב," תיקן את עצמו.

"אשמח –" התחלתי לומר, אבל טייט הופיע שם פתאום עם הבירה של ווד.

"אני צריך שתישארי הערב," אמר טייט, מניח את הקורס לפני ווד ולא מסתכל עליו, מכיוון שהסתכל עליי.

"מה?" שאלתי את טייט.

"המקום מפוצץ, בייבי, את צריכה להישאר עד שוונדי וגם טונייה יגיעו," ענה טייט; ואני סקרתי את הבר וראיתי שהוא צודק. היה אפילו יותר עמוס מהרגיל בלקוחות של שעות אחרי העבודה.

ועדיין, מלאת תקווה, הצעתי, "וונדי יכולה להסתדר עם הקהל הזה ועם שניכם מאחורי הבר."

"אני תכף הולך, יש לי משהו שאני צריך לעשות," ענה טייט.

"אבל –"

הוא קטע אותי, "אני צריך שתישארי."

"אממ..." התחלתי לומר, אבל הוא הסתלק.

הסתובבתי אל ווד וראיתי שהוא מסתכל על טייט ולא נראה מרוצה

במיוחד.

"מצטערת, ווד, אני צריכה להישאר," אמרתי בשקט, והוא הפנה אליי את הראש ועדיין לא נראה מרוצה במיוחד.

"כן," הוא ענה.

"טוניה יכולה לאחר לא מעט. ביום ראשון היא איחרה בשעה וחצי. אני לא יודעת –"

הפסקתי לדבר, כי ראיתי את פניו של ווד מתרככים, וזה נראה כל-כך טוב, שהייתי צריכה להתרכז בלהחזיק את המגש שלי באוויר ולא להתעלף.

"פעם אחרת, בייבי," אמר ווד ברכות.

"אוקיי," לחשתי בלי לזוז.

אחרי שהמשכתי לא לזוז, ווד חייך אליי והיטה את ראשו לעבר המגש שלי. "אולי כדאי שתגישי את המשקאות שלך, לורן." "אה!" קראתי. "נכון, אבוא לקחת את המכונית שלי מחר." הוא הנהן.

"להתראות," אמר כשהתרחקתי.

"להתראות, ווד," קראתי מעבר לכתפי.

טוניה איחרה בארבעים וחמש דקות, וכשהגיעה, ווד כבר הלך. היא נכנסה בנחת, לבושה בגופייה חתוכה ממש מתחת לשריידים שלה ובחצאית מיני, שבקושי אפשר היה לראות אותה תלויה לה על המותניים. החצאית היתה תלויה באופן כזה, שנראתה כאילו היא מנסה להחזיק מעמד בגבורה, אבל עומדת ליפול כל רגע. טוניה נעלה נעליים עם עקבי סטילטו עד השמיים, ורצועות מוצלבות נכרכו מהן במעלה השוקיים.

כשהיא נכנסה, נשמתי לרווחה, כי הייתי במשמרת לא מעט זמן, ואם כי במהלך היום היה רגוע, הערב היה מטורף.

"היי, טייט," היא התנשפה בעיניים מצועפות, כשהגיעה לבר ונעמדה ממש לידי בלי להסתכל לכיוון שלי אפילו.

"את באיחור של ארבעים וחמש דקות," ענה טייט.

"כן, אני –"

"את גם לבושה כמו זונה," המשיך טייט, ואני לקחתי שאיפה גדולה והסתכלתי על דלטון, שנמצא בקרבת מקום אבל תפס מרחק.

"מה?" שאלה טוניה.

"את באיחור של ארבעים וחמש דקות, את לבושה כמו זונה, וכשאת מתחילה לעבוד, את לא מוכרת כלום. תגירי לי, טוניה, למה אני משלם לך?"

"אממ..." היא הניפה את שיערה, כי היא תמיד הניפה אותו, אבל הפעם שמתי לב שזה נועד גם להסתיר את העובדה שהיא עצבנית, "להגיש משקאות."

"המשמרת שלך התחילה לפני שעה כמעט. האם הגשת משקאות כלשהם בשעה הזאת?"

"לא הייתי כאן, טייט. היתה לי בעיה –" טוניה התחילה לומר. "אישה, תמיד יש לך איזו בעיה, וזה מעניין לי את התחת," קטע אותה טייט. "תעיפי את התחת שלך החוצה מכאן. לי נמאס." הונדי הגיעה ונעמדה לידי, אבל אני לא יכולתי להוריד את העיניים ממנה שמתרחש לפניי.

"אתה מפטר אותי?" לחשה טוניה, העיניים שלה נעשו גדולות וגופה נדרך.

"כן," ענה טייט.

"אבל קריסטל –"

"בבא חזר. הוא אף פעם לא חיבב אותך. קריסטל אף פעם לא חיבבה אותך, וכמובן שאני אף פעם לא חיבבתי אותך. את תמיד מאחרת, וכשאת כאן את מתנהגת כאילו שאת במועדון פנויים פנויות. לא צריך את החרא הזה. לכי מכאן." "אבל –"

טייט רכן לעברה וירה, "לכי, כלבה."

היא בהתה בו לרגע, קפואה, כמו איילה שאורות מכונית האירו עליה, ואז הסתובבה והסתלקה במהירות.

עיניו של טייט ננעצו בי, ואני נדרכתי.

"את משוחררת. אני אדחה את העניינים שלי שוב, לעזאזל,

ואשאר."

"אני מוכנה להישאר עוד, לעזור לוונדי," הצעתי.

הוא רכן אליי ונראה עוד יותר כועס מהרגיל. כל כך הרבה יותר, עד שהייתי חייבת להכריח את גופי להישאר במקום ולא לקחת צעד אחורה.

"בייב –" הוא התחיל לומר.

הרמתי ידיים. "בסדר, קפטן, אני הולכת."

הוא הושיט לי יד. "תני לי את הסינר שלך, אני אזכה אותך."
 "אני יכולה לחכות ליום רביעי," הצעתי. עיניו ננעצו שוב בשלי, וידיי נשלחו מיד אחורנית להתיר את רצועות הסינר. "אני אתן לך לזכות אותי."

"טוב מאוד," מלמל.

נתתי לו את הסינר שלי, הוא הלך אל מאחורי הבר, ואני הסתובבתי אל וונדי, שתקעה בי עיניים גדולות; אבל העיניים האלו ריצדו, והיא נשכה את שפתיה.

"אל תצחקי, זה לא היה מצחיק," לחשתי.

"אחותי, לא עבדת מספיק זמן עם טוניה," לחשה בחזרה. "תאמיני לי, זה היה קו...ר...ע."

"לגמרי," מלמל דלטון – וונדי נתנה לצחקק אחד להימלט. טייט הסתובב אלינו, וונדי התנדפה משם, ודלטון התרחק לקצה השני של הבר.

חיכיתי, וכשטייט נתן לי את הטיפים, לא ספרתי אותם אפילו, אלא רק מלמלתי. "תודה, להתראות," דחפתי את הכסף לתוך התיק שלי והסתלקתי משם.

שחיתי שוב לאור ירח באותו לילה, מה שהתחוויר לי אז, כששכבתי ופניי למטה, על המיטה שלי, כרעיון ממש גרוע. הייתי צריכה לשמור על הכוחות שלי, או אולי לפרוץ לתוך מסעדה איטלקית, להכין לעצמי ערימה של ספגטי ולתדלק.

גררתי את עצמי אל מחוץ למיטה, עשיתי מקלחת, ביצעתי את מינימום הכנות הטיפוח שהרשיתי לעצמי (ייבוש השיער, פודרה לפנים, נגיעה של סומק ושל מסקרה), לבשתי זוג מכנסיים קצרים לבנים (שבאופן מוזר היו תלויים עליי רפויים מאוד) וגופיית ספגטי

עשויה מבד דק עם הדפסה אקראית של צבעי פסטל עמומים, שהיו לה קפלים דקים שחצו את אזור החזה ועוד קפל קטנטן שעיסר את השוליים. נעלתי כפכפי אצבע, לקחתי את משקפי השמש שלי (כי לא היה סתם חמים, היה שמשי ביותר, כמו שיכול להיות רק בקולורדו) והרמתי אותם על הראש. הכנתי לעצמי כוס קפה ענקית באחד הספלים הגדולים של בטי ומיהרתי אל כסאות הנוח שלצד הברכה.

נופתי לבטי כשעברתי. היא נופפה בחזרה. התמוטטתי לתוך כסא הנוח הקרוב ביותר שנתקלתי בו. לקחתי שתי לגימות מהקפה, בזמן שהסתכלתי על המים המנצנצים בברכה, הנחתי את הספל על הדק הקריר ונרדמתי מיד.

"אלופה," שמעתי.

חשבתי שזה מוזר. בזמן שישנתי שמעתי הרבה דברים שטייט אמר לי. אם כי בזמן האחרון זאת לא היתה הערה כמו הראשונה לגבי זה שאני זקנה ושמנה. אלה היו הדברים שאמר מאז לגבי בראד, שזרק משהו טוב, לגבי זה שהוא, טייט, יעניק לי חלומות מתוקים, זה שקרא לי שלו וכדומה. אבל מעולם לא שמעתי אותו קורא לי אלופה. "בייב," שמעתי.

הנה זה שוב קורה. מוזר.

זוהי קצת, קימרתי קצת את גבי למתיחה וחזרתי לישון. "לורי, בייבי, קומי," שמעתי את טייט אומר ברכות והרגשתי אצבעות סוגרות על שלי ולוחצות. "את הולכת להיצלות כאן." פקחתי עיניים, ראיתי את טייט מתכופף מעליי וקפצתי בבהלה. "לכל הרוחות," התנשמתי. "מה בשם..." הפסקתי לדבר, הסתכלתי סביבי וראיתי שאני שוכבת על כיסא נוח ליד הברכה של בטי ושל נד. "לעזאזל," לחשתי. "נרדמתי."

"כן," אמר טייט, והעיניים שלי עקבו אחרי התנועות שלו, רואות בבהלה שהוא מחליק ירך אחת על קצה כיסא הנוח שלי, דוחק את הירכיים שלי הצידה כדי לעשות מקום לשלו. "יש לך קרם הגנה?" שאל.

בהיתי בירך שלו, שהיתה צמודה לשלי, אז לא עקבתי.
"סליחה?"

"קרם הגנה, בייב, את קרובה יותר לשמש כאן, אין בכלל עננים
ואת בלי קרם הגנה, את הולכת להיצלות."
הסתכלתי אליו. "אין לי קרם הגנה."
"אז את הולכת להיצלות. בואי נלך לחדר שלך."
"לחדר שלי?"
הוא נעמד והושיט לי יד. "קומי, אלופה."
"מה?"

הוא לא חזר על דבריו. הוא התכופף, תפס את ידי והניף אותי אל
מחוץ לכסא הנוח. אחר כך התכופף שוב והרים את ספל הקפה הכמעט
מלא שלי. אחר כך, כשידי עדיין בשלו, גרר אותי אל צידו השני של
מגרש החנייה.

הייתי עדיין חצי ישנה אז לא מחיתי, אבל הסתכלתי לעבר הקבלה
וראיתי שבטי מסתכלת עלינו. כשהעיניים במשקפי השמש שלי נתקלו
בשלה, היא התחילה לנופף בהתלהבות, ואני לא הייתי בטוחה, אבל זה
נראה כאילו היא קופצת מעלה ומטה בכסא שלה.

טייט עצר אותי מחוץ לחדר שלוש עשרה ולקח אותי ישר אל
הדלת שלי, שאת המיקום שלה לא היתה לו כל דרך לדעת – משהו
שהייתי עדיין אפופה מכדי לשים לב אליו.

"המפתח שלך עלייך?" שאל, כשעמדתי שם לידו בלי לזוז.
דגתי אותו מתוך הכיס שלי. הוא לקח אותו ממני, פתח את הדלת,
השתמש בידי כדי לתמרן אותי כך שאעמוד לפניו, דחף אותי פנימה
ונכנס אחריו.

אחר כך עזב את ידי, הדלת נסגרה, והוא ניגש ישר אל הווילונות,
פתח אותם לגמרי, ואור שמש בהיר האיר את החדר. דחפתי את
משקפי השמש שלי למעלה ואיתם את השיער שלי, עד שהיו מונחים
על הראש, אבל התחרטתי כשכל השמש הזאת הכתה בי.

הוא הסתובב אליי, זרק את המפתח על המיטה והכריז, "בקוויק"
ווי יהיה כנראה אלווורה.

מצמצתי.

"את שרופה," הסביר, עוקף אותי וממשיך אל תוך חדר האמבטיה

תוך כדי שהוא אומר, "תצטרכי אל-וורה." ואז קרא מחדר האמבטיה, "קוויק-ווי נמצאת מעבר לרחוב."

"אני יודעת איפה זה," קראתי בחזרה, כשאני מתחילה להתאפס ולא מבינה איך הרשיתי לטייט להיכנס לתוך החדר שלי.

שמעתי את המים בברז, ואז הוא יצא והלך ישר אל הקומקום. הוא הרים אותו, ניער אותו כדי לבדוק אם יש בו מים, שם אותו בחזרה על המתקן והדליק אותו.

"את צריכה קפה," הודיע, כשהניח את הספל והתיישר.

"מה אתה עושה כאן?" שאלתי.

"אה כן," אמר וחצה את ארבעת הצעדים שבינינו, ידו בכיס האחורי שלו. כשהגיע אליי, נשלחה אליי ידו האחת, והשנייה אחזה בשלי, הרימה אותה, כשפנים כף היד כלפי מעלה, ואז הוא הניח בתוכה טלפון נייד שנראה יקר. "נייד." אמר בלי צורך, ידו האחת מחזיקה עדיין בשלי והשנייה חוזרת אל כיסו. היא יצאה משם שוב כדי לשים מעטפה מעל לטלפון הנייד שבכף ידי. "המידע שלך, המספר שלך. הוא טעון. המטען והקופסה בתיק שלי על ההארלי. ראיתי אותך נצלית וירדתי כדי להעיר אותך."

בהיתי עדיין בנייד.

ואחר כך הרמתי עיניים. "קנית לי טלפון נייד?"

"את ישנת בשמש, בייב, לא הלכת לקניון לקנות טלפון. אז קניתי

לך טלפון."

"למה?" שאלתי.

"את צריכה טלפון," ענה.

"אבל –"

"זה לא בטיחותי שאין לך טלפון."

"אני –"

"ואני לא מתכוון להתווכח על זה, לעזאזל."

בשלב הזה שמתי לב לזה שהאצבעות שלו החזיקו לי עדיין את כף

היד, אז משכתי אותה מתוך שלו והלכתי צעד אחורה.

"אני אחזיר לך את הכסף," אמרתי.

"כבר החזרת, עשית את רוב ספירת המלאי. זאת לא העבודה שלך.

זה הבונוס שלך."

"אבל –"

הוא קטע אותי – ולא עשה את זה בכעס. הוא עשה את זה כשהוא נשמע קצת מתוסכל וגם קצת עייף. "לורן, ברצינות, פשוט תסתמי, בסדר?"

בהיתי בו. הוא עבר משמרת כפולה, והיה עמוס אתמול בלילה. היה לו יום ארוך, שבו עבד בעבודה שהוא בכלל לא אמור היה לעבוד בה. הוא פיטר מישחי, וגם אם הוא היה ממש מגעיל בקשר לזה, מהתגובה של וונדי ושל דלטון ומההתנהלות של טוניה, שאותה ראיתי בעצמי, נראה שזה אמור היה לקרות כבר מזמן. מישחי היה חייב לעשות את זה, וזה כנראה לא היה נעים. עכשיו היתה חסרה לנו מלצרית, כך שהם עדיין חיפשו גם אחרי ששכרו אותי לעבודה, כי, בעצם, לפני שלקחו אותי, היו חסרות שתי מלצריות. הוא היה, כמו תמיד, תקוע. "היה לך יום ארוך אתמול", פלטתי.

גבותיו התרוממו. "מה אמרת?"

"לא כלום," מלמלתי. "אתה רוצה קפה?" שאלתי, והעיניים שלו התמקדו בי בריכוז כזה, שיכולתי להישבע שהוא מסתכל עליי כאילו לא ידע מי אני.

אחר כך אמר, "לא, אלופה, אני צריך לחזור לבר של בבא ולוודא שהדפוק שהוא נקרא על שמו נמצא מאחורי הבר." "אז בבא חוזר?"

"כן, אם כי הוא לא הרבה יותר טוב מטוניה. לפחות המקום שהוא תופס לא עולה לנו כסף."

"אה," אמרתי ברכות וקפצתי בבהלה, כשדפיקה נשמעה בדלת. "מחכה למישהו?" שאל טייט, ואני הסתכלתי על הדלת ואז עליו. "זאת כנראה בטי," מלמלתי, הסתובבתי בחזרה אל הדלת וראיתי את הראש שלה מציץ פנימה דרך החלון ואז נעלם. אז חייכתי. "בטי," אישרתי, ואז ראיתי שוטר במדים נעמד מול החלון ומציץ פנימה, והחיוך שלי קפא. "מה בשם –?"

אבל טייט היה בתנועה. הוא חצה את החדר ופתח את הדלת לפני שהספקתי למצמץ.

"פרנק," בירך אותו טייט, פותח את הדלת לרווחה, מאפשר לשוטר להיכנס וגם לבטי.

"חיפשתי אותך, ראיתי את האופנוע שלך," הכריז השוטר.
 "מקווה שזה בסדר, לורי, אבל הוא אמר שהוא צריך את טייט,"
 התערכבה בטי.

"מה קורה?" שאל טייט ולא הוריד את עיניו מהשוטר.
 "טוניה פיין נאנסה אתמול בלילה," הודיע השוטר.
 שאפתי אוויר, זרקתי את מה שהיה לי ביד על המיטה, מיהרתי
 לעבר טייט, נעמדתי לידו ולחשתי, "אלוהים אדירים."
 השוטר הסתכל עליי ואמר, "את צודקת לגמרי."
 "מה קרה, לעזאזל?" נהם טייט, ואני הבחנתי באיחור, שהוא אינו
 מניד עפעף והפנים שלו קשים כמו אבן אבל הוא מקרין אנרגיה
 קטלנית. היא היתה כל כך עוצמתית, כל כך חזקה, עד שמילאה את
 החדר במהירות, והיתה לי הרגשה שאילו בטי לא היתה עומדת ליד
 הדלת ומחזיקה אותה פתוחה, כך שתאפשר לחלק מן האנרגיה של
 טייט לצאת, היא היתה חונקת את כולנו. "זה רע, בנאדם, וכשאני
 אומר את זה אני מתכוון רע," אמר פרנק לטייט. "היא פצועה, בבית
 החולים. הוא אנס אותה עם סכין."

בטי צעקה, ובלי לחשוב הרמתי את ידי. תפסתי את הזרוע של
 טייט ונשענתי עליה, כי אחרת הייתי עלולה להתעלף.
 טייט זז, והיד שלי התנתקה, אבל לא נפלתי על הרצפה, כי הוא
 זז כך שהזרוע שלו הקיפה לי את המותניים והוא הצמיד אותי אליו
 חזק.

"בשם אלוהים, פרנק, יש לך קהל," סינן טייט.
 פרנק העיף מבט בי ובבטי ומלמל, "לעזאזל, צודק, מצטער."
 "יופי, מצטער," חזר אחריו טייט בטון מעוצבן. "אתה לא יכול
 לומר את זה בשלוש לפנות בוקר, כשהנשים האלו שומעות ולא יוכלו
 לישון מפני שהחרא שהן שמעו ממך מתרוצץ להן בראש."
 "מצטער," מלמל פרנק שוב.

"תגיד לי שתפסתם את האיש הזה," ירה טייט.
 "למה אתה חושב שאני כאן?" שאל פרנק.
 "כי לא תפסתם את האיש," אמר טייט בלסת חשוקה.

"אנחנו צריכים אותך, טייט," הכריז פרנק, והיה צליל קטנטן אבל
 נואש של תחינה בארבע המילים האלה.

אבל אני הייתי מופתעת. למה הם צריכים את טייט?

הרמתי אליו מבט וראיתי שריר קופץ בלסת שלו.

ואז הוא חתך, "בחורץ."

בטי וזה מהפתח, ופרנק יצא החוצה, אבל טייט לחץ על מותני לפני שסובב אותי והצמיד אותי אל קדמת גופו. ממש אל קדמת גופו.

המותניים והבטנים שלנו נוגעים אלה באלה והכול!

הוא הסתכל עליי ופקד, "תסגרי את הדלת הזאת, תכיני לעצמך קפה ואל תקשיבי, לעזאזל. אני אחזור."

אחר כך שחרר אותי והלך בעקבות פרנק.

"אוי לא", אמרה בטי, ואני הסתכלתי עליה.

"טוניה", לחשתי, והעיניים שלי התמלאו דמעות.

כלומר לא הכרתי אותה כל כך ולא חיבבתי אותה, אבל להיאנס

עם סכין?

בטי הנהנה, לקחה את ידי והובילה אותי אל המיטה. כשהגענו לשם, היא שמה את הידיים על הכתפיים שלי ורחפה אותי למטה.

"אני אכין קפה", לחשה אחרי שהתיישבתי, ואז הסתובבה אל הקומקום.

בטי היתה שקטה בזמן שהכינה את הקפה, ואני אספתי את עצמי. אחר כך הביאה שני ספלים למיטה, התיישבה לידי והושיטה לי את שלי.

בשלב הזה שאלתי, "למה השוטרים הגיעו לטייט?"

"כי הוא היה פעם אחד מהם", היא ענתה, ואני נעצתי בה מבט.

"באמת?"

"כן... והוא היה גם טוב בזה."

"אז למה הוא כבר לא?" שאלתי.

"ניטה", היא ענתה.

"סליחה?"

"ניטה." היא ראתה את ההבעה שלי וטפחה לי על ברכי. "סיפור ארוך ומצער. אני אספר לך יותר מאוחר. עכשיו זה לא הזמן, כשטייט

בחורץ, בסדר?"

רציתי לשמוע באותו רגע, אבל היא צדקה, אז אמרתי, "בסדר."

"בכל אופן, זה טוב שהם באו אליו," היא אמרה. "טייט ימצא אותו."

"אבל איך השוטרים יכולים לבקש ממנו עזרה אם הוא ברמן?" שאלתי, והיא חייכה.

"הוא לא ברמן, מתוקה, הוא צייד ראשים."
 "מה?" התנשמתי.

"וגם אחד הטובים שיש, ככה שמעתי. כשבכא לא משחק מחבואים ולקריסטל יש צוות מלא, קוראים לטייט מכל הארץ למצוא פושעים נמלטים."

"באמת?" עדיין דיברתי תוך כדי התנשפות.
 "כן, לורי. טאטום ג'קסון הוא לא מסוג הגברים שיכלו את חייהם מאחורי הבר."

המבט שלי זו אל הדלת.
 "וואו," לחשתי.

"תשתי את הקפה שלך," דרבנה אותי בטי, ואני הסתכלתי אליה שוב ופשוט ישבתי שם, אז היא חזרה ואמרה, "קפה, מתוקה."
 "כן," לחשתי ושתיתי את הקפה שלי.

חמש דקות מאוחר יותר נשמעה דפיקה בדלת.
 בטי רצה לפתוח, כי אני ישבתי ברגליים שלובות על המיטה, לוגמת קפה.

טייט הנהן לעבר בטי, כשנכנס, אבל ניגש ישר אליי, נעצר, זרק מטען טלפון וקופסה מבריקה על המיטה והסתכל עליי.
 "השחיות הליליות נגמרו, אלופה," הכריז בקול קשה.
 הרמתי אליו מבט ולחשתי בהפתעה, "סליחה?"

הוא התכופף, שם את האגרופים שלו על המיטה משני צידי המותניים שלי, קירב את הפנים שלו לשלי, ואני הייתי המומה מכדי לזוז.

"אין יותר שחייה אלא רק באור יום, וכשנדר או בטי בסביבה," הוא ציווה.

"אבל, איך אתה יודע –?"

"את נכנסת לחדר, נועלת עם השרשרת ונשארת בפנים, הבנת אותי?"

"אבל –"

"את לא פותחת את הדלת אם את לא יודעת בוודאות מי זה, ושהוא הגיע לבר," המשיך טייט.
"אני –"

"הכנסתי את המספרים שלי לתוך הנייד שלך. אם את צריכה ללכת לאיזה מקום אחרי שהחשיך, את מתקשרת אליי. אני אגיע ואקח אותך על האופנוע שלי."

התאפקתי, אבל העיניים שלי היו עדיין מלאות דמעות.
"היא במצב רע," לחשתי.

"יהיה לה מזל אם היא תשרוד," הוא לחש בחזרה.
"טייט," המשכתי ללחוש, קוראת לו בשמו בפעם הראשונה אי פעם.

הסתכלתי מרותקת בעיניו, שנעצמו, ומשהו מוזר התגנב לתווי הפנים שלו. זה היה מוזר, כי זה נראה מלא חוס וגם מלא כאב. הוא פקח את עיניו ואמר בשקט, "פיטרתי אותה אתמול בלילה."
הושטתי יד וכרכתי אצבעות סביב הזרוע שלו. "זאת לא היתה אשמתך."

"פיטרתי אותה," הוא אמר שוב.

"טייט, תפסיק," לחשתי.

"לא עשיתי את זה בצורה יפה," המשיך.
"תפסיק –"

"הדבר האחרון שהיא שמעה ממני היה שקראתי לה כלבה."
"טייט –"

"היא היתה במשמרת –"

אצבעותי התהדקו, ואני רכנתי קרוב יותר, "מתוק, תפסיק."
הוא שתק, והסתכלנו זה לתוך העיניים של זו למשך כמה זמן.
אחר כך ציווה, "אינך יותר שחיות לילות, בייב."
"אוקיי," עניתי ברכות.

הוא התרחק והלך אל הדלת, בזמן שאמר לבטי, "היא אולי תצטרך קצת אלווורה."

"בטח, טייט", ענתה בטי לאף אחד, כי הוא כבר יצא.
 בטי חזרה אליי וחייכה בצורה, שאילולא הייתי מוצפת במגוון של
 רגשות, הייתי עשויה לחשוב, בייחוד לאור הנסיבות, שהיתה באופן
 מוזר מלאת תקווה ושמחה.
 אבל כל מה שיכולתי לומר או לחשוב היה, "איך הוא ידע על
 השחייה שלי?"
 "כי הוא היה שוטר טוב, כי הוא צייד ראשים טוב; טייט ג'קסון
 יודע הכל", ענתה בטי.
 לא חשבתי שאלה חדשות טובות, לא בשבילי.
 רק קיוויתי שהיו אלה חדשות רעות באותה מידה גם בשביל מי
 שפגע בטוניה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן